

ΤΕΡΑΣΙΜΟΥ Ι. ΚΛΩΝΗ

*ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ*

*ΑΠΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ
ΣΗΜΕΡΑ*

*Δευτέρα Έκδοσης
βελτιωμένη
ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ 2021*

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Ι. ΚΛΩΝΗ
ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
ΑΠΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ
Δευτέρα Έκδοσης
βελτιωμένη

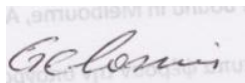
Απαγορεύεται η μερική ή ολική ανατύπωση του παρόντος βιβλίου,
η μετάφραση μέρους ή ολοκλήρου αυτού χωρίς την έγγραφη
συγκατάθεσή μου ή του έχοντος τα αποκλειστικά δικαιώματα.

Reproduction or translation of this book or any part of it is not
permitted without the written permission of the author.

Copyright © Gerasime Clonis
9 Rosemont Drive
Bulleen 3105
Victoria
Australia
Telephone 0011 61 3 9852 3252
e-mail gerasimeclonis@gmail.com

ISBN: 978-0-9945351-1-5
Printed and bound in Melbourne, Australia

Όλα τα αντίτυπα φέρουν την υπογραφή μου

ekdoseiskefalos@gmail.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	9
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	14
ΘΡΗΣΚΕΙΑ-ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ.....	15
ΜΥΘΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ- ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑ.....	19
ΑΡΧΑΪΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.....	23
ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ.....	27
ΧΡΥΣΟΣ ΑΙΩΝΑΣ.....	31
ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.....	35
ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ.....	39
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ – ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β` 382-336 Π. Χ.....	42
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ` Ο ΜΕΓΑΣ356-323 Π.Χ.....	45
ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.....	47
ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.....	55
ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ.....	58
ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ.....	59
ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ.....	59
ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΣΕΛΕΥΚΙΔΩΝ.....	61
ΣΕΛΕΥΚΙΔΕΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.....	62
ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΛΕΜΑΙΩΝ.....	62
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΙ.....	65
ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ.....	65
ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΑΤΤΑΛΙΔΩΝ.....	66
Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΩΣ ΕΛΛΑΔΑ.....	67
Ο ΠΥΡΡΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ 296-272Π.Χ.....	68
ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΟΥΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.....	69
ΡΩΜΑΙΟΙ - ΡΩΜΑΙΟΚΡΑΤΙΑ.....	71
ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ.....	73
ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟ.....	76
ΠΡΩΤΟ-ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 324-610 Μ.Χ.....	80
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΠΡΩΤΟΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ330-610 Μ.Χ.....	83
ΜΕΣΟ-ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 610-1204.....	- 84 -
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΜΕΣΟΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 610-1204.....	- 87 -
ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1204– 1453).....	89
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1261-1453.....	93
ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ.....	94
Ο ΘΟΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ.....	101
Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821.....	105

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΑ 1832 -1862.....	115
Η ΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ.....	117
ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α` 1863 – 1913.....	119
ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ.....	122
Α` ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ/ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΙΧΑΣΜΟΣ	126
ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ	129
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ.....	134
ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 40 ΚΑΙ Η ΚΑΤΟΧΗ.....	138
ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ 1946-1949	144
ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ.....	147
ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ	151
ΣΚΕΨΕΙΣ, ΠΑΡΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ	157
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	165

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Είναι μεγάλη χαρά και τιμή μου που ο εκλεκτός φίλος ποιητής Γεράσιμος Κλωνής μου ανέθεσε να προλογίσω το ποιητικό του έργο «**Εμμετρος ιστορία του Ελληνικού Έθνους**»

Από σεβασμό στον εαυτό μου, και στο φίλο Γεράσιμο Κλωνή, αυτά που θα γράψω θα προσπαθήσω να είναι αληθινά.

Στην καλή ποίηση οι εντυπώσεις αρχίζουν απ' τη μουσική και την αρμονία, το κάλος και τη δομή του στίχου. Ύστερα έρχεται το συναίσθημα που παράγει, που μπορεί να είναι ευχάριστο ή δυσάρεστο, χαρούμενο ή πένθιμο, αρρωστημένο ή ακόμα και μακάβριο. Απ' όλα έχει η ζωή κι απ' αυτήν δανειζόμαστε και τα κάνουμε τέχνη και λόγο ανάλογα με την αξιολύπη και το δαιμόνιο που μας διακατέχει.

Διαβάζοντας τα ποιήματα του Γεράσιμου Κλωνή είδα πως τα ποιήματα διακρίνονται για την εξαιρετική δομή τους, για τις εμβλαθητικές αναζητήσεις της αληθινής, ιστορικής και φιλάλληλης ουσίας, της βιοτικής πορείας του Ελληνισμού

Ο ποιητής εμπνέεται και από τη λαμπρότητα του ελληνικού τοπίου, αλλά πολύ περισσότερο από τα κατάλοιπα του ιστορικού παρελθόντος θρυμματισμένα αγάλματα, κιονόκρανα, ασπίδες, δόρατα που βρίσκονται κατασπαρμένα στην ελληνική γη, από τους μύστες, την ελληνική σκέψη, από τη θεϊκή αμβροσία και το νέκταρ της άρρητης γνώσης.

Η ποιητική ροή του ποιητικού έργου «**Εμμετρος Ιστορία του Ελληνικού Έθνους**» μυρίζει Ελλάδα, καημό, αγάπη, πάθος για την αποκατάσταση της αλήθειας, οργή για τους βεβηλωτές των αξιών και των παραδόσεων της φυλής μας, αλλά και γαλήνη και ρέμβη και στοχασμό που τυλίγει και ξετυλίγει το κουβάρι μιας διαρκώς άγρυπνης συνείδησης που πρέπει να 'χει ο καθένας μας. Ο Γεράσιμος Κλωνής τολμά να πει την αλήθεια έξω από τα δόντια γράφοντας απλά, καίρια. Πόλος έλξης ο Ελληνισμός, οι αξίες του, η πανάρχαια παράδοσή του, οι αγώνες του, η πνευματικότητά του, τα πολλά προτερήματα αλλά και τα πολλά ελαττώματα.

Ο ποιητής καβάλησε το άλογό του και εξαπολύθηκε στο μακρινό παρελθόν του ελληνικού γένους που χάνεται στα βάθη του χρόνου μέσα σ' ένα σύθαμπο οχλής και ονείρου, για να αναδιπλώσει

αθόρυβα, αναμνήσεις από το απώτερο είτε το πρόσφατο παρελθόν και να ζωντανέψει πολλές ανθρώπινες στιγμές, για να κατασταλάξουν σε χρωματισμούς και συναισθηματικές φορτίσεις που συχνά μας αγγίζουν και μας ξεναγούν στους χώρους της ιστορίας και της νοσταλγίας.

Η ελληνική πορεία και ιστορία του ελληνισμού, είναι ένα ποτάμι που ο χρόνος δημιούργησε και το `κανε άλλοτε να κυλάει ήσυχα με κρυστάλλινα νερά, κι άλλοτε να κατηφορίζει ορμητικά και να `ναι θολό. Πολλά ιστορικά, σημαντικά γεγονότα που μας έμαθαν στα σχολειά οι δάσκαλοί μας, οι διάφοροι επιτήδευοι αγύρτες μαζί και η ασιατική αίρεση των εβραϊκών παραμυθιών, έκαναν τους Έλληνες/δες, να υποταχθούν στους μύθους του δόγματος, και τους έβαλαν φραγμούς στο έργο της αναζήτησης και της αλήθειας. Εδώ και μερικά χρόνια σε όλο τον Ελληνισμό –ελλαδικό και Απόδημο- παρουσιάζεται ένας πνευματικός προβληματισμός που σιγά-σιγά γίνεται δυσπιστία για όλα όσα διδάχτηκαν και διδάσκονται στα σχολειά. Ένας απ` τις πολλές χιλιάδες αυτών των Ελλήνων είναι και ο Γεράσιμος Κλωνής που προσπαθεί με δυνατή φωνή μέσα στην **«Έμμετρο Ιστορία του Ελληνικού Έθνους»** χωρίς να φοβάται κανέναν γιατί όποιος γνωρίζει το Γεράσιμο, θα συμφωνήσει μαζί μου πως δεν είναι στο «ποίμνιο» και δεν είναι δούλος κανενός, και δεν μπαίνει σε μαντριά και στρούγκες.

Ο Γεράσιμος Κλωνής μας φανερώνει μέσα στα ποιήματά του αλήθειες, μας δείχνει το δρόμο που πολλοί από εμάς δεν βλέπουμε γιατί φορούμε μυωπικά γυαλιά που μας έφτιαξαν ανέξοδα εκείνοι που πάντα λιμάρουν τη ζωή μας.

Ο δρόμος της αλήθειας είναι πολύ μακρύς, με πολλά σταυροδρόμια και πολλοί άνθρωποι δεν έχουν την ικανότητα να διακρίνουν το ψέμα απ` την αλήθεια –εξ άλλου οι ψεύτες έχουν το «ταλέντο» να λένε τόσο πειστικά τα ψέματά τους που πολλές φορές ξεγελούν ακόμα και τους ειδικούς. Τις επιγραφές που έδειχναν την κατεύθυνση της αλήθειας οι σκοτεινές δυνάμεις μαζί και το μαυροφορεμένο ασκέρι, παραποίησαν τις κατευθύνσεις και τις έστρεψαν στους δικούς τους δρόμους και Θεωρίες-συμφέροντα που συντηρούν την πνευματική παρακμή του- Έλληνα και της Ελληνίδας. Αντικείμενο της ποιητικής μετουσίωσης του Γεράσιμου Κλωνή ο

Έλληνας άνθρωπος και οι συμπεριφορές του. Αυτό το παράξενο ον γεμάτο, αντινομίες και πάντα δεσμώτης της μοίρας, πλασμένος να περάσει από όλα τα στάδια του αισθήματος, πικρά, γλυκά και άγευστα από αυταπάτες και ουτοπίες πρόσκαιρων ιδανικών και αναζητήσεων. Αυτός ο Έλληνας με τη διχασμένη προσωπικότητα, αλαζονικός για τη στιγμιαία απόλαυση, αινιγματικός και αμφίβολος, αυτός που στέκεται στη επιφάνεια μιλώντας για ιδέες, που στο τέλος καταντά αθεράπευτα νοσταλγός γι' αυτό που άγγιξε χωρίς να γευτεί τα όσα δημιούργησε. Ο ποιητής στους στίχους του έχει κεντρικό μοχλό την έντονη μακρόχρονη και όχι μόνον, διαδρομή του Ελληνισμού που δεν τον αφήνει να πορευτεί μονάχος. Θέλει να επιστρέψει από τις Συρακούσες, αλλά θέλει να έχει στη φαρέτρα του όλες εκείνες τις καταβολές που είναι –ιστορία- διαδρομή του Ελληνισμού. Αένας ο προβληματισμός και η στοχαστική διάθεση του ποιητή να συνταιριάσει αποτελεσματικά το παρελθόν με τις προεκτάσεις του παρόντος και του μέλλοντος, όχι με φιλοφρονήσεις και καλά λόγια, αλλά και με κτυπήματα ροπάλου εκεί που ο ποιητής βλέπει τα στραβά και τα ανάποδα του Έλληνα. Στηλίτευει τα κακώς κείμενα του Έλληνα και δείχνει το χρέος και το καθήκον. Σε πολλές περιπτώσεις ο ποιητής επιτρέπει στο συναίσθημά του να εκδηλωθεί είτε σαν τρυφερό ξέσπασμα είτε σαν πνιγμένο λυγμό.

Οι σελίδες της ροής του παρόντος βιβλίου έχουν αναφορές σε μακρινές εποχές, στους μακρινούς παππούδες μας, μέχρι την εποχή μας. Αναφορές στη ζωή τους, στο ποιητικό έργο, στη φιλοσοφική σκέψη τους, στον ηρωισμό τους και τον τρόπο που πλάταινε και χωρούσε μέσα όλους αυτούς που η αναζήτηση της αλήθειας έκανε διψασμένους οδοιπόρους, στην ευαισθησία τους, και στον τρόπο που αντιλαμβάνονταν και ακουμπούσαν ό,τι τους περιέβαλε. Ο ποιητής σχολίασε-κατέγραψε όλους τους άξιους με απόλυτο σεβασμό στη δημιουργία τους, με σεβασμό στη ζωή και στη σκέψη τους. Μας ξαναθυμίζει τους τρανούς Έλληνες, με τα όσα είπαν, έγραψαν κι έκαναν και που σημάδεψαν τις εποχές της ανθρώπινης διαδρομής.

Συχνά ο ποιητής μας δίνει ένα εσωτερικό εφιάλτη όταν ανατινάζει με γεμισμένες με μπαρούτι λέξεις, το εσωτερικό μας τοπίο. Εικόνες θρυμματισμένες είναι σκορπισμένες παντού με συντροφιά τις

αλήθειες που εκπέμπουν. Η ποίησή του απλώνεται σε ένα χάρτη τραγικό, υπόκωφο και υπόγειο με μια σύμμικτη αισθητική. Ο ποιητής πονάει με όσα αναγκάζεται να γράψει. Χτυπάει αλύπητα για να γνωρίσει καλύτερα ό,τι δεν γνωρίζει και θέλει να μας το μεταφέρει και σ' εμάς. Φέρνει στην επιφάνεια –μπροστά του και μπροστά μας- τις πληγές αιώνων και με τον κώδικα της ηθικής υπόστασης των ποιημάτων του σε όλο τους το φάσμα, γίνονται αφορμή αυτογνωσίας και εμπειρικής γνώσης, με τους εκάστοτε αναγνώστες του.

Η επιμονή του ποιητή να μας παρασύρει σε μια ξενάγηση του παρελθόντος, δεν στερείται γοητείας, αλλά συχνά μας αποζημιώνει με τη μαγεία να ζήσουμε –τουλάχιστον όσοι από εμάς έχουμε μελετήσει την πορεία του Ελληνισμού από την αρχή της ύπαρξής του με δικές μας έρευνες και να ξυπνήσουν μέσα μας κάποιους κόσμους και ανθρώπους που ίσως δεν θα 'πρεπε να ξεχάσουμε - με μυθικά-αληθινά στιγμιότυπα, που δεν είναι τίποτα άλλο από μία άποψη, παρά οι αλήθειες που θέλουμε να διαφυλάξουμε μέσα μας ώστε να μας κρατούν αλώβητη τη μνήμη από τις ακροβασίες του σύγχρονου αμοραλισμού, μπροστά στα θησαυρίσματα του παρελθόντος, στους τροφοδοτικούς ερεθισμούς της μνήμης και της εσωτερικής μας βιοτικής, που βαθαίνει και επιμηκύνει το νόημα της ζωής μας.

Ο Γεράσιμος Κλωνής τα ποιήματα που παρουσιάζει στη συλλογή του, είναι όλο δροσιά, δοσμένα με τον οίστρο της έμπνευσης και την τέχνη εκείνου που ξέρει και μπορεί να συναρπάξει με την ομορφιά του στίχου του. Μέσα στα γλαφυρά του ποιήματα μπλέκει, θα έλεγα καλύτερα υφαίνει, στον αργαλειό του στοχασμού του, ιστορικά, ποιητικά, φιλοσοφικά, θρησκευτικά γεγονότα και πρόσωπα με γοητεία και αριστοτεχνική σύνθεση, που ο αναγνώστης έχει την εντύπωση ότι αν και έχουν περάσει εκατοντάδες ή και χιλιάδες χρόνια είναι τωρινά και τα βλέπει μπροστά του. Στο παρόν βιβλίο ο Γεράσιμος καταγράφει, εν συντομία, την πορεία του Ελληνισμού από τα βάθη των αιώνων μέχρι τις μέρες μας με ένα συνεχές ιαμβικό μέτρο και στίχο, εμπνεόμενος από το μεγάλο του έρωτα, της αγάπης του για την ιστορία του ελληνικού Έθνους.

Απλός λιτός ο στίχος του, γίνεται ευχάριστα αποδεκτός απ' τον αναγνώστη. Βέβαια, κάποιες περιπτώσεις δείχνει να «χαλαρώνει»

κάτι που μπορεί να εκληφθεί ως προχειρότητα ή βιασύνη.

Λίγο περισσότερη συνοχή στη δόμηση ορισμένων στίχων και περισσότερη φροντίδα στην ολοκλήρωση του ποιήματος θα ήταν σχεδόν τέλειος.

Τούτο το βιβλίο, απόκτημα σωστό, το δίχως άλλο αξίζει από όλους να διαβαστεί ακόμα και από εκείνους που δεν έχουν καμία σχέση με την τέχνη του λόγου.

Θύμιος Χαραλαμπόπουλος
Ποιητής -Λογοτέχνης
Γενάρης 2016

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ελλάδα μου πατρίδα μου
Απ' τους αρχαίους χρόνους
Την ιστορία που ` γραφες
Με δόξα και με πόνους,

Που οι λαοί θαυμάζουνε
Αλλά και τη φθονούνε,
Να σου την κλέψουν προσπαθούν
Αλλά δεν το μπορούνε,

Το πνεύμα και σοφία σου
Στο διάβα των αιώνων,
Ιδέες και ιδανικά

Και επικών αγώνων,

Θα προσπαθήσ' η πένα μου
Με σεβασμό να γράψει
Τη δόξα και τα πάθη σου
Για να τα περιγράψει.

Και στους θεούς που πίστευες
Θυμίαμα θα κάψω
Ευχαριστώντας τους θερμά
Για σένα που θα γράψω.

Και να ζητήσω δύναμη,
Μυαλό κι αυτογνωσία,
Ιαμβικώς την ένδοξη
Να γράψω ιστορία.

Που τα παιδιά σου γράψανε
Με αίμα και σοφία,
Μοναδική στα χρονικά
Της γης εποποιία.

Σε τοποθέτησαν Θεοί
Στης γης το σταυροδρόμι

Προς Ευρασία κι Αφρική
Που καταλήγουν δρόμοι.

Από τη θέση σου αυτή
Να στέλνεις στον πλανήτη
Το φως σου το ανέσπερο
Στα πλάτη και στα μήκη.

Αυτοί που δημιούργησες
Στα μέτρα τα δικά σου,
Θεοποιώντας τις αρχές
Και τα ιδανικά σου.

Εχθροί σε χτύπησαν πολλοί
Για να σε υποτάξουν,
Στο σώμα σου ασέληγαν
Το πνεύμα σου να θάψουν.

Και σαν ανάδελφος λαός
Φίλους ποτέ δεν είχες,
Μα όπλο ανυπέρβλητο
Πάντα εσύ κατείχες.

Τη γλώσσα σου τη θεϊκή
Που οι θεοί μιλάνε,
Σαν δένδρο με γλυκούς καρπούς
Που το πετροβολάνε.

Κακό για να του κάνουνε,
Και τους καρπούς να κλέψουν
Και κάτω απ' τον ίσκιο του
Το νέκταρ τους να δρέψουν.

Κι αν κάποιοι υποτίθεται
Σου κάνουνε τους φίλους,
Στην ώρα της ανάγκης σου
Γαυγίζουν σαν τους σκύλους.

Χειροπιαστό παράδειγμα
Στους νεωτέρους χρόνους

Ξύδι, χολή σε πότισαν
Και δάκρυα και πόνους!

ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ

Οι Έλληνες δεν είχαν
Τα ιερά βιβλία
Κατήχηση να κάνουνε,
Μα λεύτερη θρησκεία.

Είχαν ελεύθερο μυαλό,
Δεν είχαν παρωπίδες,
Ν' ακολουθούν σαν πρόβατα
Κάθε λογής αγύρτες.

Έφτιαξαν δώδεκα θεούς
Στον Όλυμπο που ζούσαν,
Την αμβροσία πού `τρωγαν
Και νέκταρ που μεθούσαν.

Λένε πως είχαν τους Θεούς
Μαρμαροκαμωμένους
Και πίστευαν στα είδωλα
Απ' τους φανατισμένους.

Μα ολ' αυτά που λέγονται
Ναι! είναι παραμύθια,
Ιδέες έκαναν θεούς
Αυτή `ναι η αλήθεια.

Σοφία θεοποίησαν,
Το φως και το σκοτάδι,
Το γάμο, οικογένεια,
Τον ουρανό, τον Άδη.

Τη μουσική, τον έρωτα,
Την ομορφιά, τη φύση
Δικαιοσύνη, πόλεμο,
Την αρετή, τα μίση.

Ο Δίας ο υπέρτατος,
Θεών τε και ανθρώπων
Τους κεραυνούς που έριχνε
Επί των κεφαλών των

Εάν παραβιάζανε
Τους νόμους κι εντολές του
Και δεν εφάρμοζαν πιστά
Τις όποιες προσταγές του.

Η Ήρα πάντα σοβαρή,
Σε όλα της κυρία,
Του γάμου η προστάτιδα
Και σύζυγος του Δία.

Ο Ποσειδών της θάλασσας
Και άρχων των κυμάτων,
Η Άρτεμις του κυνηγιού
Προστάτης θηραμάτων.

Ο Άρης πολεμοχαρής
Που δεν πιανόταν φίλος,
Απόλλωνας της μουσικής
Και φωτοδότης ήλιος.

Η Αθηνά η πάνσοφη
Προστάτης της Αθήνας,
Ερμής ο ταχυδρομικός
Αλλά και της κομπίνας.

Ήφαιστος ήταν της φωτιάς
Και της μεταλλουργίας,
Δήμητρα καλλιέργειας,
Σποράς και γεωργίας.

Εστία οικογένειας
Βεβαίως και οικίας.
Η **Αφροδίτη** ομορφιάς
Και ερωτολαγνίας.
~ ~
Αυτοί ήταν οι δώδεκα
Στον **Όλυμπο** που ζούσαν
Που τρώγανε και πίνανε
Και ερωτοτροπούσαν.
~ ~
Μα ήταν κι άλλοι βέβαια,
Ο **Πλούτωνας** του άδη,
Ο τραγοπόδαρος ο **Παν** ,
Ο **Διόνυσος** και άλλοι.
~ ~
Δικαιοσύνης **Θέμιδα**,
Έρις φιλονικίας,
Ο των ανέμων **Αίολος**
Ασκών τας εξουσίας.
~ ~
Ομοίως σε ημίθεους
Απέδιδαν λατρεία,
Που για πατέρα είχανε
Οι πιο πολλοί το **Δία**.
~ ~
Όπως εμείς τους Άγιους
Σήμερα προσκυνάμε,
Έτσι κι αυτούς οι πρόγονοι
Σαν τους θεούς τιμάνε.
~ ~
Τον **Προμηθέα** που `κλεψε
Το Πυρ από τους Θεούς,
Τους **Πολυδεύκη, Κάστορα**
Ελένης δυο αδελφούς.
~ ~
Τον **Ηρακλή** τον ήρωα
Θησέα παλικάρι,
Που σκότωσε Μινώταυρο,

Αθήνας το καμάρι.
~ ~
Είχανε κι άλλους, πάμπολλους,
Που πρόσφεραν θυσία
Και για το μέλλον τους χρησμούς
Είχανε δυο μαντεία.
~ ~
Το ένα ήταν στους **Δελφούς**,
Εκεί που η **Πυθία**
Μετάφερε εις τους θνητούς
Μηνύματα τα θεία.
~ ~
Και στη **Δωδώνη** ήτανε
Μαντείο φημισμένο,
Που ρόλο έπαιξε κι αυτό
Μα, απομακρυσμένο.
~ ~
Στην **Ελευσίνα** είχανε
Και τα μυστήριά τους,
Που στων Θεών μυήθηκαν
Τα θεία μυστικά τους.
~ ~
Είχανε και του **Διόνυσου**
Τα **Διονυσιακά**
Τ` **Ορφέα** τα απόκρυφα
Κοινώς τα **Ορφικά**.
~ ~
Στις προσευχές επίκληση
Κάνανε στους θεούς τους ,
Όρθιοι κι ενίοτε
Μαλώνανε μαζί τους.
~ ~
Μα είχανε το σεβασμό,
Τρέμανε την οργή τους.
Ασέβεια την πλήρωνε
Η ίδια η ζωή τους.
~ ~
Τους ιερείς διόριζε

Ο ίδιος ο λαός
Κι άσυλο απaráβατο
Ήτανε ο ναός.

Γι αυτό και μεγαλούργησε
Το πνεύμα των προγόνων
Που δεν του βάζαν χαλινό
Στο διάβα των αιώνων.

Οι δώδεκα Θεοί του Ολύμπου

Ήφαιστος

Δίας

Ήρα

Αθηνά

Ποσειδών

Απόλλων

Αφροδίτη

Δήμητρα

Ερμής

Άρτεμις

Άρης

Εστία

ΜΥΘΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ - ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑ

Οι **Ίων**, **Δῶρος**, **Αχαιός**,
Και **Αίολος** οι γιοί σου,
Οι τέσσερις π' ανδρώθηκαν
Και ζήσανε στη γη σου,

Όλοι γαλουχηθήκανε
Μέσα στην αγκαλιά σου,
Με δόξας φωτοστέφανο
Στόλισαν τα μαλλιά σου.

Που δοξαστήκανε κι αυτοί
Στο διάβα των αιώνων,
Στο στίβο των ιδανικών
Και ευγενών αγώνων.

Στους **Άτλαντες** στην **Ατλαντίς**
Και γιγαντομαχίες,
Εκεί έχεις τις ρίζες σου
Λένε οι μαρτυρίες,

Πως έλκεις την καταγωγή.
Και στη θεογονία,
Πως είσαι γέννημα θεών
Υπάρχει θεωρία.

Στη γη σου αναμείχθηκαν
Σαν ήρθαν τα παιδιά σου
Με άλλους **Πρωτοέλληνες**
Στην **Κρήτη** και νησιά σου.

Κρήτη θαλασσοκράτειρα
Με τα γοργά καράβια,
Τις θάλασσες π' οργάνανε
Και φέρνανε στ' αμπάρια

Πλούτο πολύ στο **Μίνωα**
Το μέγα βασιλεία

Που ήρθε αντιμέτωπος
Του ήρωα **Θησέα**.

Κι αυτοί δημιουργήσανε
Πολιτισμό μεγάλο,
Τον πρώτο Ευρωπαϊκό
Πριν από κάθε άλλον.

Λένε πως **Κρήτες** ναυτικοί
Φτάσανε στην **Αγγλία**,
Σ' Αμερική, στον **Καναδά**
Και στην **Αμαζονία**.

Κι οι **Φιλισταίοι** της Γραφής
Κι αυτοί πως ήταν **Κρήτες**
Που καταπίεζαν λαούς
Και τους **Ισραηλίτες**.

Από του χρόνου άρχισες
Τα σκοτεινά τα βάθη
Όλα η φαντασία σου
Πως έγιναν να πλάθει.

Πως γεννηθήκανε **Θεοί**,
Αστερισμοί, **σελήνη**,
Ο ήλιος, γη και ουρανός,
Φουρτούνα και **γαλήνη**.

Τιτάνες και τους **γίγαντες**
Στη γιγαντομαχία,
Οι δώδεκα που σκότωσαν
Με αρχηγό τον **Δία**.

Τον **Ποσειδώνα** κι **Αθηνά**
Που μάλωσαν οι δυο τους
Για της **Αθήνας** τ' όνομα
Που το 'θελαν δικό τους.

Πως τον **Ορφέα** έστειλες
Στον **Άδη** να κατέβει
Να βρει την **Ευρυδίκη** του
Στο κόσμο να την φέρει.

Με τη γλυκιά τη λύρα του
Το χάρο να κοιμίζει
Κι ευτυχισμένος στη ζωή
Τον έρωτα να ζήσει.

Ημίθεοι και ήρωες
Πού να `ναι η αλήθεια;
Σαν της γιαγιάς ακούγονται
Να είναι παραμύθια.

Τον μυθικό τον **Ηρακλή**
Με τους μεγάλους άθλους
Θησέα με **Μινώταυρο**
Ιάσωνα και άλλους.

Τους **Αργοναύτες** ήρωες
Που πήγαν στην **Κολχίδα**,
Χρυσόμαλλο και **Μήδεια**
Να φέρουν στην πατρίδα.

Που τα παιδιά της σκότωσε
Με φοβερή μανία
Και έγινε το σύμβολο
Για την παιδοκτονία.

Της **Αντιγόνης** η ζωή
Μια σκέτη τραγωδία
Γιαγιάς της και πατέρα της
Καρπός αιμομιξίας

Οιδίπους ο πατέρας της
Έριξε στο κρεβάτι,
Γιαγιά της που `ταν μάνα του

Άμοιρη **Ιοκάστη**

Του βασιλέως **Κρέοντα**
Αρνείται προσταγή του
Του **Πολυνείκη** αδελφού
Μη κάνει την ταφή του.

Χιλιάδες χρόνια άρχισες
Να γράφεις ιστορία,
Με εκστρατεία που `κανες
Στη μυθική την **Τροία**. 1200 Π.Χ.

Που ήρωες δοξάστηκαν
Αίας και **Αχιλλέας**,
Νέστορας, **Αγαμέμνονας**,
Διομήδης, **Οδυσσέας**.

Σπάρτη και **Άργος**, **Τίρυνθα**,
Πολύχρυσες **Μυκήνες**,
Ιθάκη, **Ρόδος**, **Σαλαμίς**,
Πανούργοι **Κεφαλλήνες**.

Όλοι μαζί ξεκίνησαν
Να πάρουν την **Ελένη**,
Με δόλο που ξελόγιασε
ο **Πάρης** την καημένη.

Νόμιζε θα την έκανε
Βασίλισσα στην **Τροία**
Κι άφησε το **Μενέλαο**
Εις του λουτρού τα κρύα.

Όμως να ξεκινήσουνε
Τα πλοία για την **Τροία**
Έπρεπε να προσφέρουνε
Στην **Άρτεμη** θυσία.

Που ζήτηγε η άπονη

Το πρώτο του κορίτσι
Από τον **Αγαμέμνονα**
Για να τον τιμωρήσει.

Ο δόλιος προετοίμασε
Θυσία στην **Αυλίδα**,
Μα σύννεφο την άρπαξε
Και πήγε στην **Ταυρίδα**

Την άτυχ' **Ιφιγένεια**
Ιέρεια να γίνει,
Θεραπαινίδα της Θεάς
Παντοτινά να μείνει.

Για δέκα χρόνια πάλευαν
Την **Τροία** να αλώσουν,
Σύμφωνα με τον **Όμηρο**,
Χωρίς να κατορθώσουν.

Τα τείχη τα απόρθητα
Να τα καταπατήσουν
Και στα πεδία των μαχών
Τα κόκκαλα ν' αφήσουν.

Πόλεμος ήταν άγριος
Ήρωες σκοτωθήκαν
Την τελευταία τους πνοή
Χιλιάδες την αφήκαν.

Τον **Πάτροκλο** ο **Έκτορας**
Που έκανε το λάθος,
Να τον σκοτώσει άνοιξε
Και ο δικός του τάφος.

Τον **Αχιλλέα** άτρωτο
Ο **Πάρις** τόνε στέλνει
Στον Άδη που τη φτέρνα του
Με βέλος πετυχαίνει

Με **Δούρειο** κατάφεραν
Και μπήκανε στην **Τροία**,
Του **Οδυσσέα** τέχνασμα
Μα και την μαεστρία.

Σκόρπισαν το θανατικό
Την πόλη την εκάψαν.
Για τη φριχτή καταστροφή
Και ποιητές την κλάψαν.

Της νοσταλγίας σύμβολο
Έγινε η **Ιθάκη**,
Για τον καημό του γυρισμού
Στο πατρικό σπιτάκι.

Ξενιτεμένου Έλληνα
Αλλά και παγκοσμίως,
Του μετανάστη, πρόσφυγα
Και ναυτικού ιδίως.

Κι ο **Οδυσσέας** έγινε
Με τις περιπλανήσεις
Συνώνυμος του Έλληνα
Όπου τον συναντήσεις.

Σε θάλασσες και σε στεριές
Όπου και να πατήσεις,
Στα σίγουρα του Έλληνα
Ίχνη θ' ανακαλύψεις.

Για δέκα χρόνια σε στεριές
Και θάλασσες πλανιόταν,
Με τέρατα και κύματα
Συνέχεια χτυπιόταν.

Κι η **Πηνελόπη** σοβαρή
Σε όλα της κυρία,
Παράδειγμα σαν σύζυγος

Μένει στην ιστορία.

Έκτισες κάστρα δυνατά
Που προκαλούν το δέος
Μάρτυρες ολοζώντανοι
Των **Αχαιών** το κλέος.

Λένε ότι οι **Κύκλωπες**
Τα κάστρα για να χτίσουν,
Σήκωσαν τους ογκόλιθους
Τις πόλεις να τοιχίσουν.

Ίχνη αυτής της εποχής
Παντού τα συναντάμε,
Όπου και να κοιτάξουμε
Όπου και αν πατάμε.

Αρχαιολόγοι προσπαθούν

Μυστήρια να λύσουν
Της μακρινής σου εποχής
Και να τα εξηγήσουν.

Πριν χρόνια την **Οδύσσεια**
Κι **Ιλλιάδα** του **Ομήρου**
Φαντασιώσεις νόμιζαν
Απατηλού ονείρου.

Μα η σκαπάνη έφερε
Στο φως τα μεγαλεία,
Για το λαμπρό σου παρελθόν
Χωρίς αμφιβολία.

Και τώρα πια πιστεύουμε
Στου μύθου την ομίχλη
Πως άρχιζε πολιτισμός
Σαν ήλιος ν' ανατείλει...!!!

Κυκλώπεια τείχη των Μυκηνών με την πύλη των λεόντων

ΑΡΧΑΪΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Ο μύθος όμως τέλειωσε
Και η προϊστορία,
Μ' αγώνες όταν άρχισες
Σ' αρχαία **Ολυμπία** 776 Π.Χ.
~~~~~  
Τότε που άλλοι ζούσανε  
Σε δάση και λειμώνες,  
Της άμιλλας τους ευγενείς  
Άρχιζες τους αγώνες.  
~~~~~  
Τότε περίπου γράφτηκαν
Τα Έπη του **Ομήρου**
Ιλιάδα και **Οδύσεια**
Του άπιαστου ονείρου.
~~~~~  
**Ησίοδος** που έγραψε.  
Τα “**έργα και ημέρες**” 8<sup>ος</sup> αιών π.χ.  
Και στη «**θεογονία**» του  
Για τους θεούς κι αιθέρες.  
~~~~~  
Ο **Αίσωπος** παραμυθάς
Μ' ωραία παραμύθια
Στα ζώα έδωσε μιλιά 7ος αιών π.χ.
Που φαίνονται αλήθεια.
~~~~~  
Αυτά τα χρόνια άρχισες  
Πόλεις παντού να κτίζεις,  
Του **Πόντου** και **Μεσόγειου**  
Ακτές να αποικίζεις.  
~~~~~  
Με πόλεις πράγματι λαμπρές
Που `γράψαν ιστορία
Στου **Πόντου** τα παράλια
Και στη **Μικρά Ασία**.
~~~~~  
Αποίκισες στην **Αφρική**,  
Στην **Κάτω Ιταλία**,

**Ιβηρική, Δυρράχιο**  
Και εις την **Σικελία**  
~~~~~  
Τις **Συρακούσες, Σύβαρη,**
Κρότωνα και **Μεσσήνη,**
Κατάνη και **Ακράγαντα,**
Ιμέρα και **Καπύη.**
~~~~~  
Τη **Σμύρνη** και τη **Μίλητο,**  
**Φώκαια, Τραπεζούντα**  
Την **Έφεσο, Κλαζομενές,**  
**Σινόπη** και **Σαμψούντα,**  
~~~~~  
Πριήνη και τη **Ναύκρατις**
Μασσαλία, Κύμη
Κι άλλες πολλές που δυστυχώς
Δεν μου `ρχονται στη μνήμη.
~~~~~  
Μεγάλους άνδρες έβγαλες  
Γιατρούς και καλλιτέχνες,  
Φιλοσοφίας ,ποίησης,  
Σ' όσες υπάρχουν τέχνες.  
~~~~~  
Αξίες κληροδοτήσεις
Σ' όλης της γης τα κράτη
Και όρκο δίνουν οι γιατροί
Στο θείο **Ιπποκράτη** 460-360 π.χ.
~~~~~  
Εδίδαξες ρητορική,  
Ελευθερία λόγου,  
Νόμους σοφούς και δίκαιους  
Κι όχι του παραλόγου.  
~~~~~  
Την ευγενή την άμιλλα
Σ' αθλητικούς αγώνες,
Δημοκρατία, καύχημα
Σε όλους τους αιώνες.

Επτά σοφούς ανέδειξες
Την κορυφή σοφίας,
**Θαλής και Σόλων, Πιττακός,
Κλεόβουλος και Βίας** 600-500 π.χ.

~ ~ ~
Περίανδρος Κορίνθιος
Και ο Σπαρτιάτης **Χείλων**
Που είπαν «**γνώθι σε αυτόν**»
Σ' όλης της γης των φύλων.

~ ~ ~
Μα ήταν κι άλλα σου παιδιά
Εις την πρωτοπορία,
Ιατρική και ποίηση
Που `γραψαν ιστορία.

~ ~ ~
Ασκληπιού τα βότανα
Αρρώστιες θεραπεύουν.
Τον **Ιπποκράτη** οι γιατροί
Πατέρα αγορεύουν. 460-360π.χ.

~ ~ ~
Τον ποιητή των ποιητών
Και μέγα γεωγράφο,
Τον **Όμηρο** τον γίγαντα
Που απ' το θείο βάθρο,

~ ~ ~
Που φρόντισε η ποίηση
Μνημείο να του στήσει,
Ως σήμερα δεν μπόρεσε
Κανείς να εκτοπίσει.

~ ~ ~
Και η **Σαπφώ** η Λέσβια 630-570 π.χ.
Δείχνει κι αυτή τον δρόμο,
Των γυναικών στην ποίηση
Κι όχι κουζίνα μόνο.

~ ~ ~
Το λυρικό τον **Πίνδαρο** 522-443π.χ.
Της ποίησης καμάρι,

Ατομικούς **Δημόκριτο** 460-370π.χ.
Κι **Ηράκλειτο** ζευγάρι , 540π.χ.

~ ~ ~
Προπάτορες ατομικής
Ενέργειας και βόμβας,
Στις μέρες μας που κόστισε
Ανθρώπων εκατόμβας.

~ ~ ~
Τον **Πυθαγόρα** δάσκαλο
Με το θεώρημα του 6^{ος} π.χ.
Που μέγα έργο άφησε
Και με τον πίνακα του.

~ ~ ~
Όμως αυτό που άφησες
Κληρονομιά μεγάλη,
Τη θεϊκή τη γλώσσα σου
Που τέτοια δεν ειν' άλλη.

~ ~ ~
Γλώσσα γλυκιά, γλώσσα λεπτή
Τ' αυτιά μας που χαϊδεύει.
Σ' όποιον μιλά Ελληνικά
Σ' αιθέρες ταξιδεύει.

~ ~ ~
Πρώτη στο κόσμο έδιωξες
Τύραννους, βασιλιάδες
Κι οι άνθρωποι στο τόπο τους
Γίνανε αφεντάδες.

~ ~ ~
Με νόμους που προστάτευες
Φτωχούς κι αδικημένους,
Στους πλούσιους που φόρτωνες
Τα βάρη στους πολέμους.

~ ~ ~
Λυκούργος, Σόλων πάνσοφοι
Δίκαιοι νομοθέτες,
Με τον **Κλεισθένη** γίνανε
Μεγάλοι ευεργέτες. 6^{ος} αιών π.χ.

Πόλεις λαμπρές και ένδοξες
Μέσα στην ιστορία
Που προκαλούν το θαυμασμό
Μ' αθάνατα μνημεία.

Αθήνα διαμαντόπετρα
Και η γενναία **Σπάρτη**,
Η **Θήβα** και η **Κόρινθος**
Πόλεις, σπουδαία κράτη.

Μακεδονία, **Ήπειρος**,
Η **Ρόδος**, η **Χαλκίδα**,
Το **Αργος**, **Μεγαλόπολης**
Σε λάμπρυναν πατρίδα.

Μα ήταν κι άλλες πόλεις σου
Πολιτισμού κοιτίδες,
Τριγύρω στη Μεσόγειο
Στις νέες τους πατρίδες.

Ο κλασικός πολιτισμός
Εις την Μικρά Ασία,
Ήταν ο πρώτος π' άνθισε
Και εις τη **Σικελία**.

Ήταν οι αποικίες σου
Που τους λαούς τριγύρω
Με φως εκπολιτίσανε
Των βάρβαρων των φύλων.

Τα πλοία σου που σκίζανε
Θάλασσες και πελάγη,
Κι οι ναυτικοί σου φθάσανε
Εκεί που είναι πάγοι.

Πλούτο πολύ μαζεύανε
Ασήμι και χρυσάφι,
Που σήμερα τα βρίσκουμε
Στης θάλασσας τα βάθη.

Στα άτυχα τα πλοία σου
Που είναι βυθισμένα,
Με πλούτο που μετέφεραν
Να είναι φορτωμένα.

Αυτούς τους χρόνους θέσπισες
Αθλητικούς αγώνες 776 π.χ.
Παράδειγμα προς μίμηση
Σε όλους τους αιώνες.

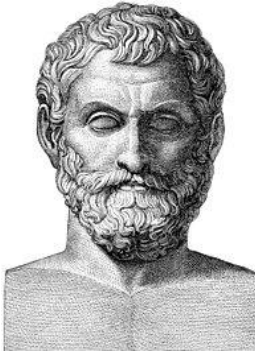

Τα **Πύθια**, τα **Νέμεα**,
Ίσθμια κι **Ολυμπία**
Αγώνες για συνύπαρξη
Ειρήνη και φιλία.

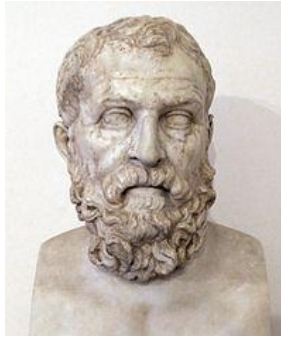

Σταμάταγαν τον πόλεμο
Στο στίβο να παλέψουν
της νίκης τον ειρηνικό
τον κότινο να δρέψουν.

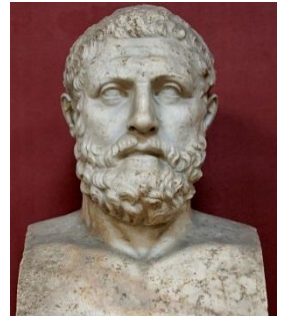
Οι επτά σοφοί της Αρχαίας Ελλάδας

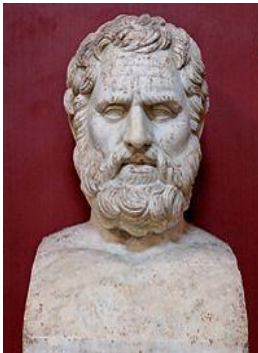
Θαλής

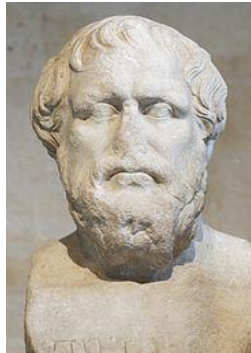
Σόλων

Περίανδρος

Βίας

Πιτακός

Κλεόβουλος

Χείλων

ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Όμως βαριά τα σύννεφα
Ρίξανε τη σκιά τους,
Που οι εχθροί σου άρχισαν
Να ρίχνουν τα πυρά τους.
~*~
Ο Πέρσης Μέγας βασιλεύς
Ο βάρβαρος Ασιάτης
Πανίσχυρος και τρομερός
Και των λαών δυνάστης,
~*~
Σου κήρυξε τον πόλεμο
Για να σε τιμωρήσει,
Τους Ίωνες για λευτεριά
Που είχες βοηθήσει.
~*~
Άρχισε πόλεμος σκληρός
Και μ' επικούς αγώνες,
Ολόλαμπρα διδάγματα
Άφησες στους αιώνες.
~*~
Ετοίμασε για πόλεμο
Στρατιά πολύ μεγάλη
Κι ο στόλος του που ήτανε
Ο τρόμος στα πελάγη,
~*~
Ξεκίνησαν Πατρίδα μου
Για να σε υποτάξουν.
Τις πόλεις σου και τα χωριά
Να κάψουν, να ρημάξουν.
~*~
Μα λάθος υπολόγισαν
Και στη **Μακεδονία**
Η θάλασσα συνέτριψε
Τα εχθρικά τα πλοία.
~*~
Κι έτσι σκυφτοί και κατηφείς
Γύρισαν στην **Ασία**

Κι ο βασιλιάς διέταξε
Καινούρια εκστρατεία.
~*~
Άλλο στρατό ετοίμασε
Και μ' οδηγούς προδότες
Ξεκίνησαν τα πλοία τους
Με ναύτες και στρατιώτες.
~*~
Ερέτρια κατάστρεψαν
Πόλη πολύ ωραία,
Της Εύβοιας το στόλισμα
Που ήτανε σπουδαία.
~*~
Μάχη θανάτου και ζωής
Σε άνισο αγώνα
Για τη τιμή σου έδωσες
Ελλάς στο **Μαραθώνα**.
~*~
Εχθροί χιλιάδες πέσανε
Τους έστειλες στον Άδη
Με Αθηναίο αρχηγό,
Οξύνουν **Μιλτιάδη**. 490Π.Χ.
~*~
Σαν λέοντες πολέμησαν
Για την ελευθερία,
Υπέρ βωμών και εστιών
Και τη δημοκρατία.
~*~
Δώσανε μάχη φοβερή,
Το φως με το σκοτάδι,
Μας δίδαξες με τη σκλαβιά
Ο Έλληνας δεν συνάδει.
~*~
Άστρο λαμπρό στον ουρανό
Τη γη μας που φωτίζει
Αιώνιο παράδειγμα
Που στις καρδιές ανθίζει.

Ο υπερόπτης ο εχθρός
Βαριά τραυματισμένος
Εγύρισε στο τόπο του
Σκυφτός, ταπεινωμένος.

Μα δεν τελείωσαν εκεί
Οι επικοί αγώνες,
Ξαναγυρίσαν οι εχθροί
Για νέους **Μαραθώνες**,

Μυριάδες κατακλύσανε
Πέρσες τα χώματα σου
Και νέα κατορθώματα
Κάνανε τα παιδιά σου.

Όπου περνούσαν, οι λαοί,
Σκύβανε το κεφάλι,
Μα άστρο έλαμψε λαμπρό
Στις **Θερμοπύλες** πάλι.

Μόνο τρακόσοι μαχητές
Που με το **Λεωνίδα**,
Μέχρι ενός που πέσανε
Για σένανε πατρίδα. 480 Π.Χ.

Έγιναν θρύλος στο λαό
Για την αυτοθυσία,
Μαζί με το «**Μολών Λαβέ**»
Μείναν στην ιστορία.

Κι οι εφτακόσιοι **Θεσπείς**
Μαζί που πολεμήσαν
Κι αυτοί για σε πατρίδα μου,
Για σε, θυσιαστήκαν.

Κι έτσι περάσαν οι εχθροί
Κάψανε την **Αθήνα**,
Μα στα στενά εκδίκηση

Πήρες στη **Σαλαμίνα**.

Ο πονηρός **Θεμιστοκλής**
Τους έστησε παγίδα,
Κι επάθανε καταστροφή
Ωσάν σε καταιγίδα.

Αμέτρητα βυθίστηκαν
Πλοία στη **ναυμαχία** 480 Π.Χ.
Κι οι ναύτες τους που πνίγηκαν
Και έγιναν θυσία,

Άφησαν το κουφάρι τους
Στης θάλασσας τα βάθη,
Πληρώνοντας με τη ζωή
Του βασιλιά τα λάθη.

Που `βλεπε την καταστροφή
Απ` το χρυσό του θρόνο.
Για να γλιτώσει έβλεπε
Επιστροφής το δρόμο.

Τ` απομεινάρια μάζεψε
Στρατού που του `χαν μείνει
Και άφησε τα σχέδια
Κυρίαρχος να γίνει

Έφυγε πίσω σαν λαγός
Με τα βρακιά βρεγμένα
Και όλα του τα όνειρα
Να είναι σκορπισμένα.

Μα το γαμπρό του άφησε
Πίσω να πολεμήσει,
Και με ρητή διαταγή
Ελλάς να σ` αφανίσει.

Μα δεν λογάριασε σωστά,

Στων **Πλαταιών** τη μάχη 479 Π.Χ.
Αφανιστήκαν οι στρατιές
Του άφρονα μονάρχη.

Οι Έλληνες πολέμησαν
Με πάθος, και ανδρεία,
Με αρχηγό το βασιλιά
Της Σπάρτης **Πausανία.**

Την ίδια μέρα νίκησαν
Σε ναυμαχία άλλη,
Περσών και των συμμάχων τους,
Τα πλοία στη **Μυκάλη.**

Ο όλεθρος των Ασιατών
Άνευ προηγουμένα,
Μάζεψαν τα κουρέλια τους
Αυτοί που απομένουν,

Και στην **Περσία** γύρισαν
Βαθιά εις την **Ασία,**
Κι οι Έλληνες λευτέρωσαν
Και τη **Μικρά Ασία.**

Λευτέρωσαν και τα νησιά
Που ήταν σκλαβωμένα
Τα πλοία κι οι τριήρεις σου
Τα χιλιοδοξασμένα.

Η **Καρχηδών** με τους εχθρούς
Που είχε συμμαχία
Εκτύπησε τις πόλεις σου
Στη **κάτω Ιταλία.**

Κι εκεί τους κατατρόπωσες
Κι η αναμμένη δάδα
Πολιτισμού δεν έσβησε
Εις τη **Μεγάλ' Ελλάδα.**

Την ίδια μέρα που εσύ
Εβύθιζες τα πλοία,
Των άσπονδών σου των εχθρών
Στη γιγαντομαχία,

Οι ενωμένοι Έλληνες
Πέρα στη **Σικελία,**
Της **Καρχηδόνas** βύθιζαν
Πλοία σε ναυμαχία.

Ήταν αγώνας άνισος
Μια φούχτα με μυριάδες,
Που πρόταξαν τα στήθη τους
Στους ξένους βασιλιάδες.

Πολέμησες πατρίδα μου
Και σώθηκ' η **Ευρώπη,**
Απ' των βαρβάρων τις ορδές
Και της σκλαβιάς τα σκότη.

Έγινες πλέον φόβητρο
Για τους εχθρούς Πατρίδα
Να σε νικήσουν χάσανε
Τη κάθε τους ελπίδα.

Κυρίαρχα, τις θάλασσες
Τα πλοία σου οργώνουν
Και μ' αρχηγό το **Κίμωνα**
Την **Κύπρο** λευτερώνουν.

Ο Αθηναίος Κίμωνας
Ο γιος του Μιλτιάδη,
Την Κύπρο τη λευτέρωσε
Αν και νεκρός στον Άδη.

Χιλιάδες χρόνια πέρασαν
Κι ακόμα μας εμπνέουν
Οι επικοί αγώνες σου

Που στην καρδιά λογγεύουν.

Μ' αλίμονο, δεν γέννησες
Μονάχα πατριώτες.

Μαύρη κηλίδα άφησαν
Κατάπτυστοι προδότες.

Ιππίας πρώην τύραννος
Ο γιος του **Πεισιστράτου**

Εισ τον αγώνα για ζωή
Αλλά και του θανάτου,

Προδότης της Πατρίδας του
Ήταν στο **Μαραθώνα,**

Εισ τους εχθρούς σου οδηγός
Στον φοβερό αγώνα.

Κι ο **Εφιάλτης** έγινε
Σύμβολο προδοσίας,
Στις ένδοξες που έγγραψες
Δέλτους της ιστορίας.

Το φοβερό αγώνα σου

Και την εποποιία

Ηρόδοτος κατέγραψε
Πατήρ της ιστορίας.

Για να διδάσκονται γενιές
Κι όλη η ανθρωπότης
Της λευτεριάς και της τιμής
Είσαι σηματοδότης.

Χρόνια πολλά περάσανε
Πάρα πολλοί αιώνες,
Μα **Θερμοπύλες** πάντα ζουν
Θυσίες, Μαραθώνες.

Μας άφησες κληρονομιά
Της λευτεριάς τη δάδα,
Να καίει πάντα στις καρδιές
Πατρίδα μας **Ελλάδα.**

Κι αν έχασες πολλά παιδιά
Στον άνισο αγώνα,
Λαμπρός ανέτειλε για σε
Και ο **χρυσός αιώνας.**

ΧΡΥΣΟΣ ΑΙΩΝΑΣ του Περικλέους

Τα χρόνια π' ακολούθησαν
Της δόξας και του κλέους,
Έφθασες στο απόγειο
Επί του **Περικλέους**.

Είναι τα χρόνια που `μειναν
Σαν ο **χρυσός αιώνας**,
Σ' ειρηνικό που άρχισε
Πολιτισμού αγώνας.

Οι τέχνες και τα γράμματα
Π' άνθισαν στην **Αθήνα**,
Αιώνες κι αν περάσανε
Από τα χρόνια κείνα,

Παγκόσμια κληρονομιά
Έμειναν στους ανθρώπους,
Όπου της Γης κι αν κατοικούν
Σε χώρες και σε τόπους.

Τύχη καλή Πατρίδα μου
Που ήρθαν μαζεμένοι,
Πολιτικοί και ποιητές,
Τεχνίτες προικισμένοι.

Οι **Ευριπίδης, Σοφοκλής**,
Μαζί με τον **Αισχύλο**,
Οι τραγικοί σου ποιητές,
Και το μεγάλο φίλο,

Της σάτιρας τον γητευτή
Μέγα **Αριστοφάνη**
Που σαν αυτούς ως σήμερα
Κανένας δεν εφάνει.

Με έργα τους αθάνατα
Συγκίνησαν τη χώρα,

Που φαίνονται επίκαιρα
Σα να γραφήκαν τώρα.

Και παίζονται στα θέατρα
Στα πλάτη και στα μήκη,
Στου σύγχρονου του κόσμου μας
Ταλαίπωρου πλανήτη.

Ας θυμηθούμε μερικά
Αριστουργήματά τους,
Που σήμερα τα παίζουμε
Στ' αρχαία θεατρά τους.

Φόνισσες, Ιφιγένεια,
Τις **Βάκχες, Αντιγόνη**,
Ηλέκτρα, Πέρσες, Μήδεια
Κι άλλα πολλά ακόμη.

Τ' **Αριστοφάνη σάτιρα**,
Όρνιθες, Λυσιστράτη
Και τις **Εκκλησιάζουσες**
Που μας θυμίζουν κάτι.

Για τους φτωχούς το θέατρο
Έγινε το σχολείο,
Με τραγωδίες, σάτιρες,
Για δάκρυ και γι' αστείο.

Τον **Θουκυδίδη** που `γραψε
Τα χρόνια του πολέμου,
Τ' αδελφοκτόνου π' άρχισε
Του τρισκαταραμένου.

Γέννησες αρχιτέκτονες
Που έκτισαν μνημεία,
Απαραμίλλου καλλονής
Π' άλλα δεν πιάνουν μία.

Ο **Καλλικράτης** έκτισε
Μαζί με τον **Ικτίνο**,
Επάνω στην **Ακρόπολη**
Που όμοιο μ' εκείνο,
☞
Ποτέ δεν ξανακτίστηκε
Στον άπαντα αιώνα
Της **Αθηνάς** τον ιερό,
Ναό, τον **Παρθενώνα**.
☞
Με τις λεπτές του τις γραμμές,
Τη σοβαρότητα του,
Ανάλαφρη τεκτονική
Και την κομψότητα του.
☞
Για δέκα χρόνια συναπτά
Χτίζανε το μνημείο,
Πολιτισμού το σύμβολο,
Υπέρτατο, το θείο.
☞
Πολλοί που προσπαθήσανε
Για να τον αντιγράψουν.
Μα πώς να καταφέρουνε,
Συμβολισμούς να γράψουν;
☞
Δημοκρατίας, νόησης,
Της αρετής, της σκέψης,
Στη θέα του που έκθαμβος
Μένει ο επισκέπτης!
☞
Που ο **Φειδίας** στόλισε
Μ' αριστουργήματα του,
Με τ' άγαλμα της **Αθηνάς**
Και τα συμπλέγματα του,
☞
Να μείνει το μοναδικό
Μνημείο στους αιώνες
Αφού εσύ, μόνον εσύ,

Κτίζεις τους **Παρθενώνες**.
☞
Δεν πρέπει να ξεχάσουμε
Πως έργο του **Φειδία**,
Ήταν και το ολόχρυσο
Το άγαλμα του **Δία**.
☞
Που το ναό του στόλιζε
Κάτω στην **Ολυμπία**,
Κι ο **Πραξιτέλης** στόλισε
Κι άλλα πολλά μνημεία,
☞
Με έργα του φανταστικά
Που προκαλούν το δέος,
Να μας θυμίζουν συνεχώς
Του παρελθόντος κλέος.
☞
Εδώ κι ο **Μέγας** δάσκαλος
Των δασκάλων **Σωκράτης**,
Μοναδικός και ταπεινός
Ο της σοφίας μάρτυς.
☞
Προτίμησε το θάνατο
Για τα ιδανικά του,
Που δίδασκε στους μαθητές
Πνευματικά παιδιά του.
☞
Τις αρετές κι ιδέες του
Να μην παραβιάσει,
Προτίμησε το κώνειο
Να πει να θυσιάσει,
☞
Το σώμα του το πρόσκαιρο
Στο τάφο να το στείλει,
Στους νόμους την υποταγή,
Να μη την υποστείλει.
☞
Κι ο **Περικλής** πολιτικός, 495-429π.χ.

Αθήνας τον ηγέτη,
Που σαν αυτόν δεν φάνηκε
Τόσες χιλιάδες έτη.

Με σώφρονα πολιτική
Για να μεγαλουργήσει,
Και την **Αθήνα** πρότυπο
Να τήνε καταστήσει,

Δημοκρατίας καύχημα,
Που μόνον οι πολίτες
Τις αποφάσεις παίρνανε
Και όχι οι αγύρτες.

Με τη χρηστή διοίκηση
Και τη σωστή πορεία,
Έκανε την **Αθήνα** του
Μιαν αυτοκρατορία.

Στη θάλασσα κυρίαρχη,
Κύματα κυβερνούσε,
Ο στόλος της πανίσχυρος
Τον πλούτο κουβαλούσε.

Στην όχθη την αντίπερα
Κι άλλες μεγάλες πόλεις,
Κι αυτές μεγαλουργήσανε.
Πάνω στις ακροπόλεις,

Δημιουργήσαν ιερά,
Αγάλματα, μνημεία,
Κι αυτές αφήσαν δυνατά
Πολιτισμού σημεία.

Που σήμερα πλουτίζουνε
Του κόσμου τα μουσειά,
Π' αρχαιοκάπηλοι ληστές
Λήστεψαν τα μνημεία.

Προνομιά **Κόρινθος**
Που `χε τα δυο λιμάνια,
Δέσποζε στο εμπόριο
Με φόρους στα καράβια.

Που απ' τη μία θάλασσα
Τα πέρναγε στην άλλη
Κι από τους δρόμους του **Ισθμού**
Εισέπραττε και πάλι.

Μιας κι ήταν στο εμπόριο
Ελλάδας σταυροδρόμι,
Από το νότο προς βορά
Που πέρναγαν οι δρόμοι.

Η **Σπάρτη** παντοδύναμη
Τραβούσε άλλο δρόμο,
Με τον λιτό το βίο της
Και αυστηρό της νόμο.

Πάντα ετοιμοπόλεμη
Για να υπερασπίσει,
Την λευτεριά κι αξίες της
Που είχε γαλουχήσει.

Ακόμη κι οι Σπαρτιάτισσες
Στον πόλεμο που στέλναν
Τους γιους, με την ασπίδα τους
Ταν ή επί τας τους λέγαν.

Οι δυνατοί το ξέρουμε
Στο αίμα τους το έχουν,
Τους φίλους και αδύνατους
Σαν δούλους να τους βλέπουν.

Δήθεν τους προστατεύανε
Από τους αλλοφύλους,
Μα έτσι που φερόντουσαν

Τι να τους έχουν φίλους;

Κι έτσι η γκρίνια άρχισε

Αθήνας με συμμάχους,

Που και τη προστασία της

Δε θέλουν πλέον να `χουν.

Ο Έλληνας που δυστυχώς

Ποτέ δεν έχει μάθει,

Του διχασμού η γάγγραινα

Τα μίση και τα πάθη,

Πως φέρνουν τη καταστροφή

Το χάος της αβύσσου,

Μαζί να περπατήσουνε

Και να μεγαλουργήσουν.

Παρθενών

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ 431-404 π.χ.

Αδελφοκτόνο άρχισαν
Πόλεμο μεταξύ τους,
Φανατισμένοι δίνοντας
Την ίδια τη ζωή τους.

Η **Σπάρτη** με τους σύμμαχους
Κι η αυτοκρατορία,
Των **Αθηναίων** άρχισαν
Σαν τ' άγρια θηρία,

Τις σάρκες τους να σκίζουνε
Το αίμα τους να πιούνε,
Τις πόλεις ν' αφανίσουνε
Και να καταστραφούνε.

Αυτοί που πολεμήσανε
Παρέα τον εχθρό τους,
Τώρα να αφανίσουνε
Θέλουν τον αδελφό τους.

Χρόνια πολλά πολέμησαν
Περίπου τα τριάντα,
Χιλιάδες σκοτωθήκανε
Κατάστρεψαν τα πάντα.

Η **Αττική** ερήμωσε
Με τα περίχωρα της,
Της **Σπάρτης** λεηλάτησαν
Παράλια, χωριά της.

Οι Αθηναίοι που 'θαψαν
Με θρήνο τους νεκρούς τους
'Εμειν' ο **επιτάφιος**
Του Μέγα Αρχηγού τους

Λογοτεχνίας κόσμημα
Και φάρος ευγλωττίας,

Της θεϊκής της γλώσσας μας,
Και της φιλοπατρίας.

Στα πέλαγα και θάλασσεσ
Στόλοι εβυθιστήκαν,
Χωριά και καλλιέργειες
Όλα ερημωθήκαν.

Δεν έφθανε ο πόλεμος
Τις συμφορές που φέρνει
Μα στην **Αθήνα** έπεσε
Σαν δίκοπο μαχαίρι,

Μέγας λιμός που έστειλε
Χιλιάδες εις τον Άδη
Και την **Αθήνα** έριξε
Στο πένθος, στο σκοτάδι.

Θρήνος, κλαυθμός και οδυρμός
Για προσφιλείς νεκρούς τους.

Μα πιο πολύ θρηνήσανε
Του **Μέγα Αρχηγού** τους,

Του **Περικλή** το θάνατο
Στην κρίσιμη την ώρα,
Και τέτοιον άλλον αρχηγό
Ποιόν να εκλέξουν τώρα;

Δεν έπαψαν ούτε στιγμή
Τα τύμπανα πολέμου,
Τ' αδελφοκτόνου να ηχούν
Καταστροφές που φέρνουν.

Με αρχηγούς ανίκανους
Δεν καταθέτουν όπλα.
Συνέχισαν το πόλεμο
Με πονηριές και κόλπα.

Κάποιες φορές προσπάθησαν
Ειρήνη για να κάνουν
Εις τα πεδία των μαχών
Άλλοι να μην πεθάνουν.

Ειρήνη υπογράψανε
Νικίας κι **Ανταλκίδα**,
Που επιτέλους έφερε
Το μήνυμα ελπίδας.

Μα δεν κρατήθηκαν πολύ
Κι ηγέτες λαοπλάνοι
Φιλόδοξοι κι ανίκανοι,
Κατά κοινώς ρουφιάνοι,

Τον πόλεμο ξανάρχισαν
Με μίσος και μανία
Στη **Σικελία** στα νησιά
Και στη **Μακεδονία**.

Αλκιβιάδης στρατηγός,
Νέος πολύ ωραίος,
Που ζήλεψε του **Περικλή**
Το άφθαστο το κλέος,

Στη **Σικελία** έκανε
Μεγάλη εκστρατεία, 415-413π.χ.
Μα δυστυχώς προτίμησε
Κι αυτός την προδοσία.

Προς τους θεούς ασέβεια
Που τον κατηγορούσαν
Και για την πράξη του αυτή
Πίσω που τον καλούσαν,

Στη **Σπάρτη** αυτομόλησε
Και λέει στους εχθρούς τους,
Των Αθηναίων σχέδια

Που είχανε στο νου τους.

Σπαρτιάτες και **Κορίνθιοι**
Κάνουν στρατιά μεγάλη
Και η σφαγή που έγινε
Τέτοια δεν έγιν' άλλη.

Αίμα ποτάμι χύθηκε
Γύρω στις **Συρακούσες**
Και όπως λεν σε πτώματα
Αντί στη γη πατούσες.

Χιλιάδες σφαγιαστήκανε
Κι από τους **Αθηναίους**
Στην πόλη δεν επέστρεψαν
Της δόξας και του κλέους.

Θρήνος απλώθηκε παντού
Σε όλη την **Αθήνα**.

Μα δώσανε συνέχεια
Και με τα πλοία κείνα,

Που όργωναν τις θάλασσες
Νησιά λεηλατούσαν,
Για το στρατό που χάσανε
Εκδίκηση ποθούσαν.

Αλλά κι εκεί την πάθανε
Κάπου στα **Δαρδανέλια**
Του πονηρού του **Λύσανδρου**
Τα πλοία του σαν χέλια,

Στον ύπνο τους επιάσανε
Κι απ' τη θεομηνία,
Ένα τους πλοίο ιερό
Η «**Σαλαμινία**».

Ήταν αυτό που έφερε

Τα θλιβερά μαντάτα
Κι οι **Αθηναίοι** πίστεψαν
Πως χάσανε τα πάντα.

Του **Λύσανδρου** σαν μπήκανε
Τα πλοία στο λιμάνι,
Οι Αθηναίοι είδανε
Πως λύση δεν ειν' άλλη.

Τα όπλα καταθέσανε
Με ψυχική οδύνη.
Τον πόλεμο σταμάτησαν
Και κάνανε ειρήνη. 404 π.χ.

Ειρήνη που την πλήρωσαν
Βαριά οι νικημένοι.

Οι άλλοτε περήφανοι
Τώρα ταπεινωμένοι,

Πληρώσανε τα λάθη τους
Βορά της ειμαρμένης,
Που όπως λέει το ρητό
Ουαί τοις ηττημένοις.

Οι σύμμαχοι πιέζανε
Πάρα πολύ τη Σπάρτη
Πως την Αθήνα έπρεπε
Να τήνε κάνουν στάχτη.

Όμως η Σπάρτη προς τιμή
Δεν δέχτηκε να γίνει.
Αυτό τ' ανοσιούργημα
Θα είχε παραγίνει.

Σ' αυτούς τους υπερήφανους
Για την Δημοκρατία
Επέβαλαν οι νικητές
Στυγνή την τυραννία

Τριάντα τοποθέτησαν
Για να τους διοικούνε
Η **Σπάρτη** και οι σύμμαχοι
Να τους εκδικηθούνε.

Σαν **τύρανοι τριάκοντα**
Μείναν στην ιστορία.
Πρωτόγνωρη που ζήσανε
Στυγνή τρομοκρατία.

Δεν είχανε σε τίποτα
Εάν τους καταγγείλουν
Πολιτικούς αντίπαλους
Στον Άδη για να στείλουν.

Μα δεν κρατήσανε πολύ,
Ένα περίπου χρόνο.
Ο στρατηγός **Θρασύβουλος**
Με χίλιους άνδρες μόνο,

Κατάφερε και έδιωξε
Αυτή την τυραννία.
Στην πόλη επανέφερε
Ξανά δημοκρατία. 403 π.χ.

Ποιος ήτανε ο νικητής
Και ποιος ο ηττημένος;
Η ιστορία έδειξε
Κανένας κερδισμένος,

Δεν βγήκε απ' το πόλεμο
Ελλάς δυστυχισμένη,
Που σε θανάσιμους εχθρούς
Βρέθηκες πουλημένη.

Ω! δυστυχία σου **Ελλάς**,
Πατρίδ' αγαπημένη,
Χιλιάδες χρόνια τώρα πια

Κατάρα να σε δέρνει;
Εσύ που μεγαλούργησες
Γιατί να μην μονιάζουν
Σαν αδελφοί οι Έλληνες
Μα συνεχώς γκρινιάζουν;

Η ηθική κατάπτωση
Άνευ προηγούμενου,
Έμεινε ανεξίτηλη
Εκείνου του πολέμου.

Συνέχισαν να μάχονται
Οι πόλεις μεταξύ τους,
Τους Πέρσες προσπαθούσανε
Να έχουνε μαζί τους.

Δεν δίστασαν με των εχθρών

Το χρήμα και χρυσάφι,
Να πολεμήσουν αδελφούς
Οι **Μαραθονομάχοι**.

Ακόμη και τις πόλεις τους
Εις την **Μικρά Ασία**
Παρέδωσαν εις τους εχθρούς,
Στη βάρβαρη **Περσία**.

Τις φοβερές συνέπειες
Εκείνου του πλέμου
Ακόμη τις πληρώνουμε
Του τρισκαταραμένου.

Που δε σταμάτησαν ποτέ
Την αδελοκτονία
Τη γάγραйна του διχασμού
Και την αυτοκτονία.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Τα Χρόνια π' ακολούθησαν
Εκείνου του πολέμου,
Τ' αδελφοκτόνου του φριχτού
Και του καταραμένου,

Δεν έλειψαν οι προστριβές
Τα μίση και τα πάθη.
Δεν έγιναν μαθήματα
Τα τραγικά τα λάθη.

Ακόμη και το δάσκαλο
Των δασκάλων **Σωκράτη**
Της αρετής το γίγαντα
Τους νόμους που εκράτει

Γι' ασέβεια δικάσανε
Με ψευδομαρτυρία
Στον Άδη τον ξαπόστειλαν.
Ω! Τι αχαριστία! 399 π.χ.

Οι μαθητές του **Κρίτωνας**
Ο **Πλάτωνας** και άλλοι
Να του αλλάξουν βάλθηκαν
Ιδέες στο κεφάλι.

Κρυφά να φυγαδεύσουνε
Είχανε στο μυαλό τους,
Για να γλυτώσουν τελικά
Το θείο δάσκαλο τους.

Μα δεν τα καταφέρανε
Και με το θάνατο του,
Σφράγισε τις ιδέες του
Και τον προορισμό του.

Παράδειγμα προς μίμηση
Σε νόμους και κανόνες,

Φιλοπατρίας, αρετής,
Σε δίκαιους αγώνες.

Το έργο του συνέχισαν
Πλάτωνας, Ξενοφών
Που `ταν οι σπουδαιότεροι
Όλων των μαθητών.

Φιλόσοφοι κι ιστορικοί
Του ήθους χαρακτήρες.
Αστερισμοί του πνεύματος,
Πολιτισμών φωστήρες.

Τι θα `σουνε Ελλάδα μου
Εάν ομονοούσαν
Τ' ατίθασά σου τα παιδιά
Και δεν επολεμούσαν,

Ο ένας με τον άλλονε
Για να τον κυριέψει
Κι ό,τι με κόπους έκτιζε
Να του το καταστρέψει!

Μα η κατάρα δυστυχώς
Αιώνια σε δέρνει,
Τα μίση κι ο εμφύλιος
Μόνο κακά σου φέρνει.

Μετά από τον πόλεμο
Οι πόλεις μεταξύ τους
Που νικητές εβγήκανε
Φίλοι και σύμμαχοι τους.

Εχθροπραξίες άρχισαν
Τα κέρδη να μοιράσουν
Κι ό,τι παρέμειν' όρθιο
Κι εκείνο να χαλάσουν.

Κορίνθιοι στραφήκανε
Ενάντια στη **Σπάρτη**,
Με άλλους που συμμαχισαν
Μικρότερους σαν κράτη.

Άλλοι τους Πέρσες προσπαθούν
Την εύνοια τους να `χουν,
Τα όπλα τους να στρέψουνε
Στους πρώην τους συμάχους.

Μα πριν εξιστορήσουμε
Και πάμε πάρα κάτω,
Ας δούμε τι γινότανε
Στο Περσικό το κράτος.

Ο **Κύρος** ο νεότερος
Σατράπης της **Λυδίας**,
Για βασιλιάς που βάλθηκε
Να γίνει της **Περσίας**.

Στρατιά μεγάλη κίνησε
Απ` τη **Μικρά Ασία**
Με Έλληνες σαν σύμμαχους
Να πάνε στην Περσία.

Να διώξουν απ` το θρόνο του
Το **Μέγα Βασιλέα**.
Μα έχασε τον πόλεμο
Του **Κύρου** η παρέα.

Σε μάχη εις τα **Κούναξα**
Αυτός κι οι αρχηγοί του
Σκοτώθηκαν κι ακέφαλοι
Μείναν` οι σύμμαχοι του.

Τον **Ξενοφώντα** γι` αρχηγό
Οι Έλληνες τον βάζουν
Δέκα χιλιάδες ήτανε

Για κείνους που διαβάζουν.

Του γυρισμού τους βλέπανε
Το δρόμο εφιάλτη,
Που βρέθηκαν στο πουθενά
Στον ποταμό **Ευφράτη**.

Βουνά και κάμπους πέρασαν
Κι αποδεκατισμένοι,
Θάλαττα αναφώνησαν
Οι μισοπεθαμένοι.

Τη θάλασσα π` αντίκρισαν
Κι είδαν τη σωτηρία
Σαν **μύριοι** που μείνανε
Μέσα στην ιστορία.

Της **Σπάρτης** ένας βασιλιάς
Μεγάλος πατριώτης,
Όνομα **Αγησίλαος**
Και ικανός στρατιώτης,

Στρατό ετοίμασε πολύ
Και πήγε στην Ασία ^{396 π.χ.}
Να τιμωρήσει τον εχθρό
Τη βάρβαρη **Περσία**.

Μα άφησε τα σχέδια
Που είχε καταστρώσει
Και στην Ελλάδα γύρισε
Για να κατατροπώσει.

Ομοεθνείς του Έλληνες
Στα πάτρια εδάφη
Όπου ξεσηκωθήκανε
Ενάντια στη **Σπάρτη**.

Μέσα σ` αυτό το μπάχαλο

Και εις την αναρχία
Η **Θήβα** τους επέβαλε
Νέα ηγεμονία

Μ' **Επαμεινώνδα** αρχηγό
Και με τον **Πελοπίδα**
Ηγέτες ικανότατους
Ελάμπρυναν τη Θήβα.

Με τη λοξή τους φάλαγγα
Ωσάν καινοτομία
Ανίκητη ανέδειξαν
Χωρίς αμφιβολία.

Με ταχτική και πρακτική
Και τη διπλωματία,
Τη **Σπάρτη** κατατρόπωσαν
Και πήραν τα πρωτεία.

Με νίκες πράγματι λαμπρές
Σε **Λεύκτρα, Μαντινεία**
Για δέκα χρόνια μοναχά

Είχαν ηγεμονία.

Αυτό το λίγο κράτησε
Γιατί οι αρχηγοί τους,
Στον πόλεμο σκοτώθηκαν
Κι έμειναν μοναχοί τους. 362πχ

Ήτανε χρόνια δύσκολα
Με σπαραγμό και βία,
Θέατρο του παράλογου
Είναι η **Βοιωτία**.

Φίλοι και σύμμαχοι του χτες
Γυρίζουνε τα όπλα
Ενάντια στο φίλο τους
Για να τα πάρουν όλα.

Μέσα σ' αυτόν το σπαραγμό
Και κακοδαιμονία
Δυναμική εμφάνιση
Κάν' η **Μακεδονία**.

Θάλαττα - θάλαττα!!!

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ – ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ 382-336 Π. Χ

Χώρα Ελλήνων του βορρά,
Ελλήνων Μακεδόνων,
Των **Πιερίδων** η Πατρίς
Και μυθικών προγόνων.

Των **Δωριέων** η φυλή
Παιδιά του **Ηρακλέους**
Του δοξασμένου ήρωα
Κι απαραμίλλου κλέους.

Θρύλοι και μύθοι χάνονται
Στα βάθη των αιώνων
Για βασιλείς και για Θεούς
Στη γη των Μακεδόνων.

Με βασιλείς πανάξιους
Στρατό πειθαρχημένο
Τα πάνω κάτω έφερε
Εις το κατεστημένο.

Κάποιοι ισχυριστήκανε
Πως Έλληνες δεν ήταν.
Με θράσος και οι Σκοπιανοί
Ότι φυλή τους ήταν.

Ηλίου φαεινότερο
Ομοεθνείς μας ήταν.
Γλώσσα, θεούς, εκπαίδευση
Όλα κοινά τα είχαν.

Σ` αγώνες **Ολυμπιακούς**
Κι εκεί παρόντες ήταν.
Λάβανε μέρος βασιλείς
Κι ο Φίλιππος ο Βήτα

Κατέκτησε τον κότινο
Του Ολυμπιονίκη

Μοναδικός σαν βασιλιάς
Με τίτλο Πολυνείκη. 352 & 348 π.χ.

Ο γιος του **Δία Μακεδόν**
Έδωσε τ` όνομα του
Κι` ο **Κάναρος** βασίλευσε
Χρόνια με τη γενιά του.

Περδίκες και Αλέξανδροι,
Φίλιπποι και Αλκέτες,
Αέροποι, Αρχέλαιοι,
Σαν ικανοί ηγέτες

Όλοι αυτοί βασίλευσαν
Για αρκετούς αιώνες
Και κάποιοι δοξαστήκανε
Σ` αθλητικούς αγώνες.

Αυτούς που αναφέραμε
Όλους επισκιάζει
Ο **Φίλιππος** ο δεύτερος
Που όλους τους τρομάζει.

Οξύνων νους και πονηρός
Μ` ελληνική παιδεία,
Το κράτος του οργάνωσε
Εις την **Μακεδονία**.

Προστάτευσε τα γράμματα,
Παιδεία και τις τέχνες,
Και στην αυλή του κάλεσε
Σπουδαίους καλλιτέχνες.

Φιλόσοφοι και ποιητές
Ήρθαν απ` την Αθήνα,
Και φωτοβόλος έλαμψε
Ο ήλιος στη **Βεργίνα**.

Διδάχθηκε τον πόλεμο
Από τον **Πελοπίδα**
Τότε που σαν αιχμάλωτο
Κρατούσανε στη **Θήβα**.

Οργάνωσε πανίσχυρο
Στρατό με φαντασία,
Για εκστρατεία που `θελε
Να κάνει στην **Ασία**.

Για να πετύχει το σκοπό
Έπρεπε όμως πρώτα
Να σιγουρευς` απ` τους εχθρούς
Τον κίνδυνο στα νώτα.

Πολέμησε τους **Παίονες**
Πέραν της ενδοχώρας
Τους **Δάρδανες**, κι **Ιλλυριούς**
Στα βόρεια της χώρας.

Όμως η μοίρα το `θελε
Αγώνα για ν` αρχίσει,
Μ` ομοεθνείς του Έλληνες
Για να τους συνετίσει.

Που στράφηκαν ενάντια
Εις τον προορισμό του,
Στα σχέδια κι ιδέες του
Και στον εγωισμό του.

Γι` αυτό συνασπισθήκανε
Οι πόλεις μεταξύ τους
Για να υπερασπίσουνε
Τη γη και την τιμή τους.

Ο **Φίλιππος** τους Έλληνες
Με την πολιτική του,
Τους δίχασε δραματικά

Παρά τη θέλησή του.

Μία μερίδα του λαού
Στο **Φίλιππο** προσβλέπει
Με **Ισοκράτη** αρχηγό
Το όνειρό του βλέπει,

Να παίρνει σάρκα και οστά
Ελλάδα να ενώσει,
Και πόλεμους εμφύλιους
Μια μέρα να τελειώσει.

Ο **Δημοσθένης**, ρήτορας
Με τους **φιλιππικούς** του
Ξεσήκωνε τους φίλους του
Αλλά και τους εχθρούς του.

Συνασπισμό να κάνουνε
Για να τον πολεμήσουν,
Απ` τη μεγάλη απειλή
Ελευθεροί να ζήσουν.

Μ` ακάθεκτος ο **Φίλιππος**
Όλους κατατροπώνει,
Την **Όλυνθο** κι **Αμφίπολη**
Που τις ισοπεδώνει.

Τους **Θεσσαλούς** κατέβαλε
Προχώρησε πιο κάτω
Με τον ανίκητο στρατό
Φέρνει τα πάνω κάτω.

Για να θυμάται εσαεί
Των **Θεσσαλών** τη νίκη
Ονόμασε την κόρη του
Γλυκιά **Θεσσαλονίκη**.

Σε μάχη στη **Χαιρώνεια** 338 π.χ.

Νικά τους **Αθηναίους,**
Κορίνθιους και **Βιωτούς,**
Μαζί και τους **Θηβαίους.**

Έγινε μάχη φοβερή
Χιλιάδες σκοτωθήκαν
Απ' τους ανδρείους σύμμαχους
Που όμως ηττηθήκαν.

Σ' αυτή τη μάχη έδειξε
Τις ικανότητες του
Ο νεαρός **Αλέξανδρος**
Με τους πολεμιστές του.

Ήταν δεκαοχτάχρονος
Που με το ιππικό του
Ακάθεκτος διέλυσε
Τον δυστυχή εχθρό του.

Μετά από το θρίαμβο
Όλοι αναγνωρίζουν,
Το Μακεδόνα βασιλιά
Κι ηγέτη τους ορίζουν.

Κυρίαρχος ο **Φίλιππος**
Πλέον εις την Ελλάδα
Ετοιμασίες άρχισε
Για τα μεγάλα πλάνα.

Τους προαιώνιους εχθρούς
Για να τους τιμωρήσει
Και το μεγάλο κράτος τους

Να τους το διαλύσει.

Ετοιμάσε πολύ στρατό
Και στους Θεούς ομνών
Κι όλοι μαζί οι Έλληνες
Πλην **Λακεδαιμονίων,**

Για τις μεγάλες συμφορές
Πριν χρόνια που `χαν κάνει
Σ' Ελλάδα και στους Έλληνες
Εκδίκηση να πάρει.

Όμως του ήτανε γραφτό
Από την **Ειμαρμένη**
Σε τελετή που πάντρευε
Κόρη αγαπημένη,

Χέρι φονιά τον ξάπλωσε
Στη γη μαχαιρωμένο,
Νεκρό και εκπληρώθηκε
Της τύχης το γραμμένο. 336 π.χ.

Είπαν πολλά και γράφτηκαν
Για ποιои του **Πausανία,**
Το χέρι του οπλίσανε
Για τη δολοφονία.

Δεν ξέρουμε πως θα `τανε
Ο ρους της ιστορίας
Αν νέος δεν θα έπεφτε
Θύμα δολοφονίας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ' Ο ΜΕΓΑΣ 356-323 Π.Χ.

Αμέσως μετά θάνατο
Του βασιλιά **Φιλίππου**,
Ο γιος του ο **Αλέξανδρος**
Δεκαεννιά περίπου,
Των Μακεδόνων βασιλιάς
Στέφθηκε στη **Βεργίνα**,
Να εκπληρώσει όνειρα
Που όμοια μ' εκείνα,
Κανένας δεν κατάφερε
Ποτέ να εκπληρώσει
Το πνεύμα το ελληνικό
Στη γη να διαδώσει.
Στον πόλεμο ατρόμητος,
Φιλόδοξος στρατιώτης,
Με φίλους επιστήθιους
Μεγάλος πατριώτης.
Τον **Αχιλλέα** ήρωα
Είχε για πρότυπό του,
Αριστοτέλη το σοφό
Είχε για δάσκαλο του.
Έλεγε: «στον πατέρα μου
Χρωστάω τη ζωή μου
Και στο σοφό μου δάσκαλο
Την όμορφη ζωή μου».
Κάθε πρωί οι Έλληνες
Στη νότια Ελλάδα
Αν τέθνηκεν ο **Φίλιππος**
Ρωτούσαν με λαχτάρα,
Αμέσως ξεσηκώθηκαν
Κατά των Μακεδόνων

Για ν' ανακτήσουν τα παλιά
Χωρίς να χάσουν χρόνο.
Ο βασιλεύς **Αλέξανδρος**
Που **Μέγας** ανεδείχθη
Σαν κεραυνός τους χτύπησε
Για την κακιά τους τύχη.
Τη **Θήβα** κατεδάφισε
Και πούλησε για σκλάβους
Τους άτυχους κατοίκους της
Μαζί και τους συμμάχους.
Απ' της φωτιάς τον όλεθρο
Το μόνο που δεν κήκε
Του λυρικού του **Πίνδαρου**
Το σίτι που σεβάστηκε
Οι άλλοι κατατρόμαξαν
Από την καταγιδα
Να ανακτήσουν τα παλιά
Δεν είχανε ελπίδα.
Δηλώσανε υποταγή
Στο νέο βασιλέα
Και κάνανε συνέδριο
Στην **Κόρινθο** παρέα.
Όλοι μαζί οι Έλληνες
Τα όπλα τους να στρέψουν
Κατά του βάρβαρου εχθρού
Για να τον καταστρέψουν.
Με αρχηγό τους βέβαια
Αλέξανδρο τον **Μέγα**
Και να διδάξουν στους λαούς
Τ' αθάνατό τους πνεύμα.

Ετοιμασίες έκανε
Για επική πορεία
Στα βάθη της **Ανατολής**
Να γράψει ιστορία.

Με φημισμένο ιππικό
Από τη **Θεσσαλία**
Με πεζοπόρα τμήματα
Μ' ορμή και φαντασία.

Με στρατηγούς **Λυσίμαχο,**
Φιλώτα, Παρμενίων
Τον **Κλείτο** και το **Σέλευκο**
Νέαρχο, Πτολεμαίο.

Στελέχωσε το στράτευμα
Με άνδρες γυμνασμένους,
Κι όλους μαζί τους Έλληνες
Καλά εκπαιδευμένους.

Μα είχε κι άλλα σχέδια
Στο ευφυές μυαλό του,
Μαζί με τους στρατιώτες του
Και με το ιππικό του,

Με διαλεκτούς μηχανικούς,
Δάσκαλους, καλλιτέχνες,
Τεχνίτες αξιόλογους
Σ' όσες υπάρχουν τέχνες.

Όλες τις χώρες και λαούς
Που θα τους κατακτήσει
Με πνεύμα και με νόηση
Να τους εκπολιτίσει.

Όταν τα πάντα έτοιμα
Ήταν για την πορεία
Τη μάνα του τη φίλησε
Και στη Μακεδονία,

Το φίλο του **Αντίπατρο**
Άφησε βασιλέα
Να κυβερνά τους Έλληνες
Και να του στέλνει νέα.

Τον ρώτησαν οι φίλοι του:
-Τι κράτησες για σένα;
-Μα την ελπίδα κράτησα,
Απάντησε, για μένα.

ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Την Άνοιξη ξεκίνησε 334 Π.Χ.
Ο **Μέγας Στρατηλάτης**
Όλοι μαζί οι Έλληνες
Εκτός από τη **Σπάρτη**.

Να δώσει σάρκα και οστά
Στο μέγα όνειρο του,
Το πνεύμα και πολιτισμό
Στον κόσμο το δικό του.

Αυτόν που θα τον έκτιζε
Παντοτινά να μείνει
Και στις επόμενες γενιές
παράδειγμα να γίνει.

Πέρασε τον **Ελλάσποντο**,
Σταμάτησε στην **Τροία**
Και στ' **Αχιλλέα** έκανε
Στο τάφο του θυσία.

Τον ήρωα που θαύμαζε
Για την παλικαριά του
Κι ο **Όμηρος** εκθειάζε
Τα κατορθώματά του.

Σαν σίφουνας προχώρησε
Και φτάνει στο ποτάμι
Το **Γρανικό** και έδωσε 334π.χ.
Την πρώτη του τη μάχη.

Σαν κεραυνός διέλυσε
Στρατιά πολύ μεγάλη.
Όμως κι αυτός κινδύνευσε
Να χάσει το κεφάλι.

Αλλά ο **Κλείτος** πρόλαβε
Και έκοψε το χέρι,

Το εχθρικό που κράταγε
Το δίκοπο μαχαίρι.

Χιλιάδες Πέρσες χάθηκαν
Κι απ' το πολύ το αίμα,
Που έτρεξε κοκκίνισε,
Του ποταμού το ρέμα.

Μετά από τον θρίαμβο
Στου **Γρανικού** την κοίτη,
ΣΣπονδές προσφέρει στους θεούς
Για τη μεγάλη νίκη.

Ακάθεκτος ξεχύθηκε
Ο **Μέγας Στρατηλάτης**
Προς νότια κι ο βάρβαρος
Των πόλεων σατράπης,

Τις πόλεις του παρέδωσε
Για να τις διοικήσει,
Και το στρατό με ικανούς
Άνδρες να ενισχύσει.

Κι οι πόλεις πλέον λεύτερες
Τη λευτεριά γιορτάζουν,
Το βασιλιά λευτερωτή
Παντού ζητωκραυγάζουν,

Στις **Σάρδεις** και στην **Έφεσο**,
Στη **Μίλητο**, **Προυήνη**,
Λυδία, **Αλικαρνασσό**
Περίχωρα και **Σμύρνη**.

Ακάθεκτος προχώρησε
Προς την **Καππαδοκία**,
Έκοψε και τον **Γόρδιο**
Κάπου στην **Κιλικία**.

Ο των βαρβάρων βασιλιάς
Πολύ στρατό μαζεύει
Και στη πεδιάδα της **Ισσοῦ**
Τώρα στρατοπεδεύει.

Με την τεράστια στρατιά
Και με δρεπανοφόρα,
Σχεδίαζε τ' **Αλέξανδρου**
Να έκοβε τη φόρα.

Μα την ορμή τ' Αλέξανδρου
Κανείς δεν σταματάει,
Ατρόμητος και άτρωτος
Μεσ τη φωτιά ορμάει. 333 π.χ.

Η μάχη ήταν φοβερή.
Κουφάρια σκοτωμένων,
Όλη τη γη σκεπάσανε
Κι οι βόγγοι λαβωμένων,

Βοήθεια να παρακαλούν
Μα ποιος να τους τη δώσει;
Αφού κι αυτός ο Βασιλιάς
Τρέχει για να γλυτώσει,

Απ' το σπαθί τ' Αλέξανδρου,
Κι αφήνει αιχμαλώτους,
Στρατό και οικογένεια
Στα χέρια των εχθρών τους.

Οι πύλες πλέον άνοιξαν
Να πάνε προς **Φοινίκη**
Οι στρατιές του ένδοξου
Μεγάλου Πολυνείκη.

Πόλεις πολλές κυριεύσε
Μα όμως για την **Τύρο** 332π.χ.
Μήνες ολόκληρους εφτά

Πολιορκούσε γύρω,

Από ξηρά και θάλασσα,
Έως η πόλη πέσει, 332 π.χ.
Και από τους κατοίκους της,
Πολλούς θα εκτελέσει.

Προχώρησε προς το νοτιά
Σαν σίφουνας πια τώρα,
Προς **Παλαιστίνη** κι **Αίγυπτο**
Των **Φαραώ** τη χώρα.

Της **Γάζας** ήρθε η σειρά
Μετά να κυριεύσει,
Και των Εβραίων η **Σιών**
Στα χέρια του σαν πέσει.

Σωτήρα τους τον δέχτηκαν
Από την τυραννία,
Που επί τέλους γεύτηκαν
Κι αυτοί ελευθερία.

Τις πόρτες πλέον άνοιξε
Των **Φαραώ** η χώρα,
Στο στρατηλάτη βασιλιά
Π' ακάθεκτος πια τώρα,

Κανένas και με τίποτα
Πλέον δεν συγκρατούσε.
Κι όπου περνούσε ο λαός
Θεό τον θεωρούσε.

Παιδί του **Δία** ήτανε
Οι ιερείς του είπαν,
Και της **Αιγύπτου** θησαυροί
Όλοι πως του ανήκαν.

Κτίζει την **Αλεξάνδρεια** 331 π.χ.

Την πόλη των γραμμάτων,
Σοφίας, του πολιτισμού
Και έργων αθανάτων.

Πρωτεύουσα του πνεύματος,
Έδρα των **Πτολεμαίων**,
Γενέτειρα πολλών σοφών
Ανδρών πολύ σπουδαίων.

Των κουρασμένων **Αθηνών**
Επήρε τα πρωτεία,
Στολίδι της Ανατολής,
Γνώρισε μεγαλεία.

Μα ήρθε πλέον ο καιρός
Την **Αίγυπτο** ν' αφήσει
Και στην **Ασία** γύρισε
Για να την κατακτήσει.

Ο τρομαγμένος βασιλιάς
Δαρείος της Περσίας,
Στέλνει γραφή τ' Αλέξανδρου
Και με απελπισία,

Του δίνει, λέει, τη μισή
Χώρα ως τον **Ευφράτη**
Και φίλοι πια να κυβερνούν
Οι δυο τους δύο κράτη.

Αν ήμωνα Αλέξανδρος
Λέει ο **Παρμενίων**
Βεβαίως θα δεχόμωνα
Εις τους θεούς ομνύων.

Κι εγώ το ίδιο θα `κανα
Αν ήμουν **Παρμενίων**,
Του λέει ο Αλέξανδρος
Με τη γροθιά του σφίγγων.

Και στέλνει την απάντηση
Πως πλέον της **Περσίας**,
Είν' άλλος τώρα βασιλιάς
Και όλης της Ασίας.

Με επική προέλαση
Στη **Μεσοποταμία**
Τίγρη κι **Ευφράτη** πέρασε
Μ' αντίσταση καμία.

Ο βασιλέας των Περσών
Για να τον πολεμήσει.
Ένα εκατομμύριο,
Στρατό είχε συστήσει

Η μάχη στα **Γαυγάμηλα** 331 π.χ.
Που δόθηκε με πείσμα
Άφησε ανεξίτηλο
Στην ιστορία στίγμα.

Στη μάχη έπεσαν νεκροί
Αμέτρητες χιλιάδες,
Κι ο βασιλιάς κι οι στρατηγοί
Σε πανικό φυγάδες,

Έτρεξαν να γλυτώσουνε
Την ίδια τη ζωή τους.
Και στο πεδίο άφησαν
Νεκρούς και την τιμή τους.

Σ' αυτή τη μάχη κρίθηκε
Το μέλλον της **Περσίας**
Κι ο Μέγας βασιλέας της
Ως άρχων της Ασίας,

Έπαψε να υφίσταται
Φεύγει για να γλυτώσει,
Μα ο προδότης ξάδελφος

Ο **Βήσσο** θα σκοτώσει. 330Π.Χ.

Τις πύλες της διάπλατες
Ανοίγει η **Βαβυλών**
Στον τροπαιούχο βασιλιά
Τόσων πολλών λαών.

Την πόλη την πανάρχαια
Της **Μεσοποταμίας**
Την έκανε πρωτεύουσα
Της Αυτοκρατορίας.

Μα δεν τελείωσε εκεί
Η επική πορεία
Κι αρχίζει προς ανατολή
Καινούργια εκστρατεία

Έκαψε τη **Περσέπολη** 330 π.χ.
Πρωτεύουσα Περσίας,
Να δείξει και συμβολικά
Εχθρού η δυναστεία,

Πως έφτασε στο τέλος της
Και η κυριαρχία,
Ελλήνων εδραιώθηκε
Στην αυτοκρατορία.

Πλούτη, χρυσός και άργυρος
Παντού όπου περνούσαν,
Εύρισκαν οι στρατιώτες του
Κι από χαρά μεθούσαν.

Βαδίζει τώρα προς βορρά
Πύλες παραβιάζει, (**Κασπία**)
Και σκληροτράχηλους λαούς
Τώρα καθυποτάζει.

Το Βήσσο ετιμώρησε

Με την ποινή θανάτου,
Που πρόδωσε τον ξάδελφο
Και πρώην βασιλιά του.

Κάνει στροφή σ' Ανατολή
Και με σκληρούς αγώνες,
Σε κακοτράχαλα βουνά
Ερήμους και λειμώνες,

Κατατροπώνει βάρβαρους
Στα βάθη της Ασίας, 329 π.χ.
Βακτριανής, Σογδιανής
Και της **Αραχωσίας**.

Μέχρι την **Κίνα** έφτασε,
Ανασκαφές το δείχνουν,
Και οι **Καλός** του **Πακιστάν**
Τους Έλληνες θυμίζουν.

Χτίζει τη **Βουκεφάλεια**
Στη μνήμη **Βουκεφάλα**,
Το θρυλικό το άλογο
Που μάχονταν καβάλα.

Απ' τα πολλά γεράματα
Που είχε ξεψυχήσει. 326 π.χ.
Τη μνήμη του επί της Γης
Για πάντα να αφήσει.

Συνέχισε προς τον **Ινδό**
Εισβάλει στην **Ινδία**
Αυτό που δεν ξανάγινε
Ποτέ στην ιστορία.

Ο βασιλιάς των **Ινδιών**
Πώρος, πολύ γενναίος,
Ατρόμητος πολεμιστής,
Άνδρας πολύ ωραίος,

Έδωσε μάχη δυνατή
Για να τον σταματήσει,
Μ' ελέφαντες και με στρατό.
Μα που να τον νικήσει!

Αήττητος **Αλέξανδρος**
Αιχμάλωτο τον πιάνει
Και το λεβέντη βασιλιά
Ρωτά τι να τον κάνει;

Να μου φερθείς βασιλικά
Ο **Πώρος** τ' απαντάει.
Θαυμάζει ο Αλέξανδρος
Αυτό το παλικάρι.

Ελεύθερο τον άφησε
Γεμίζοντας τον δώρα
Σαν φίλο πλέον βασιλιά
Εις τη δική του χώρα.

Ετοιμασίες άρχισε
Μετά να προχωρήσει
Σε νέες χώρες άγνωστες
Για να τις κατακτήσει.

Μα όμως ξεσηκώθηκαν
Στρατός και στρατηγοί του
Κι αρνήθηκαν υποταγή
Στη νέα προσταγή του.

Φώναζαν πως κουράστηκαν
Τις μάχες και πορείες
Δεν άντεχαν σαν άνθρωποι
Για νέες εκστρατείες.

Κι έτσι λοιπόν περίλυπος
Ο Μέγας Στρατηλάτης
Παράτησε τα σχέδια

Να γίνει κοσμοκράτης.

Το κράτος το απέραντο
Πού `χε δημιουργήσει
Σύνορα είχε τον **Ινδό**,
Ιόνιο στη **Δύση**.

Να οργανώσει έπρεπε
Την αυτοκρατορία,
Και άρχισε του γυρισμού
Επίπονη πορεία. 325 π.χ.

Στη Βαβυλώνα που `κανε
Πρωτεύουσα του κράτους
Να ξεκουράσει το στρατό
Ν' αφήσει κι αποστράτους.

Με στόλο που ναυπήγησε
Προς το νοτιά τραβάει
Μέσω **Ινδού** του ποταμού
Στη θάλασσα να πάει.

Στο ναύαρχό του **Νέαρχο**
Του δίνει οδηγίες,
Δια θαλάσσης έρευνες
Σ' ακτές και παραλίες,

Να κάνει επιστρέφοντας
Κι αυτός στη **Βαβυλώνα**
Ο ίδιος δε, θα πορευτεί
Από την ενδοχώρα.

Πέρασε μέρη άγρια,
Από την **Γεδρωσία**,
Έρημο αφιλόξενη,
Με πείνα, λειψυδρία.

Τον κουρασμένο του στρατό

Σαν φτάνει ξεκουράζει
Και δώρα στους στρατιώτες του
Πάρα πολλά μοιράζει.

Το πνεύμα το ανήσυχο
Του Μέγα Στρατηλάτη
Επέκταση σχεδίαζε
Στα μήκη και στα πλάτη.

Να μεγαλώσει πιο πολύ
Το κράτος προς την Δύση.
Όμως η μοίρα η σκληρή
Το εἶχ' αποφασίσει.

Να πάρει τον Αλέξανδρο
Στα θεϊκά παλάτια 323π.χ.
Και την αυτοκρατορία
Να κόψει σε κομμάτια.

Για μέρες τον αήτητο,
Αρρώστια καθλώνει,
Και όλο περισσότερο
Ο θάνατος ζυγώνει.

Ο θάνατος συγκλόνησε
Όλη την οικουμένη
Κι όλοι αναρωτιόντουσαν
Τι πρόκειται να γένει.

Ο θάνατος του άλλαξε
Τον ρου της ιστορίας.
Αν ζούσε και δεν πέθαινε.
Στ' άνθος της ηλικίας.

Πως θα `τανε ο κόσμος μας
Σήμερα αν θα ζούσε
Και έως τα γεράματα
Τον κόσμο κυβερνούσε;

Όμως μετά το θάνατο
Τι έγινε πριν δούμε,
Δυο λόγια για το έργο του
Πρέπει εδώ να πούμε.

Και για το χαρακτήρα του
Που άλλαξε η δόξα
Και τα μυαλά του φούσκωσαν
Κι έφεραν κάποια λόξα.

Απ' όλους που απαίτησε
Μπροσ του να γονατίζουν,
Σαν το θεό να προσκυνούν
Και να τον λιβανίζουν.

Επίσης στο μεθύσι του
Τον **Κλείτο** θα σκοτώσει,
Το φίλο, που στο **Γρανικό**
Τον είχε διασώσει.

Φιλώτας, Παρμενίωνας
Πιστοί του στρατιώτες,
Αδίκως θυσιάζονται
Σαν δύο συνωμότες.

Οι τρόποι του το στράτευμα,
Το έχουνε ταράξει,
Και απαιτεί στο βασιλιά
Τους τρόπους του ν' αλλάξει.

Αυτός τότε κατάλαβε
Πως ήτανε σε λάθος.
Της σάρκας και του πνεύματος
Ενίκησε το πάθος.

Να πούμε έκανε σφαγές
Σε άμαχους ανθρώπους
Για δούλους ότι πούλησε

Στρατιώτες αιχμαλώτους.

Ανθρώπινες ακρότητες
Που το μυαλό τρομάζουν.
Τα έργα του πολιτισμού,
Όμως επισκιάζουν.

Η γλώσσα μας η θεϊκή,
Στο κράτος του απλώνεται,
Τα θεϊκά τα δώρα της
Όλη η Γη καρπώνεται.

Πόλεις που θεμελίωσε
Στην αυτοκρατορία,
Σελίδες έγγραψαν λαμπρές
Μέσα στην ιστορία.

Με πρώτη και καλύτερη
Στις εκβολές του **Νείλου**
Ωραία Αλεξάνδρεια
Νύφη της Μεσογείου.

Τη θρυλική πρωτεύουσα
Ενδόξων βασιλέων
Που άκμασε πολιτισμός
Επί των **Πτολεμαίων**.

Τώρα καινούριος άνεμος
Φυσά στην οικουμένη,
Ιδέες πανανθρώπινες
Στη Γη την κουρασμένη.

Άνδρες σοφοί ανδρώθηκαν

Στο διάβα των αιώνων,
Θεμελιωτές των φυσικών
Και ιερών κανόνων.

Δεν πρέπει να ξεχάσουμε
Κατά τις εκστρατείες
Που έκαν' ο Αλέξανδρος
Σε κάποιες σατραπείες

Δεν άλλαξε σατράπηδες
Μα άφησε τους ίδιους
Να κυβερνάνε όπως πριν
Τους Έλληνες και **Μήδους**

Στρατιώτες του επήρανε
Περσίδες για συζύγους.
Τους Έλληνες και βάρβαρους
Για να τους κάνει φίλους.

Ο ίδιος αποφάσισε
Γυναίκα του να κάνει
Την κόρη ενός πρίγκιπα
Την όμορφη **Ρωξάνη**.

Τι κρίμα που δεν όρισε
Κάποιον διάδοχό του,
Να συνεχίσει άξια
Το μέγα όνειρο του.

Τι κρίμα που μας έφυγε
Ετών τριάντα τρία,
Και μέγα άφησε κενό
Στης Γης την ιστορία!

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

- Οι Μακεδόνες είχαν την ίδια γλώσσα με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες είχαν την ίδια θρησκεία με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες είχαν την ίδια αρχιτεκτονική με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες είχαν τις ίδιες τέχνες με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες είχαν τα ίδια ονόματα με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες είχαν τα ίδια ήθη και έθιμα με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες είχαν τους ίδιους μύθους με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες είχαν τους ίδιους ήρωες με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες λάβαιναν μέρος σε αθλητικούς αγώνες με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες λάβαιναν μέρος στις Αμφικτιονίες των Δελφών με τους λοιπούς Έλληνες
- Οι Μακεδόνες ήταν Έλληνες (πηγή: Νίκος Μάρτης πρώην υπουργός)

ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Λίγο προτού το θάνατο
Ζητούν οι στρατηγοί του
Κι εναγωνίως τον ρωτούν
Για την διαδοχή του.

Αφήνω τον καλύτερο
Απάντησε με πίκρα,
Και δαχτυλίδι έδωσε
Στο στρατηγό **Περδίκα**.

Εκείνοι όμως άρχισαν
Μπροστά στο λείψανο του
Τη φαγωμάρα κι ο καθείς
Θέλει τον εαυτό του,

Μοναδικό κυρίαρχο
Στην αυτοκρατορία
Και τη δική του βέβαια
Να γράψει ιστορία.

Αμέσως ξεσηκώθηκαν
Οι πόλεις στην Ελλάδα
Και έγινε η κατάσταση
Πάρτε διαόλοι βάγια.

Συνομοσίες άρχισαν
Και οι λυκοφιλίες,
Φίλοι που γίνανε εχθροί
Και κάποιες συμμαχίες,

Στηνόντουσαν προσωρινά
Για τα συμφέροντα τους
Για τον κοινό αντίπαλο
Να βγει από μπροστά τους.

Ούτε την οικογένεια
Τ' **Αλέξανδρου** χάρισαν

Μάνα, το γιο, γυναίκα του
Που τους δολοφονήσαν. 310 π.χ.

Προσωρινά κατάφεραν
Κάπως να συμφωνήσουν
Του κράτους την ενότητα
Για λίγο να κρατήσουν.

Όμως δεν άργησαν πολύ
Τον πόλεμο ν' αρχίσουν
Και με τη μάχη στην **Ιψό** 301π.χ.
Για να το διαλύσουν.

Μονόφθαλμος **Αντίγονος**, 382-301
Πολέμησε γενναία,
Τους **Σέλευκο**, **Λυσίμαχο**
Που ήτανε παρέα.

Η μάχη ήταν φονική
Χιλιάδες σκοτωμένοι
Σκοτώνει ο **Αντίγονος**
Και μόνος απομένει,

Ο γιός του ο **Δημήτριος** 337-283 π.χ.
Που χάνοντας τη μάχη,
Με ολιγάριθμο στρατό
Προς τη φυγή ετράπη.

Αυτή η μάχη ήτανε
Καμπή στην ιστορία
Αφού διαμελίστηκε
Η αυτοκρατορία.

Ο **Κάσσανδρος** βασίλευσε
Εις την Μακεδονία, 358-281π.-
Θεσσαλονίκης κτήτορας 316π.χ.
Βαλκανικήςς κυρία.

Στη **Θράκη** τώρα βασιλιάς
Και στην **Μικρά Ασία**,
Έγινε ο **Λυσίμαχος**. 360-281 π.χ.
Και στη λοιπή Ασία,

Ο Σέλευκος κατέλαβε 353-281 π.χ.

Τις αχανείς εκτάσεις,
Τις πανσπερμίες των λαών
Και πέραν του **Ευφράτη**.

Την δυναστεία ίδρυσε

Ο Λάγου Πτολεμαίος 367-283π.χ.

Στην **Αίγυπτο** των **Φαραώ**
Που `ταν κι ο πιο σπουδαίος.

Αργότερα ιδρύθηκε

Το κράτος της **Περγάμου** 281-133

Με τον **Ευμένη** βασιλιά
Πατέρα του **Αττάλου**. 260-197Π.Χ.

Προτού εξιστορήσουμε

Τα κράτη χωριστά,
Θα δούμε την κατάσταση
Πως ήταν γενικά.

Το πνεύμα το Ελληνικό,

Η σκέψη, η σοφία,
Αστρολογία, τεχνική,
Και η φιλοσοφία.

Η γλώσσα η Ελληνική,
Οι γνώσεις, η θρησκεία,
Οι τέχνες, η ρητορική,
Ιατρική, παιδεία,

Εγίνανε παγκόσμια
Σ` όλον τον τότε κόσμο
Κι είχανε γλώσσα τους κοινή

Ελληνική και μόνο.

Πόλεις λαμπρές χτιστήκανε
Ελληνισμού κοιτίδες,
Που λάμπσαν στο στερέωμα
Σαν ήλιου ηλιαχτίδες.

Πέργαμος, και **Αττάλεια**,
Σελεύκεια, μεγάλες
Βεβαίως κι **Αντιόχεια**
Κι άλλες μικρές, πλειάδες.

Ετούτη την περίοδο
Άνθισαν επιστήμες
Που `μειναν ανεξίτηλες
Εις των λαών τις μνήμες.

Αστρολογία, φυσική
Και η γεωμετρία,
Ιατρική, η γλυπτική
Και η γεωγραφία.

Επίκουροι και Στωικοί,
Εις την φιλοσοφία,
Δυναμική εμφάνιση
Κάνουν στην ιστορία.

Ο Καρδιανός ιστορικός 362-316π

Μεγάλος **Αρχιμήδης** 287-212π.χ.

Μηχανικής διάνοια,
Μεγάλος ευπατριδής.

Ερατοσθένης άφθαστα 276-194

Τα επιτεύγματά του
Που του πλανήτη μέτρησε
Τη περιφέρεια του.

Μέτρησε την απόσταση

Της γης με τη **Σελήνη**,
Τη γη μας χαρτογράφησε
Την εποχή εκείνη.

Μέτρησε και το μέγεθος
Του άστρου της ημέρας,
Σελήνης και πλανήτη μας
Μαζί με τους αιθέρας.

Ιστορικός **Πολύβιος** 200-118π.χ.
Ο Μεγαλοπολίτης
Ο Σικελιώτης **Διόδωρος** 80-20 π.χ.
Αρίσταρχος Σαμιώτης 310-230π.χ.

Που πρώτος ανακάλυψε
Η γη πως είναι σφαίρα,
Στον ήλιο περιστρέφεται
Μαζί με τον αέρα.

Ευκλείδης μαθηματικός
Και μέγας γεωμέτρης, 325-265π.χ.
Διάνοια στο είδος του
Μεγάλος εφευρέτης.

Ο Νέαρχος σαν ναυτικός
Ναύαρχος τ' Αλεξάνδρου
Του **Ινδικού** ερευνήσε 360-312π.χ.

Τα άγνωστα νερά του.

Και ο **Πυθέας** ναυτικός 380-310π.χ.
Απ' τη **Μασσαλία**
Έφτασε με τα πλοία του
Στη Βόρεια **Αγγλία**.

Ηρόφιλος ο ιατρός 331-250π.χ.
Μεγάλος επιστήμων
Ιατρικής διάνοια,
Των εποχών εκείνων,

Του ανθρωπίνου σώματος
Μελετητής μεγάλος,
Που σαν αυτόν δεν φάνηκε
Αιώνες κάποιος άλλος.

Που γιάτρευε καρδιακές
Και όλες τις παθήσεις
Οργανισμού και αίματος
Που έκανε μετρήσεις.

Κι άλλους πολλούς ανέδειξε
Η εποχή εκείνη,
Π' άφησαν τη σφραγίδα τους
Αιώνια να μείνει.

ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ως είπαμε σ' **Αντίπατρο**

Εις τη Μακεδονία

Έδωσε ο Αλέξανδρος

Την Αντιβασιλεία.

Όμως μετά το θάνατο

Του Μέγα Στρατηλάτη

Με συμμαχίες κι ίντριγκες

Έκανε την απάτη.

Το θρόνο σφετερίσθηκε

Παρέα με το γιο του

Τον **Κάσσανδρο** που ήτανε

Και ο διάδοχος του.

Ο **Κάσσανδρος** ξεκλήρισε

Τ' Αλέξανδρου το σόι, 311 π.χ.

Μάνα, τους γιους, γυναίκα του

Και το συγγενολόι.

Οι Έλληνες σαν έμαθαν

Στη νότια Ελλάδα,

Τα μάτια του Αλέξανδρου

Πως έκλεισαν για πάντα,

Αμέσως ξεσηκώθηκαν

Κατά των Μακεδόνων,

Με συμμαχίες πρόσκαιρες

Και συνεχών αγώνων.

Να διώξουν απ' τις πόλεις τους

Να ελευθερωθούνε

Απ' την ηγεμονία τους,

Κι ελεύθεροι να ζούνε.

Μα όμως ο **Αντίπατρος**

Επέβαλε την τάξη

Κι ο Δημοσθένης ζωντανό 384-322 π.χ.

Μη τύχει και τον πιάσει,

Έπιασε το δηλητήριο

Για να αυτοκτονήσει,

Γιατί του έπεφτε βαρύ

Με τον εχθρό να ζήσει.

Ο **Κάσσανδρος** βασίλευσε 319-297

Για δυο δεκαετίες

Με συμμαχίες πονηρές

Και με δολοφονίες.

Αντίπατρος κι **Αλέξανδρος**

Τα δύο τα παιδιά του

Αρχίσανε τις έριδες

Για τη κληρονομιά του.

Ακόμη και τη μάνα τους

Σκότωσαν για το θρόνο

Πληρώνοντας με τη ζωή

Το μεταξύ τους φθόνο.

Όμως ο γιος τ' **Αντίγονου**

Βρίσκει την ευκαιρία

Και βασιλέας στέφθηκε

Εις την Μακεδονία.

Ήτανε ο **Δημήτριος**

Ο **Πολιορκητής** 293-288 π.χ.

Στο πόλεμο ατρόμητος

Μεγάλος μαχητής,

Μα όμως ο **Λυσίμαχος**

Κι ο **Πύρρος** της **Ηπείρου** 318-272

Οι δύο τους συμάχησαν

Κατά του **Δημητρίου**.

Νίκησαν το **Δημήτριο**
Και στη Μακεδονία,
Βασίλευσε **Λυσίμαχος**
Για μια επταετία.

Στο θρόνο τον πολύπαθο
Της δόξας και του κλέους
Έως την υποδούλωση
Στους κραταιούς **Ρωμαίους** 168π.χ

Των βασιλέων έσχατος
Ηρωικός **Περσέας**, 179-168π.χ.
Που κήρυξε τον πόλεμο
Εις τας εσχάτους μέρας

Στη **Ρώμη** την πανίσχυρη,
Αλλά οι λεγεώνες

Στη **Πύδνα** κατατρόπωσαν
Περσέα - Μακεδόνες. 168π.χ.

Ο Ύπατος **Αιμίλιος (Παύλος)**
Τον έσυρε στη **Ρώμη**
Και κόσμησε τον θρίαμβο
Που έκανε στην πόλη.

Και έτσι υποτάχτηκε
Η χώρα τ' Αλεξάνδρου
Της ιστορίας Μέγιστου
Ανδρός του Στρατηλάτου

Σαν βασιλείς οι κάτωθι
Από τους επιγόνους,
Ανεβοκατεβαίνανε
Με πόλεμους και φόνους.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

- 306-297 π.Χ. Κάσσανδρος
- 297-296 π.Χ. Φίλιππος Δ΄
- 296-294 π.Χ. Αλέξανδρος Ε΄
- 296-294 π.Χ. Αντίπατρος Β΄
- 294-288 π.Χ. Δημήτριος ο Πολιορκητής
- 288-285 π.Χ. Λυσίμαχος (με τον Πύρρο)
- 288-281 π.Χ. Πύρρος της Ηπείρου
- 281-279 π.Χ. Πτολεμαίος Κεραυνός
- 279-277 π.Χ. Σωσθένης της Μακεδονίας
- 277-274 π.Χ. Αντίγονος Β΄ Γονατάς
- 274-272 π.Χ. Πύρρος της Ηπείρου
- 272-239 π.Χ. Αντίγονος Β΄ Γονατάς
- 239-229 π.Χ. Δημήτριος Β΄ Αιτωλικός
- 229-221 π.Χ. Αντίγονος Γ΄
- 221-179 π.Χ. Φίλιππος Ε΄
- 179-168 π.Χ. Περσέας

ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ

Ο στρατηγός **Λυσίμαχος** 360-281
Σατράπης εις την Θράκη
Αυτοανακηρύχθηκε
Σε βασιλιά Μονάρχη.

Πολέμησε εις την **Ιυό** 301π.χ.
Κατά του πολεμάρχου
Τ' **Αντίγονου** Μονόφθαλμου
Μαζί με τους Συμμάχους

Τους **Πτολεμαίο, Σέλευκο**
Τον **Κάσσανδρο** και άλλους
Και με τον **Πύρο** ύστερα
Γι' άθλους πολύ μεγάλους.

Όμως σε χρόνους πονηρούς
Και με λυκοφιλίες

Δεν έχουνε συνέχεια
Αυτές οι συμμαχίες.

Προσωρινά κατάφερε
Το κράτος του ν' απλώσει
Το γιο του δε, **Αγαθοκλή**
Κι εκείνον να σκοτώσει.

Ενάντια στο **Σέλευκο**
Δίνει μεγάλη μάχη
Στο **Κουροπέδιο** κι εκεί 281π.χ.
Σκοτώθηκε κι εχάθη.

Το πρόσκαιρο βασίλειο
Σβήστηκε απ' το χάρτη,
Π' ο γηραιός ο **Σέλευκος**
Στο κράτος του προσαρτεί.

Κολοσσός της Ρόδου

ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΣΕΛΕΥΚΙΑΩΝ

Το στρατηγό το **Σέλευκο** 305-281

Πανέξυπνο, γενναίο,
Εμπιστοσύνης άξιο
Άνδρα πολύ σπουδαίο,

Όρισε ο Αλέξανδρος
Σατράπη **Βαβυλώνας**,
Να κυβερνάει τους λαούς
Της απεράντου χώρας.

Ανηγορεύθη βασιλεύς
Και για να βασιλεύσει,
Τον μισητό **Αντίγονο**
Θα βγάλει απ' τη μέση.

Κυβέρνησε τις αχαιείς
Εκτάσεις στην Ασία
Απ' τον **Ινδό** τον ποταμό
Έως **Μικρά Ασία**.

Όμως τον δολοφόνησε
Ο πρώην σύμμαχός του
Ο **Πτολεμαίος Κεραυνός**
Και ο διάδοχός του,

Αντίοχος Α΄ ο Σωτήρ 324-261π.χ.

Ανέβηκε στο θρόνο. 281-261π.χ.

Αν και πολέμους έκανε
Αυτό δεν ήταν μόνο.

Προστάτευσε τα γράμματα,
Πολιτισμό και τέχνες.
Στην εποχή του έζησαν
Σοφοί και καλλιτέχνες.

Πόλεις λαμπρές χιστήκανε
Με υστεροφημία

Κάποιες σαν **Αντιόχεια**
Κι άλλες σαν **Σελευκεία**.

Κέντρα γραμμάτων και τεχνών
Και της φιλοσοφίας,
Οάσεις του πολιτισμού
Της αχανούς Ασίας.

Οι συνεχείς οι πόλεμοι
Όλων των βασιλέων.
Το κράτος εξασθένησαν
Προς τέρψη των **Ρωμαίων**.

Σταδιακά απώλεσαν
Τις κτήσεις στην Ασία
Βακτριανή, Σογδιανή
Παρθία και Περσία

Με **Αρμενία** άρχισαν
Συχνές εχθροπραξίες
Που τελικά τους πήρανε
Και κάποιες επαρχίες.

Αντίοχοι και **Σέλευκοι**

Ένας μετά τον άλλον
Με εμφυλίους σπαραγμούς
Κάνουν κακό μεγάλο.

Προκάλεσαν ανάμειξη
Εις τους τραχείς **Ρωμαίους**
Στις μεταξύ τους διαφορές
Και με του **Πτολεμαίους**.

Ο στρατηγός **Πομπήιος**
Το κράτος κυριεύει 64π.χ.
Που παύει να υφίσταται
Κι η Ρώμη θριαμβεύει.

ΣΕΛΕΥΚΙΑΔΕΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

305-281 π.χ.	Σέλευκος Α΄ Νικάτωρ
281-261 π.χ.	Αντίοχος Α΄ Σωτήρ
261-246 π.χ.	Αντίοχος Β΄ Θεός
246-224 π.χ.	Σέλευκος Β΄ Καλλίνικος
225-222 π.χ.	Σέλευκος Γ΄ Κεραυνός
222-187 π.χ.	Αντίοχος Γ΄ ο Μέγας
187-175 π.χ.	Σέλευκος Δ΄ Φιλοπάτωρ
175-164 π.χ.	Αντίοχος Δ΄ Επιφανής
164-162 π.χ.	Αντίοχος Ε΄ Ευπάτωρ
162-150 π.χ.	Δημήτριος Α΄ Σωτήρ
150-146 π.χ.	Αλέξανδρος Α΄ Βάλας
146-139 π.χ.	Δημήτριος Β΄ Νικάτωρ
145-142 π.χ.	Αντίοχος Στ΄ Διόνυσος
142-138 π.χ.	Διόδωτος Τρύφων
138-129 π.χ.	Αντίοχος Ζ΄ Σιδήτης
128-123 π.χ.	Αλέξανδρος Β΄ Ζαβίνας
125-;	Σέλευκος Ε΄ Φιλομήτωρ
125-96 π.χ.	Αντίοχος Η΄ Γρυπός
114-95 π.χ.	Αντίοχος Θ΄ Κυζικηνός
96-95 π.χ.	Σέλευκος Στ΄ Επιφανής
95-92 π.χ.	Αντίοχος Ι΄ Ευσεβής
92-95 π.χ.	Αντίοχος ΙΑ΄ Επιφανής
95-87 π.χ.	Δημήτριος Γ΄ Εύκαιρος
95-83 π.χ.	Φίλιππος Α΄ Φιλάδελφος
87-84 π.χ.	Αντίοχος ΙΒ΄ Διόνυσος
84-69; π.χ.	Σέλευκος Ζ΄ Κυβισάκτης
69-64 π.χ.	Αντίοχος ΙΓ΄ Ασιατικός

Αντίοχος Γ΄ ο Μέγας

ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΛΕΜΑΙΩΝ

Μετά τη μάχη στην **Ιψό** 301π.χ.

Άνδρας πολύ σπουδαίος ,
Ανηγορεύθη βασιλεύς

Ο Λάγου Πτολεμαίος. 367-282π.χ.

Στην **Αίγυπτο** των **Φαραώ**

Του μύθου και του θρύλου
Που είναι δώρο των θεών
Και ποταμού του **Νείλου**.

Πολέμους έκανε κι αυτός
Με πρώην συναδέλφους
Εμφύλιους, αιματηρούς,
Ατέρμονες, και δέους.

Όμως κι αυτός εφρόντισε
Την **Αλεξάνδρειά** του,
Του κράτους του που έκανε
Τρανή πρωτεύουσα του.

Λουλούδι της Ανατολής
Πολιτισμού κοιτίδα,
Να λάμπει στη Μεσόγειο
Σαν ήλιου ηλιαχτίδα.

Εδώ μεγαλουργήσανε
Τα γράμματα κι οι τέχνες
Οι άνθρωποι του πνεύματος
Μεγάλοι καλλιτέχνες.

Ένα από τα θαύματα
Εάν δεν κάνω λάθος,
Ήταν της **Αλεξάνδρειας**
Του λιμανιού ο φάρος.

Και η βιβλιοθήκη της
Του κόσμου τα βιβλία,

Χιλιάδες τόμους στέγασε
Αιώνων τη σοφία.

Άνθισε το εμπόριο
Σ' αυτό το σταυροδρόμι,
Τριών ηπείρων ο σταθμός
Που καταλήγουν δρόμοι.

Για τρεις αιώνες έζησε
Κι ήταν το τελευταίο,
Κράτος που κατακτήθηκε
Απ' τον τραχύ **Ρωμαίο.** 30 π.χ.

Η Ρώμη που επίσημη
Είχε πολιτική της
Διαίρειν και βασίλευε
Χρωστά τη δύναμή της

Ιούλιος ο Καίσαρας
Με λεγεώνες φτάνει,
Με συμμαχίες κι' ίντριγκες
Και μάχες που θα κάνει,

Καθυποτάζει τους λαούς
Παντού όπου περνάει
Τη **Κλεοπάτρα** συναντά
Κι ο νους του σταματάει.

Τον θάμπωσε η ομορφιά
Έρωτας τον χτυπάει
Και γιο τον **Καισαρίωνα**
Μαζί της αποκτάει.

Ο Καίσαρ όταν γύρισε 44π.χ.
Στη Ρώμη τον σκοτώνουν,
Μπροστά από τη Σύγκλητο
Όπου τον μαχαίρωνουν.

Αντώνιος κι **Οκτάβιος**
Μαζί θα συμμαχήσουν
Τους δολοφόνους κυνηγούν
Για να τους τιμωρήσουν.

Οι δυο τους μοιραστήκανε
Την αυτοκρατορία,
Αντώνιος ανατολή
Μέχρι και τη **Συρία**.

Κι αυτός εσαηγεύτηκε
Από την **Κλεοπάτρα**. 69-30 π.χ.
Τόσο που για τα μάτια της
Της έδωσε τα πάντα.

Τις κτήσεις στην Ανατολή,
Διώχνει την **Οκταβία**,
Και επισήμως τώρα πια
Την έκανε συμβία.

Οι δυο τους πλέον γίνανε
Αχώριστο ζευγάρι
Μα η αιτία έγινε
Ο χάρος να τον πάρει.

Οκτάβιος και Σύγκλητος
Τον κήρυξαν προδότη
Κι άρχισαν καταδίωξη
Αυτού του μειοδότη.

Πάλι θανάτου και ζωής
Σαν δύο μονομάχοι,
Σε σύγκρουση στο **Άκτιο**
Την έχασε τη μάχη.

Ο **Μάρκος** ο **Αντώνιος**
Τώρα παραπατάει
Και στην απελπισία του
Αυτοκτονεί και πάει.

Η **Κλεοπάτρα** και αυτή
Άλλη δεν είχε λύση
Με ένα δάγκωμα φιδιού
Κι αυτή θ' αυτοκτονήσει.

Και έτσι ο **Οκτάβιος**
Το κράτος καταλύει
Κι η Αίγυπτος των **Φαραώ**
Ρωμαϊκή θα γίνει 30 π.χ

Φάρος της Αλεξάνδρειας

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

- 305-285 π.Χ. Πτολεμαίος Α΄ Σωτήρ
285-246 π.χ. Πτολεμαίος Β΄ Φιλάδελφος
246-221 π.χ. Πτολεμαίος Γ΄ Ευεργέτης
221-205 π.χ. Πτολεμαίος Δ΄ Φιλοπάτωρ
205-180 π.χ. Πτολεμαίος Ε΄ Επιφανής
180-145 π.χ. Πτολεμαίος ΣΤ΄ Φιλομήτωρ
145-116 π.χ. Πτολεμαίος Ζ΄ Φιλοπάτωρ
116-80 π.χ. Πτολεμαίος Η΄ Φύσκων
116-107 π.χ. Πτολεμαίος Θ΄ Λάθυρος
80-51 π.χ. Πτολεμαίος Ι΄ Αλέξανδρος
51-30 π.χ. Κλεοπάτρα

Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας

ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ

Φιλέταιρος διορισθείς
Υπό του **Λυσιμάχου**,
Στρατιωτικός διοικητής
Στην πόλη της **Περγάμου**.

Μετά από το θάνατο
Του φίλου **Λυσιμάχου**,
Υποταγή εις τον εχθρό
Του πρώην του συμμάχου,

Δηλώνει ο **Φιλέταιρος** 243-263
Και ως ανταμοιβή
Αυτονομία κέρδισε
Για την υποταγή.

Αυτόν τον διαδέχτηκε
Ο ανιψιός **Ευμένης** 263-241π.χ.
Ο μάλα ευνοούμενος
Υπό της Ειμαρμένης.

Γαλάτες κατατρόπωσε,
Τον **Σέλευκο** Συρίας,
Θεμελιωτής πραγματικός
Της ανεξαρτησίας.

Ο ανιψιός του **Άτταλος** 241-197
Ιδρύει δυναστεία
Σαν **Άτταλίδων** που γνωστή
Μένει στην ιστορία.

Άτταλιδών η **Πέργαμος**
Γνώρισε μεγαλεία
Στις τέχνες στο εμπόριο
Κι Ελληνική παιδεία.

Εδώ κατασκευάστηκε
Και η περγαμηνή
Με δέρμα αιγοπρόβατου
Κατσίκι και αρνί.

Ο τελευταίος βασιλιάς
Ο **Άτταλος** θα κάνει 138-133π.χ.
Τη **Ρώμη** κληρονόμο του
Του κράτους σαν πεθάνει.

Και έτσι έγινε κι αυτό!
Της Ρώμης επαρχία
Κληρονομιά ευπρόσδεκτη
Με τ' όνομα **Ασία**.

ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΑΤΤΑΛΙΔΩΝ

343-263 π.χ. Φιλέταιρος
263-241 π.χ. Ευμένης Α΄
241-197 π.χ. Άτταλος Α΄
197-159 π.χ. Ευμένης Β΄
159-138 π.χ. Άτταλος Β΄
138-133 π.χ. Άτταλος Γ΄

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΩΣ ΕΛΛΑΔΑ

Πολύπαθη Ελλάδα μας
Γυνή περιπεσούσα.
Κι άλλα δεινά σε βρήκανε
Σαν μη ομονοούσα.
❧
Βαρβαρικές επιδρομές 280 π.χ.
Των **Γαλατών** τα στίφη
Απ' το βορά αρχίσανε
Για την κακιά σου τύχη.
❧
Αυτή η βάρβαρη φυλή
Φτάνει **Μακεδονία**
Κι αφού τη λεηλάτησε
Περνά στη **Θεσσαλία**.
❧
Σκορπώντας την καταστροφή
Τον τρόμο και φοβία
Λεηλατούν και τους **Δελφούς**
Κι όλη τη **Βοιωτία**.
❧
Μπροστά σ' αυτό τον κίνδυνο
Οι Έλληνες μονοιάζουν
Κατατροπώνουν τον εχθρό
Και τότε κομματιάζουν.
❧
Μετά από τη θύελλα
Οι Έλληνες θ' αρχίσουν,
Πάλι τα ίδια τα παλιά
Έχθρες θα συνεχίσουν.
❧
Οι Μακεδόνες βασιλείς
Για να κυριαρχήσουν
Στις πόλεις τις Ελληνικές
Τους πόλεμους θ' αρχίσουν.
❧
Μπροστά σ' αυτό τον κίνδυνο
Κάνουν συμπολιτείες

Αυτό που λέμε σήμερα
Κοινώς ομοσπονδίες.
❧
Δύο οι κυριότερες,
Αχαική η μία.
Και δεύτερη σημαντική
Ήταν η **Αιτωλία**.
❧
Είχαν κοινή πολιτική,
Στρατό κι οικονομία,
Αλλά διατηρήσανε
Και την αυτονομία.
❧
Οι Αθηναίοι δεν ξεχνούν
Παλιά τους μεγαλεία
Δεν θέλουνε εξάρτηση
Απ' τη **Μακεδονία**.
❧
Κι η **Σπάρτη** η περήφανη
Με ολιγανθρωπία
Που ζει στην απομόνωση
Μα και στη νοσταλγία,
❧
Για το λαμπρό της παρελθόν
Και απομονωμένη.
Με αρχηγούς τους βασιλείς
Άγη και **Κλεομένη**,
❧
Κάνοντας μια προσπάθεια
Να βρει τον εαυτό της.
Στη **Σελλασία** θα σβηστεί
Για πάντα τ' όνειρό της. 222π.χ.
❧
Αχαική με **Άρατο**
Μαζί με Μακεδόνες,
Τη δύναμή της σβήσανε
Που για πολλούς αιώνες

Είχε στρατό ανίκητο
Και δύναμη σπουδαία,
Ήθος, με ήθη κι αρετή
Από τα πιο ωραία.

Η **Ρώμη** έπαιζε κι αυτή
Τον πονηρό της ρόλο

«Διαίρειν και βασιλεύει»
Είχε στο νου της μόνο.

Έσπερνε τα ζιζάνια
Παντού όπου μπορούσε,
Και στη κατάλληλη στιγμή
Τις πόλεις κατακτούσε

Ο ΠΥΡΡΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ 296-272π.χ.

Πύρρος Ηπειρου βασιλιάς
Άνδρας πολύ ωραίος,
Του Αλεξάνδρου συγγενής
Και στρατηγός γενναίος,

Βασίλευσε στην **Ήπειρο**
Στα ταραγμένα χρόνια,
Που οι **Ρωμαίοι** παίζανε
Τις πόλεις σαν τα πόνια.

Άνδρας πολύ φιλόδοξος
Σχεδίαζε στο νου του,
Την **Ρώμη** να κατάστρεφε
Του φοβερού εχθρού του.

Στρατό πολύ ετοίμασε
Να κάνει εκστρατεία,
Να πολεμήσει τον εχθρό
Μέσα στην Ιταλία.

Την **Ρώμη** την πλησίασε
Και σκόρπισε τον τρόμο,
Να εκπορθήσει δίσταζε
Δεν εύρισκε τον τρόπο.

Σε μάχες φονικότατες
Νικάει τους **Ρωμαίους**
Χιλιάδες όμως έχασε
Άνδρες κι αυτός γενναίους.

Παροιμιώδεις έμεινα
Οι νίκες του εκείνες
Που «**Πύρρειες**» θα λέγονται
Στο μέλλον σαν εκείνες.

Οι πόλεις οι Ελληνικές
Στη **Κάτω Ιταλία**
Αιώνες που ανθούσανε
Και εις τη **Σικελία**,

Βορά της **Ρώμης** γίνανε
Μία μετά την άλλη
Κι έτσι κι εκεί τελείωσε
Ελλάδα η Μεγάλη.

«Μη μου τους κύκλους τάραττε»
Κι ήταν τα τελευταία,
Του **Αρχιμήδη** του σοφού
Λόγια, πριν η ρομφαία,

Ενός Ρωμαίου άξεστου
Κόψη την κεφαλή του, 212 Π.Χ.
Την ώρα που σχεδίαζε
Μια νέα μηχανή του.

Εις την Ελλάδα γύρισε
Και άφησε τη **Ρώμη**,
Και νέα άρχισε ευθύς
Πλάνα να καταστρώνει.

Να υποτάξει βάλθηκε
Τη **Σπάρτη** στον **Ευρώτα**
Αλλά δεν τα κατάφερε
Και γύρισε τα νώτα.

Αντίγονος ο Γονατάς 319-239π.χ.
Τον χτύπησε στο **Άργος**.
Σε συμπλοκές που έγιναν
Και δεν φορούσε κράνος,

Μία γυναίκα, έριξε,
Άλλο και τούτο πάλι,
Μια κεραμίδα κι έσπασε
Του **Πύρρου** το κεφάλι.

Κι έτσι ο **Πύρρος** άδικα
Κατέβηκε στον Άδη 272π.χ.
Και όπως λεν τον έφαγε
Το μαύρο το σκοτάδι.

Ναός του Δία στην Ολυμπία

ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΟΥΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 146 π.χ.

Το χάος κυριάρχησε
Όλα αυτά τα χρόνια.
Φίλοι του χθες γινόντουσαν
Εις τη σκακιέρα πόνια.

Κανείς δεν ήξερε με ποιόν
Πρέπει να συμμαχήσει,
Ποιος ήταν φίλος ή εχθρός
Για να τον πολεμήσει.

**Αντιγονίδες, Σέλευκοι,
Πύρρος και Πτολεμαίοι,
Συμπολιτείες και λοιποί
Κι οι πονηροί Ρωμαίοι**

Μετέτρεψαν σε θέατρο
Την Παλαιά Ελλάδα
Πολέμων και συγκρούσεων
Αχ! Η παλιά κατάρα.

Ούτε θεοί να μην μπορούν
Για να τους συνετίσουν
Και τους εχθρούς τους προκαλούν
Για να τους κατακτήσουν.

Ο **Φιλοποίμην** στρατηγός 253-183
Αχαϊκής ιθύνων,
Άνδρας σοφός, πανέξυπνος,
Ο Έσχατος Ελλήνων,

Ούτε αυτός κατάφερε
Μια λύση για να δώσει
Στο σπαρασσόμενο λαό
Κι απ' τη σκλαβιά να σώσει.

Με τη ζωή του πλήρωσε
Αυτή την αναρχία,
Σε πόλεμο που μπλέχτηκε
Κάτω στη **Μεσσηνία**.

Μέσα σ' αυτό το μπάχαλο
Η **Ρώμη** θα χτυπήσει,
Τη σπαρασσόμενη Ελλάδα
Και θα την κατακτήσει.

Ο **Λεύκιος ο Μόμμιος**,
Ύπατος των **Ρωμαίων**,
Στην **Κόρινθο** κατέφτασε
Το ξίφος του κραδαίνων.

Έδωσε μάχη φοβερή
Τους Έλληνες νικάει 146π.χ.
Κατάστρεψε την **Κόρινθο**
Κι ανθρώπους της πουλάει.

Και έτσι υποτάχτηκε
Στη **Ρώμη** η **Ελλάδα**
Ήταν χρονιά σημαδιακή
Ήτανε αποφράδα.

Εν τη ενώση η ισχύς
Απόφθεγμα σοφίας,
Σπανίως εφαρμόσαμε
Στον ρου της ιστορίας.

Και να τ' αποτελέσματα
Να πω παραφροσύνης;
Αλίμονο σου Έλληνα
Υιέ της αφροσύνης...!!

ΡΩΜΑΙΟΙ - ΡΩΜΑΙΟΚΡΑΤΙΑ

Ρωμαίοι, λαός πολεμικός,
Πολύ πειθαρχημένος,
Στης πόλης τα κελεύσματα
Και χειραφετημένος.

Κατάφερε σιγά-σιγά
Και με σκληρούς αγώνες
Να βάλει τη σφραγίδα του
Και για πολλούς αιώνες,

Να γίνει το παράδειγμα
Εις τους λαούς της γης,
Με μέθοδο κι ενότητα
Πως βγαίνεις νικητής.

Πολέμησαν πολλούς λαούς
Για να επιβιώσουν
Τριγύρω τους θανάσιμους
Και κράτος να στεριάσουν.

Κι όταν τους υποτάζανε
Πήγανε πάρα πέρα,
Με δύναμη και σιγουριά
Κατακτητή αέρα.

Σκληρούς αγώνες έδωσαν
Με τους **Καρχηδονίους**,
Με τους **Γαλάτες**, **Ίβηρες**,
Έλληνες, **Αρμενίους**.

Δύο θανάσιμοι εχθροί
Στην ίδια τους τη χώρα
Τους τρώμαζαν πραγματικά
Μα τελευταία ώρα,

Αννίβα Καρχηδόνιο
Και **Πύρρο** της Ηπείρου,

Μ' απώλειες τεράστιες
Μα λεβεντιάς απείρου,

Πολέμησαν ηρωικά
Για να τους απωθήσουν,
Κι ελεύθεροι στη χώρα τους
Το μέλλον τους να ζήσουν.

Τμηματικά κατάφεραν
Με την υπεροχή των
Να θέσουν τη Μεσόγειο
Υπό την κατοχή των.

Οι λεγεώνες έφτασαν
Μέχρι και την **Αγγλία**,
Βαλκανική, στην **Αφρική**
Και **Μεσοποταμία**.

Μ' επιμονή κι υπομονή
Κυρίευσαν τον κόσμο
Κι έγινα κοσμοκράτορες
Με δόξα και με πόνο.

Αυτούς που δεν κατάφεραν
Ποτέ να υποτάξουν
Εις το βορά τους **Γερμανούς**
Σ' ανατολή τους **Πάρθους**

Σε χρόνια παλαιότερα
Είχανε βασιλεία
Αλλά την καταργήσανε
Για τη δημοκρατία 509 π.χ.

Είχαν κι αυτοί εμφύλιους
Με τη δημοκρατία
Και που μετεξελίχτηκε
Σε αυτοκρατορία.

Στο κράτος το απέραντο
Βασίλευσε ειρήνη,
Η **Pax Romana** δηλαδή
Την εποχή εκείνη.

Η γλώσσα η επίσημη
Ήταν η λατινική,
Όμως η γλώσσα των λαών
Ήταν η ελληνική.

Ελληνικό πολιτισμό
Τον πήραν οι **Ρωμαίοι**
Και απ' αυτούς τον πήρανε
Και άλλοι Ευρωπαίοι.

Ελέχθηκε πως η **Ελλάς**
Έστω και ηττημένη
Τη **Ρώμη** πως υπέταξε
Την καθυστερημένη.

Υπήρξαν αυτοκράτορες
Φιλέλληνες μεγάλοι,
Που της Ελλάδας μάγεψαν
Πολιτισμού τα κάλλη.

Ο **Μάρκος ο Αυρήλιος**,
Ο **Αύγουστος**, ο **Νέρων**,
Αδριανός, ο **Τραϊανός**
Και άλλοι που δεν ξέρω.

Οι τέχνες και τα γράμματα
Συνέχισαν ν' ανθίζουν

Και άλλα έργα συναφή
Να τα αποστηθίζουν.

Την **Κόρινθο** ξανάχτισαν
Που είχαν καταστρέψει
Ακόμη και θεότητες
Τις είχανε πιστέψει.

Επίσης διατήρησαν
Αθλητικούς αγώνες,
Έτσι όπως γινόντουσαν
Για κάμποσους αιώνες.

Έργα πολλά μετέφεραν
Και στόλισαν τη **Ρώμη**
Και τον Ισθμό προσπάθησαν
Ν' ανοίξουνε ακόμη.

Σε πόλεις έδωσαν πολλές
Κάποια αυτονομία
Και σχετική απόκτησαν
Λαοί ισονομία.

Με τη χρηστή διοίκηση
Η αυτοκρατορία
Πολλούς αιώνες έζησε
Γράφοντας ιστορία.

Που μέχρι σήμερα σαφώς
Λαούς επηρεάζουν,
Και νομικά συστήματα
Ρωμαϊκά να μοιάζουν.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Υπάρχει η αντίληψη,
Αλλά και θεωρία,
Παλιά ότι οι Έλληνες
Αντί να `χουν θρησκεία,
~*~
Στα είδωλα πως πίστευαν
Κι ήταν ειδωλολάτρες.
Όμως εγώ διαφωνώ,
Ήταν ιδεολάτρες,
~*~
Εφόσον θεοποίησαν
Ιδέες και αξίες,
Δυνάμεις ανεξέλεγκτες
Εκστάσεις, φαντασίες.
~*~
Δεν είχανε κατήχηση
Ούτε και παρωπίδες,
Ούτε μεταθανάτιες
Παράδεισου ελπίδες.
~*~
Ιέρειες και ιερείς
Τους ψήφιζαν πολίτες.
Ανάμεσα στους άξιους.
Δεν ψήφιζαν αλήτες.
~*~
Βεβαίως ομοιώματα
Είχανε των θεών τους,
Θυσίες που τους πρόσφεραν
Έμπροσθεν των βωμών τους.
~*~
Ελευθερία πνεύματος
Είχανε οδηγό τους,
Γι' αυτό μεγαλουργήσανε
Πλάθοντας το θεό τους.
~*~
Εις τους θεούς τους έδιναν
Ανθρώπινη μορφή.

Όμως επί **Τιβέριου** 14-37μ.χ.
Ήρθε ανατροπή.
~*~
Στα μέρη της Ανατολής,
Στη χώρα των **Εβραίων**,
Κάποιος ονόματι **Χριστός**
Και γόνος **Ιουδαίων**,
~*~
Κηρύσσει την ισότητα,
Αγάπη, τη συγνώμη,
Την αρετή, εγκράτεια
Κι άλλα πολλά ακόμη.
~*~
Υπόσχεται Παράδεισο
Για τους αδικημένους
Και κόλαση αιώνια
Στους παραστρατημένους.
~*~
Εις τους φτωχούς απήχηση
Είχαν αυτά τα λόγια,
Που δίνανε διέξοδο
Κι ελπίδα με δυο λόγια.
~*~
Όμως αυτό δεν άρεσε
Στους άρχοντες **Ρωμαίους**,
Αλλά και στα τσιράκια τους
Στους ντόπιους **Φαρισαίους**.
~*~
Γι' αυτό και τον σταυρώσανε
Να τον ξεφορτωθούνε,
Μα όμως τα προβλήματα
Μπροστά τους θα τα βρούνε.
~*~
Οι δώδεκα Απόστολοι
Μαζί τους και ο **Παύλος**,
Που ήταν διώκτης χριστιανών,
Ο φοβερός ο **Σαύλος**.

Τη νέα πίστη δίδαξαν
Στην αυτοκρατορία
Που με τα χρόνια έγινε
Επίσημη θρησκεία.

Ο των Εθνών Απόστολος
Ο **Παύλος** ξεκινάει
Της νέας πίστης κήρυγμα
Και στην Ελλάδα πάει.

Απ' τους **Φιλίππους** πέρασε
Πάει **Θεσσαλονίκη**
Και για τον **Αγνωστο Θεό**
Σ' **Αθήνα** τους κηρύττει.

Για το **Χριστό** σαν άκουσαν
Νεκρούς πως θ' αναστήσει,
Κακήν κακώς τον έδιωξαν
Να μην ξαναγυρίσει.

Οι χριστιανοί υπέστησαν
Διωγμούς και εξορίες,
Εις τις αρένες θύματα
Μαρτύρια, θυσίες.

Υπήρξαν μάρτυρες πολλοί
Χωρίς αμφιβολία,
Για την αγάπη του Χριστού
Και για τη βασιλεία.

Πολλούς αγιοποίησαν
Μετά το θάνατο τους
Κι άλλους τα χέρια που `βαψαν
Στο αίμα των παιδιών τους.

Τον **Κωνσταντίνο** που `κτισε
Τη **Βασιλίδα Πόλη**, 330μ.χ.
Γυναίκα, γιους εκτέλεσε

Κι άλλους πολλούς ακόμη.

Τέτοιοι υπήρξαν πολλοί
Στην αυτοκρατορία,
Που βούτηξαν τα χέρια τους
Στο αίμα κι αμαρτία.

Και άγιους τους έκαναν
Κι ανώτερο των όλων,
Τον **Κωνσταντίνο** μάλιστα,
Ίσον των Αποστόλων.

Μα το κακό δεν σταματά
Πάει και πάρα πέρα,
Το πνεύμα το Ελληνικό
Τινάζουν στον αέρα.

Ιδέες και οράματα,
Σκέψεις, φιλοσοφία,
Τα θεωρούν αμάρτημα
Και ιεροσυλία.

Ότι προσβάλουν τα χρηστά
Τα ήθη των καιρών τους,
Κι αξιοκαταφρόνητα
Για ύλη των σχολών τους.

Κι έτσι σαν πρώτο χτύπημα
Θα κλείσουν στην **Αθήνα**,
Ακαδημία και σχολές
Και όμοια μ' εκείνα.

Σιγά σιγά σε μαρασμό
Θα πέσει η **Αθήνα**
Το κέντρο του πολιτισμού
Από τα χρόνια κείνα,

Της δόξας, της εκπαίδευσης,

Της γνώσης και σοφίας,
Σ' ένα χωριό ασήμαντο
Της αυτοκρατορίας.

Κάτω στην **Αλεξάνδρεια**
Κι άλλες μεγάλες πόλεις
Βιβλιοθήκες έκαψαν
Και εις τις ακροπόλεις

Τα ιερά γκρεμίζουνε
Που για πολλούς αιώνες
Τα κτίζανε οι Έλληνες
Με κόπο και αγώνες.

Επίσης καταργήσανε
Αθλητικούς αγώνες 395μ.χ.
Στην **Ολυμπία** και αλλού
Που για πολλούς αιώνες,

Αδελφωμένοι Έλληνες
Πάλευαν για τη νίκη,
Που όμως ο χριστιανισμός
Τους θεωρούσε φρίκη.

Φανατισμένοι χριστιανοί
Πέφτουν σαν την ακρίδα,
Σκορπώντας την καταστροφή
Στην έρημη πατρίδα.

Κατεδαφίζουν τους ναούς
Κι επί των ερειπίων
Κτίζουν δικές τους εκκλησιές
Στη μνήμη των αγίων.

Βιβλία και συγγράμματα
Εις την πυρά τα ρίχνουν.
Οι τύμβοι και αγάλματα
Συντρίμμια θ' απομείνουν.

Το μένος δεν εκτόνωσαν
Μόνον εις τους ναούς,
Οργή και μίσος έδειξαν
Και σε πολλούς λαούς.

Ιδίως δε τους Έλληνες
Αγρίως κυνηγούσαν.
Το πνεύμα τους θανάσιμο
Εχθρό τους θεωρούσαν.

Εφόσον με σκοταδισμό
Ο Έλλην δεν συνάδει,
Και άρχισε ο πόλεμος
Το φως με το σκοτάδι.

Με νόμους, διατάγματα
Από τους βασιλιάδες
Τους δυστυχείς τους Έλληνες
Ρίζανε σε μελεάδες,

Κατεδαφίσεις των ναών
Το πρώτο μέλημα τους,
Στέρηση περιουσιών
Και δικαιώματά τους.

Η εξορία ήτανε
Σωφρονισμού ποινή ,
Κι ακόμη συνηθέστερη
Θανατική ποινή.

Της **Υπατίας** τραγικό
Το θάνατο να πούμε. 415μ.χ.
Άγιος πρωτοστάτησε
Που σήμερα τιμούμε,

Που πάνω της επέσανε
Σαν άγρια θηρία
Και ζωντανή κομμάτιασαν

Την ηθικής αγία.

Ο **Μέγας Θεοδοσίος** 347-395μ.χ.

Χασάπης της ολκής,
Χιλιάδες εσφαγίασε
Απ' τους Θεσσαλονικείς

Το όνομα του Έλληνα
Ρητώς απαγορεύθη,
Και εθνικός αντί αυτού
Τώρα αναγορεύθη.

Εθεωρείτο μίσημα
Απ' τους φανατισμένους,
Με πρωτοστάτες μοναχούς
Και τους ιερωμένους.

Λέγαν δεν είναι δυνατόν
Έλληνας Χριστιανός,
Και Χριστιανός αδύνατον
Να είναι Εθνικός.

Το τελευταίο χτύπημα
Ο **Ιουστινιανός** 483-565μ.χ.
Το έδωσε σφραγίζοντας
Το τέλος δυστυχώς.

Πολλοί αιώνες πέρασαν
Που έμεινε στη λήθη,
Και τ' όνομα του Έλληνα
Σχεδόν ελησημονήθη.

Μα όμως δεν επέθανε,
Ποτέ του δεν πεθαίνει,
Σαν το πουλί το φοίνικα
Από τη στάχτη βγαίνει.

Και πάλι ολοζώντανο
Τον κόσμο να φωτίσει,
Απ' το βαθύ σκοταδισμό
Σ' Ανατολή και Δύση.

Αγία Σοφία

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Με τους Ρωμαίους η Ελλάς

Έζησε με ειρήνη,

Μακρόχρονη στα χρονικά

Που όμοια μ' εκείνη,

Ποτέ της δεν ξανάζησε

Μέχρι των ημερών μας

Επηρεάζοντας βαθιά

Και τον πολιτισμό μας.

Υπέταξε ως είπαμε

Με τον πολιτισμό της

Και τον τραχύ κατακτητή

Ρωμαίο κύριό της.

Σαν έγινε μεταφορά

Πρωτεύουσας του κράτους,

Εις την **Κωνσταντινούπολη**

Του απεράντου κράτους,

Άρχισε νέα εποχή,

Ημέρες αποφράδες,

Με διώξεις από βασιλείς

Και μοναχούς, παπάδες.

Σε διώξεις πρωτοστάτησαν

Θα πρέπει να το πούμε.

Μπροστάρηδες και Άγιοι,

Που σήμερα τιμούμε.

Μάθε για τον **Χρυσόστομο,**

Του **Κύριλλου** τους άθλους,

Κάποιους αρχιεπίσκοπους

Και μια πλειάδα άλλους,

Τα έργα και ημέρες τους

Την εποχή εκείνη,

Μαύρη στην ιστορία μας

Σελίδα έχει μείνει.

Για τους εφτά αφορισμούς

Ως τα δικά μας χρόνια

Στις εκκλησιές διαβάζονται

Εκατοντάδες χρόνια

Μετά από το χωρισμό

Της αυτοκρατορίας 395μ.χ.

Η δύναμη αυξήθηκε

Πολύ της εκκλησίας.

Στη Δύση ειδικότερα

Στην πάροδο του χρόνου,

Θρησκευτικού-πολιτικού

Ανώτατου και μόνου,

Άρχοντας αναδείχθηκε

Της **Ρώμης** ο **Ποντίφηξ,**

Πολιτικός με δύναμη,

Πάπας, κι ιεροκήρυξ.

Στο κράτος της Ανατολής

Η αυτοκρατορία,

Που στο εξής Βυζαντινή

Θα λέμε βασιλεία,

Βαθιά επηρεάστηκε

Με το σκοταδισμό.

Διά πυρός επέβαλε

Και τον αφορισμό.

Φόβος και τρόμος των απλών

Και λαϊκών στρωμάτων

Της κόλασης ο τιμωρός

Ψυχών τε και σωμάτων

Της εκκλησίας άρχουσα
Τάξις των ιερών,
Εις τον αμόρφωτο λαό
Και όντως επιπλέον,
~ ~ ~
Στου κράτους την διοίκηση
Και εις την βασιλεία,
Επέβαλαν τους νόμους τους,
Στυγνή θεοκρατία.
~ ~ ~
Πληγή μεγάλη ήτανε
Μοναχισμός στο κράτος.
Αυτό που λέμε σήμερα
Πως είναι παρακράτος.
~ ~ ~
Στα μοναστήρια μόναζαν
Χιλιάδες καλογέροι
Που φόρους δεν πληρώνανε
Στ' άπάτητα τα μέρη.
~ ~ ~
Στα μοναστήρια δηλαδή
Κι απρόσιτες σπηλιές,
Περνούσανε το βίο τους
Μόνο με προσευχές.
~ ~ ~
Στα μέρη αυτά που άνθιζε
Προγόνων μας το κάλλος
Και όντως μεσουράνησε
Πολιτισμός μεγάλος,
~ ~ ~
Τίποτα πια δεν θύμιζε
Τ' αρχαία μεγαλεία.
Όλα καταπατήθηκαν
Από την εκκλησία.
~ ~ ~
Αντί για τους φιλόσοφους,
Σοφούς, Πυθαγορείους,
Το κράτος γέμισε παντού

Με μοναχούς κι αγίους.
~ ~ ~
Συγγράμματα δεν γράφονται
Σαν τους καιρούς εκείνους.
Τώρα μονάχα γράφουνε
Τροπάρια και ύμνους.
~ ~ ~
Περίτεχνα αγάλματα
Λαμπρές τοιχογραφίες,
Τα αντικαταστήσανε
Με αιογραφίες.
~ ~ ~
Εκ θεμελίων γκρέμισαν
Περικαλλείς ναούς μας,
Με τόση αγριότητα
Που δεν χωρά ο νους μας.
~ ~ ~
Το μένος τους χειρότερο
Και από τζιχαντιστές,
Σημερινούς φανατικούς
Ακραίο - Ισλαμιστές.
~ ~ ~
Το μόνο που απόμεινε
Για την παρηγοριά μας,
Τι άλλο! Μα η γλώσσα μας!
Η γλώσσα η γλυκιά μας!
~ ~ ~
Αυτή κρατάει ζωντανό
Το γένος των Ελλήνων!
Αυτή έως τις μέρες μας
Απ' τον καιρό εκείνο!
~ ~ ~
Που για αιώνες κράτησε
Τη ζωντανή ελπίδα
Στο μέλλον νεκρανάσταση
Στη δόλια μας πατρίδα.
~ ~ ~
Στα χρόνια του Βυζάντιου

Σχεδόν είχαν ξεχάσει,
Τις λέξεις Έλληνας κι Ελλάς
Που είχαν διαγράψει.

Για γενεές και γενεές
Ρωμαίοι λογιζόταν
Ανεξαρτήτως της φυλής
Όπου γεννοκρατιόταν.

Είναι πολλοί ιστορικοί
Αυτής της θεωρίας,
Ρωμαίοι ήταν κάτοικοι
Της αυτοκρατορίας.

Άλλοι, κυρίως Έλληνες,
Έχουνε άλλη γνώμη,
Πως ήτανε Ελληνική
Διάδοχος της Ρώμης.

Εδώ θα αναφέρουμε
Μόνο τα γεγονότα
Στα χρόνια του Βυζάντιου
Αφού θα πούμε πρώτα,

Συνωμοσίες κι ίντριγκες
Συμβαίνουν στα παλάτια
Και αδελφός του αδελφού
Του έβγαζε τα μάτια.

Μάνα το γιο στραγγάλισε
Το θρόνο να μην χάσει
Τι σύμπτωση; Να ξέρετε...
Αυτή έχει.... αγιάσει!

Η βασιλεία κι εκκλησιά
Βαδίζουν χέρι-χέρι.
Ένας κρατάει το τυρί
Κι ο άλλος το μαχαίρι.

ΠΡΩΤΟ-BYΖΑΝΤΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 324-610 μ.χ.

Με πόλεμους κατάφερε
Να γίνει μονοκράτωρ
Ο **Κωνσταντίνος** βασιλιάς
Και **Μέγας Αυτοκράτωρ**.324-337

Στο κράτος του επέβαλε
Την ανεξιθρησκεία
Και τους διωγμούς τερμάτισε
Στην αυτοκρατορία.

Και Σύνοδο συγκάλεσε
Να φέρει την ειρήνη,
Του **Αρειου** την αίρεση
Για να την κατακρίνει.

Την **Ρώμη** την παράτησε
Κι έκτισε την **Πόλη**
Εις του **Βοσπόρου** τα στενά
Την **Κωνσταντίνου-πόλη**.

Στολίδι της Ανατολής,
Πρωτεύουσα του κόσμου,
Αυτοκρατόρων καύχημα
Του φόβου μα και τρόμου.

Θριάμβους γνώρισε πολλούς
Μα και συνομωσίες,
Του θρόνου τους σφετεριστές
Πραξικοπηματίες.

Μετά από το θάνατο
Του «**Μέγα Κωνσταντίνου**»
Κανένας του διάδοχος
Δεν έμοιασε εκείνου.

Τρία παιδιά μοιράστηκαν
Του κράτους εξουσία.

Κωνσταντίνος ανατολή 337-361
Κι οι δυο την **Εσπερία**.

Τη φαγωμάρα άρχισαν,
Μ' εχθρούς και μεταξύ τους,
Ποιοι ήτανε οι φίλοι τους
Αλλά και οι εχθροί τους;

Στο τέλος **Ιουλιανός** 360-363
Που είπαν παραβάτη
Της των Ελλήνων έσχατον
Λατρείας τον προστάτη,

Στον πόλεμο κατά Περσών
Σκοτώθηκε σε μάχη.
Ίσως και από Χριστιανό
Λόγω της διαμάχης.

Ο «**Μέγας**» **Θεοδόσιος** 379-395
Του κόσμου αυτοκράτωρ
Ο τελευταίος ήτανε
Ρωμαίων μονοκράτωρ.

Όταν αυτός απέθανε
Το κράτος εχωρίσθη
Σε δύση και ανατολή,
Καθώς είχε ορίσει.

Ο πρώτος ο **Αρκάδιος** 395-408
Το ανατολικό
Κι ο άλλος ο **Ονώριος**
Πήρε το δυτικό.

Σ' αυτά τα χρόνια άρχισαν
Επιδρομές βαρβάρων
Των **Βησιγόθων**, **Γερμανών**,
Των **Ούνων**, και **Αβάρων**.

Ο βασιλιάς **Αλάριχος** 395-410

Εισβάλει στην Ελλάδα
Καταστροφές προξένησε
Την καίει σαν λαμπάδα.

Παρ' όλες τις καταστροφές
Που είχε προξενήσει
Ο βασιλιάς **Αρκάδιος**
Με τίτλους θα τιμήσει.

Άλλος εχθρός και φοβερός
Κατά νομάδες φύλα,
Τους κράτους εμφανίστηκαν
Οι Ούννοι του **Αττίλα** 406-453

Με φοβερές καταστροφές
Σκορπίσανε τον τρόπο,
Ό,τι μπροστά τους βρρίσκανε
Που έκλεινε τον δρόμο.

Είπαν πως ήταν μάστιγα
Και του Θεού ακόμη,
Ο τρομερός τους αρχηγός
Και φοβερός στην όψη.

Μα ευτυχώς απέθανε
Και γλύτωσε ο κόσμος.
Το κράτος τους τελείωσε
Και πέρασε ο τρόμος.

Άλλοι εχθροί σ' ανατολή
Και άλλοι εις τη δύση.
Δεν ήταν μέρος που εχθρού
Πόδι να μην πατήσει.

Οι βασιλείς αλλάζανε
Στο θρόνο κάθε λίγο
Και ικανοί κι ανάξιοι

Κάθε λογής και φύλο.

Στη δύση το Ρωμαϊκό
Το κράτος καταλύουν
Βάνδαλοι, Γότθοι, Σάξονες
Τα πάντα διαλύουν.

Μα όμως τ' ανατολικό
Βυζαντινών-Ρωμαίων
Κυματοθραύστης γίνεται
Των κάθε εισβολέων.

Από τους αυτοκράτορες
Και ο πλέον ικανός
Ίσως ο ικανότερος
Ο Ιουστινιανός 527-565

Στα χρόνια που κυβέρνησε
Μένουν στην ιστορία,
Τα θαυμαστά τα έργα του
Στην αυτοκρατορία,

Με συνεργάτες άξιους
Και στρατηγούς μεγάλους
Και μία πόρνη σύζυγο
Απαραμίλλου κάλλους.

Των **Πράσινων** και **Βένετων**
Κατέπνιξε τη στάση,
Τους **Βάνδαλους** διέλυσε
Χωρίς καιρό να χάσει.

Τους **Γότθους** τους ξερίζωσε
Από την **Ιταλία**,
Τα μέρη της προσάρτησε
Ως και την **Ισπανία**.

Τους Πέρσες κατατρόπωσε

Κι υπέγραψε ειρήνη,
Αγία Σοφία έκτισε
Που όμοια μ' εκείνη,
Ποτέ δεν ξανακτίστηκε,
Μας προκαλεί το δέος
Και μας θυμίζει παλαιών
Αυτοκρατόρων κλέος.
Δυο πονηρούς που έστειλε
Στην **Κίνα** καλογέρους,
Τα μυστικά του μεταξιού
Κλέβουν απ' τους **Κινέζους**
Όμως και το σκληρότερο,
Με πίκρα να το πούμε.
Το τελευταίο χτύπημα
Αιώνες που θα ζούμε,
Έδωσε στο πολιτισμό
Των ένδοξων προγόνων,
Στη χώρα μας που άνθισε
Στο διάβα των αιώνων.
Όμως μετά τον θάνατο
Άρχισαν φασαρίες,
Μ' εχθρούς που εμφανίστηκαν
Και νέες εκστρατείες.
Οι **Σλάβοι** στη **Βαλκανική**,
Σ' ανατολή **Περσία**,
Κι οι **Λογγοβάρδοι** εισβολή

Κάνουν στην Ιταλία.
Το κράτος συρρικνώνεται
Σ' Ανατολή και Δύση
Αλλά ομοιογένεια
Αυτό που θα κερδίσει.
Η γλώσσα η επίσημη
Από λατινική
Πλέον αντικαθίσταται
Με την ελληνική.
Οι **Άβαροι** απ' το βορά
Επιδρομές αρχίζουν.
Κι οι Πέρσες στην Ανατολή
Εδάφη αποσχίζουν.
Μπροστά σ' αυτόν τον κίνδυνο
Κι αμέσου απειλής
Ηράκλειον καλέσανε 610-641
Τον Έξαρχο Αφρικής
Τον στέψαν αυτοκράτορα
Να τους υπερασπίσει,
Και τους θανάσιμους εχθρούς
Να τους καταικήσει.
Και όντως τα κατάφερε
Εχθρούς να τους νικήσει
Και τα χαμένα εδάφη
Να τα επανακτήσει.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΠΡΩΤΟΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
330-610

Δυναστεία του Κωνσταντίνου

324 - 379 μ.Χ.

324-337 Κωνσταντίνος Α'
337-353 Κωνσταντίνος Β'
353-361 Κωνσταντίνος Β'
361-363 Ιουλιανός
363-364 Ιοβιανός
364-378 Ουάλης
378-379 Γρατιανός

Δυναστεία του Λέοντα

457 - 518 μ.Χ.

457-474 Λέων Α'
474Λέων Β'
474-475 Ζήνων
475-476 Βασιλίσκος
476-491 Ζήνων
491-518 Αναστάσιος Α'

Δυναστεία του Θεοδοσίου

379 - 457 μ.Χ.

379-395 Θεοδοσίος Α'
395-408 Αρκάδιος
408-450 Θεοδοσίος Β'
450-457 Μαρκιανός

Δυναστεία του Ιουστίνου

518 - 610 μ.Χ.

518-527 Ιουστίνος Α'
527-565 Ιουστινιανός Α'
565-578 Ιουστίνος Β'
578-582 Τιβέριος Β'
582-602 Μαυρίκιος
602-610 Φωκάς

ΜΕΣΟ-BYZANTINH ΠΕΡΙΟΔΟΣ 610-1204

Στη νέα την περίοδο
Τη μεσο-Βυζαντινή.
Οι **Βούλγαροι** φανήκανε
Εις τη Βαλκανική.
☞☞
Εχθρός που ταλαιπώρησε
Πάρα πολλούς αιώνες,
Βυζαντινούς και γείτονες
Με διαρκείς αγώνες.
☞☞
Μ' ακόμη φοβερότερος
Από την **Αραβία**,
Ξεχύθηκαν οι **Αραβες**
Κι η νέα τους θρησκεία.
☞☞
Φανατικοί **Ισλαμιστές**
Για του **Αλλάχ** τη δόξα,
Έθνη πολλά κατέκτησαν
Κι εγώ δεν ξέρω πόσα.
☞☞
Στο κράτος επιτίθενται
Πολιορκούν τη Πόλη, *717-718*
Εις τη στεριά και θάλασσα
Οι φοβεροί τους στόλοι.
☞☞
Την Πόλη τότε έσωσε
Νέα καινοτομία,
Υγρή φωτιά που έκαιγε
Τα εχθρικά τα πλοία.
☞☞
Οι Άραβες κουτσούρεψαν
Την αυτοκρατορία,
Την Αίγυπτο που πήρανε
Την Κρήτη και Συρία.
☞☞
Οι **Ίσαυροι** πολέμησαν
Να σώσουνε το κράτος,

Ο **Λέων** τρίτος στην αρχή, *717-741*
Μα πάμε παρακάτω.
☞☞
Μεγάλη αναστάτωση
Η εικονομαχία,
Προκάλεσε και έφερε
Μεγάλη αναρχία.
☞☞
Που τις εικόνες έβγαλε
Από τις εκκλησίες
Ο κόσμος που τις λάτρευε
Κι έκανε λιτανείες.
☞☞
Το θέμα ταλαιπώρησε
Εκατοντάδες χρόνια,
Και οι εικόνες γίνανε
Εις τη σκακιέρα πιόνια.
☞☞
Άλλοι τις ανεβάζανε,
Άλλοι τις κατεβάζαν,
Τις πέταγαν στη θάλασσα
Ή στα σεντούκια βάζαν.
☞☞
Ο διχασμός τελείωσε
Όταν η Θεοδώρα *842μ.χ.*
Πάλι τις αναστήλωσε
Κι οι `κονομάχοι τώρα,
☞☞
Κεφάλι πια δεν σήκωσαν
Ξεχάστηκε το θέμα,
Αφού στο κράτος κόστισε,
Εχύθηκε και αίμα.
☞☞
Όμως του κράτους οι εχθροί
Οι **Βούλγαροι** και **Σλάβοι**,
Με συνεχείς επιδρομές
Σαν δαίμονες του Άδη,

Ληλατούνε τα χωριά
Τις πόλεις ερημώνουν,
Μέχρι την Πελοπόννησο
Μνημεία βεβηλώνουν.

Το κράτος που οι **Βούλγαροι**
Κάνουν τα χρόνια `κείνα
Άρχιζε απ' το Δούναβη
Ως κάτω στην Αθήνα.

Σφαγές υπόφερε πολλές
Ο κόσμος της Ελλάδας
Σκλαβιά κι εξανδραποδισμό
Ημέρες αποφράδας.

Σκληρούς αγώνες έκαναν
Οι δύο δυναστείες
Ίσαυροι – Μακεδονική
Με νέες εκστρατείες.

Να διώξουνε τους **Βούλγαρους**
Και λευτεριά να δώσουν
Πρωτού την εξουσία τους
Εκεί την εδραιώσουν.

Βασίλειος, και Τσιμισκής,
Φωκάς, Βουλγαροκτόνος,
Στο τέλος τους διέλυσε
Τους έπιασε και τρόμος,

Αιχμάλωτους που τύφλωσε
Κατά πολλές χιλιάδες,
Στο βασιλιά που έστειλε
Κατά πολλές ομάδες.

Ο βασιλιάς δεν άντεξε
Στη θέα του στρατού του.
Αρρώστησε και έφυγε

Από του κόσμου τούτου.

Αυτά τα χρόνια έγινε
Η αυτοκρατορία
Σ' όλο τον κόσμο σεβαστή
Λέει η ιστορία.

Μα οι εχθροί δεν έλειψαν
Πάντα την εκτυπούσαν
Σαν βασιλείς ανίκανοι
Όταν την κυβερνούσαν.

Αυτά τα χρόνια έγινε
Εκκλησιών το σχίσμα 1054μ.χ.
Καθολικοί κι Ορθόδοξοι
Για των **Παπών** το πείσμα.

Που είχαν το «**αλάθητο**»
Και την κατασοσύνη
Που θέλανε να κυβερνούν
Και την χριστιανοσύνη.

Χρόνια πολλά δεν πέρασαν
Και άλλη απειλή
Εφάνηκε να έρχεται
Απ' την ανατολή.

Ένας λαός νομαδικός
Από τη **Μογγολία**
Εισβάλει απ' τα σύνορα
Εις την Μικρά Ασία.

Σελτζούκοι, Τούρκοι ήτανε
Σουνίτες Μουσουλμάνοι.
Τη μάχη το Βυζάντιο
Στο **Ματζικέρ** τη χάνει. 1071μ.χ.

Αυτή η μάχη ήτανε

Καμπή στην ιστορία.
Τους **Τούρκους** που εδραίωσε
Εις την Μικρά Ασία.

Οι Τούρκοι κατακτήσανε
Και τους Αγίους Τόπους
Κι έβαλαν τους προσκυνητές
Σε βάσανα και κόπους.

Για τούτο οι **Καθολικοί**
Άρχισαν εκστρατείες
Στην ιστορία που `μειναν
Σαν οι **Σταυροφορίες**.

Στη πρώτη τους επιδρομή
Πέτυχαν το σκοπό τους.
Και ίδρυσαν βασίλειο
Εις τους **Αγίους Τόπους**.

Μα δεν σταμάτησαν εκεί
Είχαν και βλέψεις άλλες.
Σαν τυχοδιώκτες που `τανε
Εκάνανε και άλλες,

Λεηλασίες, αρπαγές,
Σφαγές και τόσα άλλα,
Εγκλήματα που έκαναν
Μικρά, μα και μεγάλα.

Στην τέταρτη κατάφεραν
Ν' αλώσουνε την **Πόλη** 1204μ.χ.
Σαν ύαινες ρημάξανε
Τη βασιλίδα πόλη.

Ότι μπορέσαν πήρανε
Μαζί τους εις την Δύση,
Και τ' άλλα τα κατάστρεψαν.
Οι άρπαγες, οι λύκοι.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΜΕΣΟΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

610-1204

Δυναστεία του Ηράκλειου

610 - 717 μ.Χ.

610-641 Ηράκλειος
641-642 Κωνσταντίνος Γ'
642-668 Κώνστας Β'
668-685 Κωνσταντίνος Δ'
685-695 Ιουστινιανός Β'
695-698 Λεόντιος
698-705 Αψίμαρος Τιβέριος Γ'
705-711 Ιουστινιανός Β'
711-713 Φιλίππικός Βαρδάνης
713-716 Αναστάσιος Β'
716-717 Θεοδόσιος Γ'

Δυναστεία των Ισαύρων

717 - 820 μ.Χ.

717-741 Λέων Γ'
741-775 Κωνσταντίνος Ε'
ο Κοπρώνυμος
775-780 Λέων Δ'
780-797 Κωνσταντίνος ΣΤ'
797-802 Ειρήνη η Αθηναία
802-811 Νικηφόρος Α'
811 Σταυράκιος
811-813 Μιχαήλ Α' Ραγκαβές
813-820 Λέων Ε'

Δυναστεία του Αμορίου

820 - 867 μ.Χ.

820-829 Μιχαήλ Β' ο Τραυλός
829-842 Θεόφιλος
842-867 Μιχαήλ Γ' και
Θεοδώρα
856-867 Μιχαήλ Γ'

Δυναστεία των Μακεδόνων

867 - 1057 μ.Χ.

867-886 Βασίλειος Α'
886-912 Λέων ΣΤ' ο Σοφός
912-913 Αλέξανδρος του
Βυζαντίου
913-959 Κωνσταντίνος Ζ' ο
Πορφυρογέννητος
959-963 Ρωμανός Β'
963-969 Νικηφόρος Β'
ο Φωκάς
969-976 Ιωάννης Α' ο
Τσιμισκής
976-1025 Βασίλειος Β' ο
Βουλγαροκτόνος

1025-1028 Κωνσταντίνος Η'
1028-1050 Ζωή Α'
1028-1034 Ρωμανός Γ' ο
Αργυρός
1034-1041 Μιχαήλ Δ' ο
Παφλαγών
1041-1042 Μιχαήλ Ε' ο
Καλαφάτης
1042-1055 Κωνσταντίνος Θ' ο
Μονομάχος
1055-1056 Θεοδώρα (δεύτερη
βασιλεία)
1056-1057 Μιχαήλ ΣΤ' ο
Στρατιωτικός

Δυναστεία των Δούκων

1057 - 1081 μ.Χ.

1057-1059 Ισαάκιος Α'
Κομνηνός
1059-1067 Κωνσταντίνος Γ'
Δούκας

1067-1071 Ρωμανός Δ' Διογένης 1078-1081 Νικηφόρος Γ'
1071-1078 Μιχαήλ Ζ' Δούκας Βοτανειάτης

Δυναστεία των Κομνηνών

1081 - 1185 μ.Χ.

1081-1118 Αλέξιος Α'
1118-1143 Ιωάννης Β'
1143-1180 Μανουήλ Α'
1180-1183 Αλέξιος Β'
1183-1185 Ανδρόνικος Α'

Δυναστεία των Αγγέλων

1185 - 1204 μ.Χ.

1185-1195 Ισαάκιος Β' Άγγελος
1195-1203 Αλέξιος Γ' Άγγελος
1203-1204 Ισαάκιος Β'
1203-1204 Αλέξιος Δ'
1204 - Αλέξιος Ε' Δούκας, ο Μούρτζουφλος

ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1204– 1453)

Μετά από την άλωση
Από τους **Σταυροφόρους**,
Τους τυχοδιώκτες, άρπαγες
Της Δύσης Εωσφόρους,

Το κράτος το μοιράσανε
Συναναμεταξύ τους,
Και το `καναν τιμάρια
Οι ίδιοι και οι γιοί τους,

Οι **Γενουάτες**, **Βενετοί**,
Φράγκοι, **Ανδαλουσιάνοι**,
Οι **Νορμανδοί**, οι **Φλαμανδοί**
Κάθε λογής ρουφιάνοι,

Βασίλεια ιδρύσανε
Και δούκες τα δουκάτα,
Αδίστακτοι μαρκήσιοι
Ίδρυσαν πριγκιπάτα.

Στην όχθη την αντίπερα
Και στην Μικρά Ασία
Μετά από την Άλωση
Και είχε σημασία,

Ο **Λάσκαρης Θεόδωρος** 1204-22
Την αυτοκρατορία,
Της **Νίκαιας** που πρόκειται
Να γράψει ιστορία.

Την ίδρυσε με το σκοπό
Τους **Φράγκους** να χτυπήσει
Και την **Κωνσταντινούπολη**
Να την επανακτήσει.

Στου Πόντου τα παράλια
Οι **Μεγαλοκομνηνοί**

Την **Τραπεζούντα** έκαναν
Μεγάλη και τρανή.

Κράτος γερό στεριώσανε
Που άντεξε αιώνες
Και άνθισε πολιτισμός
Σε ευγενείς αγώνες.

Άγγελος Δούκας Κομνηνός, 1204-14
Κι αυτός ιδρύει κράτος
Στην Ήπειρο που το `κανε
Σπουδαίο **Δεσποτάτο**.

Αυτό το κράτος μπλέχτηκε
Σε διαρκείς πολέμους,
Μ' εμφύλιους, βυζαντινούς,
Λατίνους κι άλλους ξένους.

Και μεταξύ τους βέβαια
Και για την εξουσία,
Το σύνηθες φαινόμενο
Ήταν..... συνομοψία.

Όμως θα πούμε με χαρά
Ότι αυτούς του χρόνου
Δειλά το πνεύμα στρέφεται
Στους Έλληνες προγόνους.

Γιωργάκης Τραπεζούντιος,
Βασίλης Βησσαρίων
Ο **Μιχαήλ Πανάρετος**
Ο **Γεμιστός ο Πλήθων**,

Τα φώτα και πολιτισμό
Στραφήκανε να δούνε,
Πιο πέρα απ' τη μύτη τους
Αλήθειες για να βρουνε.

Σιγά σιγά με τον καιρό
Κι όπως περνούν τα χρόνια,
Της σκέψης και της νόησης
Ελιώνανε τα χιόνια.

Σκοταδισμού και εκκλησιάς
Σαν άβουλο κοπάδι,
Από της νύχτας άρχισαν
Να βγαίνουν το σκοτάδι.

Τελείως αναπάντεχα
Της **Νίκαιας** το κράτος,
Την Πόλη επανέκτησε 1261Μ.Χ
Νικώντας κατά κράτος,

Την ολιγάριθμη φρουρά
Που ήτανε στην Πόλη
Κι ενόσω απουσίαζαν
Των **Βενετών** οι στόλοι.

Το κράτος νεοσυσταθέν
Δεν ήτανε σαν πρώτα,
Δεν είχε και την έκταση
Του σβήσανε τα φώτα.

Δεν ήταν πλέον κραταιό,
Είχε εξασθενήσει,
Τόσους εχθρούς τριγύρω του
Είχε να πολεμήσει.

Ήταν και οι εμφύλιοι
Που το αιμορραγούσαν
Κοντόφθαλμοι δεν έβλεπαν,
Εχθροί караδοκούσαν.

Ήταν και το ενωτικό
Αγκάθι στα πλευρά του,

Το σχίσμα των εκκλησιών
Και τ' αποτελέσμά του.

Προσπάθειες που έγιναν
Η Ένωση να γίνει,
Διχόνοια επέφερε
Που όμοια μ' εκείνη,

Ποτέ της δεν εγνώρισε
Η αυτοκρατορία,
Μέσα στη χιλιόχρονη
Ιστορική πορεία.

Ήταν και ο μοναχισμός
Άλλη πληγή μεγάλη,
Που κάθε νέος κοίταζε
Πιο καθαρή να βγάλει.

Παλαιολόγοι πολεμούν
Τούρκους απεγνωσμένα,
Μα τίποτα δεν συγκρατεί
Στίφη φανατισμένα.

Καθυποτάζουν τους λαούς
Εις την Μικρά Ασία
Και στην Ευρώπη θα διαβούν
Με πρώτη ευκαιρία.

Με πόλεμους και με σφαγές
Τα πάντα υποτάσσουν,
Βούλγαρους, Σέρβους, Αλβανούς,
Όλα θα τα ρημάξουν.

Θεσσαλονίκη πάτησαν
Ήπειρο κυριεύουν 1432 μ.χ.
Και της **Κωνσταντινούπολης**
Τα όρια στενεύουν.

Ο τελευταίος βασιλιάς
Της Πόλης **Κωνσταντίνος**
Από τον Πάπα ζήτησε
Βοήθεια, μα εκείνος,
Πρωτεία του εξήτησε
Την Πόλη για να σώσει.
Με σταυροφόρους και στρατό
Βοήθεια για να δώσει.
Όμως πολλοί προτίμησαν
Να δουν μέσα στη Πόλη
Τούρκικη ημισέληνο
Παρά για να ενδώσει,
Στην ένωση εκκλησιών
Στου Πάπα τα τερτίπια,
Και απαιτήσεις γράψανε
Στα σάνδαλα τα τρύπια.
Ήταν **Λουκάς ο Νοταράς**
Ο πιο ανθενωτικός,
Ο **Άγιος Γεράσιμος**
Του ήταν ανιψιός.
Μετά από την άλωση
Και για τη δούλεψή του,
Ο **Πορθητής** του έκοψε
Την κούφια κεφαλή του.
Μιλιούνια πολιόρκησαν
Του **Πορθητή** τα στίφη,
Κι ο **Κωνσταντίνος** έτρεχε
Ψηλά πάνω στα τείχη,
Να εμψυχώνει μαχητές
Και θάρρος να τους δίνει
Και του Σουλτάνου **Πορθητή**

Λέει δεν παραδίνει,
Την Πόλη τη χιλιόχρονη
Της δόξας και των θρύλων,
Μέχρι ενός θα πέσουνε
Μετά των αλλοφύλων.
Θρησκευτικός φανατισμός
Θα πρέπει να το πούμε
Και πίσω απ' το δάχτυλο
Δεν πρέπει να κρυφτούμε.
Έφερε την καταστροφή
Και αποφράδες μέρες
Και άνοιξε **Κεκρόπορτες**
Ως τις δικές μας μέρες.
Έτσι και πριν την **Άλωση 1453μ.χ.**
Χωρίστηκαν στα δύο
Κι άνοιξαν την **Κεκρόπορτα**
Στο τούρκικο θηρίο.
Με φοβερούς αλαλαγμούς
Κραδαίνοντας τα ξίφη
Σαν πάτησαν τα τείχη τους
Ξεχύθηκαν τα στίφη.
Σκοτώνουν και βιάζουνε
Και πλιατσικολογούνε
Ενώ οι υπερασπιστές
Όλοι θα σκοτωθούνε.
Ο τελευταίος βασιλιάς
Το ξίφος του κραδαίνων,
Ο **Κωνσταντίνος** έπεσε
Μαχόμενος σαν λέων.
Τρεις μέρες στων **Γενίτσαρων**

Των φοβερών, η Πόλη
Υπέφερε σα νάτανε
Της κόλασης διαβόλοι.

Ο **Πορθητής** περήφανος
Για το κατόρθωμά του,
Ώρισε το **Γεννάδιο**
Σαν πρώτο μέλημά του,

Μεγάλο Ανθενωτικό
Κι **Ανθέλληνα** να άρχει,
Και με πολλά προνόμια
Εθνάρχη-Πατριάρχη.

Στο Έθνος το υπόδουλο
Για να `ναι του χεριού του
Κι εκκλησιών την Ένωση
Δεν είχε καν στο νου του.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

1261-1453

Δυναστεία των Παλαιολόγων 1261 - 1453 μ.Χ.

1261-1282 Μιχαήλ Η' Παλαιολόγος

1282-1295 Ανδρόνικος Β'

1295-1320 Ανδρόνικος Β'

1320-1328 Ανδρόνικος Β'

1328-1341 Ανδρόνικος Γ' ο Νέος

1341-1376 Ιωάννης Ε'

1347-1354 Ιωάννης ΣΤ' Καντακουζηνός (συμβασιλέας)

1376-1379 Ανδρόνικος Δ' Παλαιολόγος (γιος του Ιωάννη Ε')

1379-1391 Ιωάννης Ε' (για δεύτερη φορά)

1390..... Ιωάννης Ζ' (γιος του Ανδρόνικου Δ', σφετεριστής)

1391-1425 Μανουήλ Β'

1425-1448 Ιωάννης Η'

1448-1453 Κωνσταντίνος ΙΑ' Παλαιολόγος Δραγάτσης

Κωνσταντίνος Παλαιολόγος

ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ

Μετά από την Άλωση
Ήρθαν τα πάνω κάτω
Οι Τούρκοι παντοδύναμοι
Μ' εκτεταμένο κράτος,

Στην **Ήπειρο** και στο **Μοριά**
Των Τούρκων τα φουσάτα
Κατάκτησαν κι αφάνισαν,
Τα δύο **Δεσποτάτα**.

Της **Τραπεζούντας** άλωσαν
Την αυτοκρατορία, 1461 μ.χ.
Κι οι **Κομνηνοί** ανάμνηση
Μείναν στην ιστορία.

Εγίνανε το φόβητρο
Σ' Ευρώπη και Ασία.
Τους πόλεμους συνέχισαν
Μ' **Αυστρία, Βενετία**.

Την **Κύπρο** κατακτήσανε 1571 μ.χ.
Πήρανε και την **Κρήτη** 1669 μ.χ.
Και ρόλο στη Μεσόγειο
Είχαν του καταλύτη.

Μα πριν να προχωρήσουμε
Εις την αφήγησή μας
Να δούμε τις συνέπειες
Στην έρημη φυλή μας.

Σκοτάδι έπεσε βαθύ
Μετά την αποφράδα
Ημέρα που σκλαβώθηκε
Η **Πόλη** κι η **Ελλάδα**.

Οι φωτισμένοι άνθρωποι
Κατέφυγαν στη Δύση

Και δώσανε τα φώτα τους
Να βγει από την κρίση

Σκοταδισμού κι αμορφωσιάς
Και της μοιρολατρίας.

Ν' απαλλαγεί απ' τα δεσμά
Του **Πάπα** κι εκκλησίας.

Να εμπεδώσει τις αρχές
Κι ιδέες των Ελλήνων,
Να ρθει η **Αναγέννηση**
Με οδηγούς εκείνων.

Και όντως αναπτύχθηκαν
Τα γράμματα, κι οι τέχνες,
Σοφοί αναδειχθήκανε,
Μεγάλοι καλλιτέχνες.

Τα πλοία με πρωτόγνωρα
Στις θάλασσες ταξίδια
Ηπείρους ανακάλυψαν,
Ψάχνοντας την **Ινδία**.

Κολόμβος την **Αμερική** 1492 μ.χ.
Και **Cooke** την Αυστραλία. 1776

Βρήκανε και το δρόμο
Που πάει στην **Ινδία**.

Στην όχθη την αντίπερα
Στη σκλαβωμέν' Ελλάδα,
Οι Τούρκοι που την άρμεγαν
Σαν την παχιά γελάδα,

Επλήρωνε το τίμημα
Με τη διπλή σκλαβιά της,
Του Τούρκου και της εκκλησίας,
Τα άφρονα παιδιά της.

Τους ντόπιους **Κοτζαμπάσηδες**

Των Τούρκων τα τσιράκια,
Εις βάρος των υπόδουλων
Που τα `καναν πλακάκια.

Της εκκλησίας οι Ταγοί
Για τα προνόμιά τους
Μη χάσουν, δυναστεύανε,
Τα άβουλα παιδιά τους.

Και δεν μιλάω για φτωχούς
Και ταπεινούς παπάδες,
Μιλάω για ανώτερους
Που ζούσαν σαν πασάδες.

Τις αμαρτίες ο Θεός,
Λέγαν, να συγχωρήσει
Τους Μουσουλμάνους έστειλε
Γα να μας τιμωρήσει.

Και επιπλέον κήρυτταν
Τυφλή υποταγή,
Μη πέσει στο κεφάλι τους
Η θεϊκή οργή.

Θεόσταλτοι απ` το Θεό
Πως ήταν οι Σουλτάνοι.
Αυτά και άλλα έλεγαν
Της εκκλησίας ρουφιάνοι.

Σε εκλογές για εκλογή
Του νέου Πατριάρχη,
Που θα `χε και αξίωμα
Του Έθνους ως Εθνάρχη,

Αυτός που έδινε πολύ
Μπαξίσι στο Σουλτάνο
Εκείνος και θα κέρδιζε

Και με το παραπάνω.

Υπήρξαν λίγοι οι σεμνοί
Και ταπεινοί εργάτες,
Κατατρεγμένων στήριγμα,
Φίλοι και στυλοβάτες.

Που τη ζωή τους έδωσαν
Πιστοί εις το καθήκον,
Αυτά που υποσχέθηκαν
Εις του Θεού τον οίκο.

Η φτώχεια και αμορφωσιά
Μαζί και το χαράτσι,
Στο τράχηλο του Έλληνα
Βαριά είχανε κάτσει.

Και η παιδεία χάθηκε
Έκλεισαν τα σχολεία.
Κάποιοι εδώ διαφωνούν,
Στα χρόνια της δουλείας.

Λένε πως οι καλόγεροι
Κάνανε τους δασκάλους,
Στα μοναστήρια κι εκκλησιές
Στους δυστυχείς τους σκλάβους.

Μας λέει η παράδοση
Για το κρυφό σχολείο
Υπό το φως του λυχνариού
Διάβαζαν στο βιβλίο.

Γράφανε και κρατούσανε
Κεράκια αναμμένα.
Για την αλήθεια ψάξτε
Και πείτε μου και μένα.

Αφού δεν ξέρω τι να πω

Και τι να υποθέσω,
Όλα συμβαίνουν στη σκλαβιά,
Αυτό θα καταθέσω.

Μέσα στη μαύρη τη σκλαβιά
Χάνει και τ' όνομά του,
Ρωμιό τον αποκάλεσαν
Εις την ταυτότητά του.

Φόροι και καταπίεση
Και αποδεκατισμοί,
Και σύνηθες φαινόμενο
Οι αποκεφαλισμοί.

Νέους πολλούς οδήγησαν
Εις την παρανομία,
Να καταφύγουν στα βουνά
Να ζουν μ' ελευθερία.

Ομάδες οργανώσανε
Τους Τούρκους πολεμάνε
Μα και τους **Κοτζαμπάσηδες**
Καθόλου δεν τους πάνε.

Είναι οι **κλέφτες** θρυλικοί,
Προστάτες των ραγιάδων,
Μεγάλος πονοκέφαλος
Πασάδων και αγάδων.

Σε κάποια μέρη ορεινά
Που τούρκικο ποδάρι,
Ποτέ του δεν επάτησε
Τους φόρους για να πάρει.

Γιατί εκεί οργάνωσαν
Την αυτοάμυνά τους,
Και μίσος μεταδίδανε
Για Τούρκους στα παιδιά τους.

Το **Σούλι** θρύλος έγινε
Για επικούς αγώνες.
Σαν τους Αρχαίους Έλληνες
Πριν κάμποσους αιώνες.

Κάτω στην Πελοπόννησο
Η **Μάνη** κι οι **Μανιάτες**
Πανάξιοι πολεμιστές
Σαν τους παλιούς Σπαρτιάτες.

Κι ακόμη νοτιότερα
Οι **Σφακιανοί** στην **Κρήτη**
Λεβέντες όπως πάντοτε
Παιδιά του Ψηλορείτη

Θυσίες έκαναν πολλές
Για την Ελευθερία,
Και πλήγματα κατάφεραν
Εις την τουρκοκρατία.

Στον **Όλυμπο**, στα **Αγραφα**,
Στην ορεινή Ελλάδα,
Η κλεφτουριά κι αρματολοί
Κρατούσανε τη δάδα,

Να σιγοκαίει στις καρδιές
Του σκλαβωμένου Έθνους
Το όραμα της λευτεριάς
Κι ανάσταση του Γένους.

Με παλικάρια διαλεχτά
Και αρχηγούς μεγάλους
Των Τούρκων έγιναν βραχνάς
Με τους μεγάλους άθλους.

Καραϊσκάκης, **Ζαχαριάς**,
Και ο **Κολοκοτρώνης**.
Ανδρούτσος, οι αρματολοί

Κατσώνης, Κατσαντώνης,

Έγιναν θρύλος στο λαό
Τα κατορθώματά τους,
Κι η μούσα μας τους ύμνησε
Μαζί με τ' άρματά τους.

Αυτοί πρωτοστατήσανε
Σε κάποιες εξεγέρσεις,
Με του δυνάστη των εχθρών
Παίρνανε πάντα θέσεις.

Στο **Καρπενήσι** έγινε
Εξέγερση μεγάλη 1611μ.χ.
Που όμως καταπνίγηκε
Με συμφορά μεγάλη.

Ο πόλεμος σαν άρχισε
Τουρκίας- Βενετίας, 1663μ.χ.

Οι σκλάβοι ξεσηκώθηκαν
Δοθείσης ευκαιρίας,

Εις το πλευρό των **Βενετών**
Πολέμησαν τους Τούρκους,
Τη λευτεριά που πρόσμεναν
Ελπίζανε σε τούτους.

Να βοηθήσουν το ραγιά
Να δει μιαν άσπρη μέρα,
Και ν' αναπνεύσουνε ξανά
Της λευτεριάς αέρα.

Σ' αυτόν εδώ τον πόλεμο
Βόμβα του **Μοροζίνι,**
Τον **Παρθενώνα** λάβωσε
Κι ανάπηρο αφήνει.

Όμως αυτός ο πόλεμος

Δεν ειχ' επιτυχία
Και τους ραγιάδες έριξε
Σε μαύρη δυστυχία.

Αυτό που καταφέρανε
Για να διατηρήσουν,
Εις την κυριαρχία τους
Νησιά της Επτανήσου.

Ένα μεγάλο γεγονός
Υψίστης σημασίας,
Στη **Ναύπακτο** που έγινε
Μεγάλη ναυμαχία . 1571μ.χ.

Οθωμανών και Δυτικών
Που έβαλε τελεία
Στων Τούρκων την υπεροχή
Και την υπεροπλία.

Νέος εχθρός από βορρά
Κι ελπίδα των Ελλήνων,
Των **Ρώσων** γένος το ξανθό
Ομόδοξων κι εκείνων,

Που κήρυξαν τον πόλεμο 1768μ.χ.
Στον Τούρκο το Δυνάστη,
Κι ελευθερία έταζαν
Στο τέλος θα ξανάρθει.

Οι σκλάβοι μ' ενθουσιασμό
Πολέμησαν με πάθος,
Στη θάλασσα και στη στεριά
Βγήκ' ο **Κατσώνης Λάμπρος.**

Με πλοία π' ακολούθησε
Το ναύαρχο **Ορλώφ**
Αλλά συνθηκολόγησε
Κι έμειναν με το.... Ωχ!

Σφαγές μεγάλες έγιναν
Στους άτυχους ραγιάδες,
Στις μέρες π' ακολούθησαν
Ημέρες αποφράδες.

Εδώ να σημειώσουμε
Και έχει σημασία,
Σαν ναυτικοί οι Έλληνες
Εις την τουρκοκρατία,

Ανάπτυξαν εμπόριο,
Πλοία και ναυτιλία,
Κοιότητες σε **Οδησό,**
Τεργέστη, Μασσαλία.

Στο **Βουκουρέστι, Βράιλα,**
Λονδίνο, Βενετία
Βιέννη, Παρίσι, Αίγυπτο,
Μιλάνο, και Ρωσία.

Ωκεανούς και θάλασσες
Τα πλοία τους οργώνουν,
Με καπετάνιους διαλεχτούς
Και ναύτες στελεχώνουν.

Τα πλοία τους τα όπλισαν
Με όπλα και κανόνια,
Και έγιναν το φόβητρο
Μετ' από κάποια χρόνια,

Που δόθηκε το σύνθημα
Εξέγερσης του Έθνους
Δύναμη κρούσης έγιναν
Του σκλαβωμένου γένους.

Σχολεία ίδρυσαν πολλά
Παντού όπου πατήσαν
Που δίδαξαν τη γλώσσα μας

Και εποχή αφήσαν.

Κι απ' τους μεγάλους δάσκαλους
Να πούμε μερικούς
Που μέγα έργο έκαναν
Σε χρόνους χαλεπούς.

Ο Δούκας ο Νεόφυτος,
Και ο Πατροκοσμάς,
Γεώργιος ο Βούλγαρης,
Γρηγόρης Κωνσταντάς,

Αδαμάντιος Κοραής,
Ηλίας ο Μηνιάτης,
Μεθόδιος Ανθρακίτης,
Μιχάλης Περδικάρης.

Παιδί της Αναγέννησης
Που άλλαξε τον κόσμο, 1789μ.χ.

Των Γάλλων επανάσταση
Που σκόρπισε τον τρόπο,

Εις το παλιό το σύστημα
Σκοταδισμού και βίας,
Σε βασιλείς, σε δυνατούς,
Και της ολιγαρχίας.

Που κήρυσσε **ισότητα**
Και την **αδελφοσύνη,**
Ελευθερία των λαών
Και τη **δικαιοσύνη.**

Αναταράξεις έγιναν
Γκρεμίστηκαν και θρόνοι,
Ανατριχίλα ένωσαν
Πρίγκιπες και βαρόνοι.

Του **Ναπολέοντα** στρατιές

Τα πάντα πλημμυρίζουν,
Και κράτη αιωνόβια
Στο διάβα τους γκρεμίζουν.

Η **Βενετία** τέλειωσε
Και τα **επτά νησιά μας** 1797 μ.χ.
Οι **Γάλλοι** τα κατέλαβαν
Μες στη τρελή χαρά μας.

Ο κόσμος τότε πίστεψε
Οι **Γάλλοι** πως θα φέρουν
Της επανάστασης αρχές
Όπως αυτοί πρεσβεύουν.

Μα όμως ξεγελάστηκαν
Που είχανε τα ίδια...
Οι **Γάλλοι** που τους έβλεπαν
Σαν πρόβατα και γίδια.

Οι Γάλλοι όταν φύγανε
Την ανεξαρτησία 1800 μ.χ.
Της **Επτανήσου** κήρυξαν
Τουρκία και **Ρωσία**.

Όμως δεν κράτησε πολύ
Η ανεξαρτησία,
Και στις **Αγγλίας** τέθηκε
Υπό την προστασία. 1815 μ.χ.

Το πνεύμα και μηνύματα
Ξεσηκωμού των **Γάλλων**
Βαθέως επηρέασε
Και μεταξύ των άλλων.

Το **Μέγα Εθνεγέρτη** μας
Το **Ρήγα** το **Φερραίο** 1757-1798
Ελληνισμού τον γίγαντα
Τον άνδρα τον σπουδαίο.

Αυτός εσφυρηλάτησε
Με τα ποιήματά του,
Του Έθνους μας κληρονομιά
Και τα ιδανικά του.

Αυτός που με τον θούριο
Τις μάξες ξεσηκώνει
Δίνει κουράγιο, δύναμη,
Λαούς τους εμψυχώνει.

Αυτόν τον Εθνομάρτυρα
Στους Τούρκους παραδίδουν
Οι Ευρωπαίοι φίλοι τους
Που στο ποτάμι πνίγουν.

Κι ο Πατριάρχης δεν ξεχνά
Να τότε αφορίσει
Και στου πυρός τη γέενα
Αιώνια να ρίξει..

Προτού να προχωρήσουμε
Εις την αφήγησή μας,
Στο **Σούλι** μας να στρέψουμε
Λίγο την προσοχή μας,

Και στους αγώνες που `κανε
Για την ελευθερία
Που τον **Αλή** πολέμησαν
Σαν άγρια θηρία.

Γιατί κι αυτός ήταν θεριό
Στα **Γιάννενα** δυνάστης,
Αιμοσταγής, δεσποτικός
Και πονηρός σατράπης.

Τους άρχισε τον πόλεμο
Για να τους υποτάξει 1789
Όμως στις μάχες που `γιναν

Πολύ στρατό θα χάσει.

Στα **Γιάννενα** εγύρισε
Σκυφτός ταπεινωμένος
Για δεύτερη προσπάθεια
Προαποφασισμένος.

Κι έτσι για δεύτερη φορά
Τον πόλεμο θ' αρχίσει 1792
Όμως και τούτη τη φορά
Δεν θα καρποφορήσει.

Την τρίτη όμως τη φορά
Και από προδοσία
Το **Σούλι** πέφτει στου πασά
Τη δικαιοδοσία. 1803

Σουλιώτες και **Σουλιώτισσες**
Για το ηρωισμό τους,
Το **Κούγκι**, και στο **Ζάλογγο**,
Ηρωικό χορό τους,

Έγιναν θρύλος στο λαό

Για την αυτοθυσία
Για της πατρίδας την τιμή
Και την ελευθερία.

Οι **Κουτσουνίκας, Σαμουήλ,**
Η Μόσχω, Τζαβελαιοί
Και τόσοι άλλοι ήρωες
Δαγκλήδες, Μποτσαραίοι.

Άφησαν μνήμη αγαθή
Ψυχής τους μεγαλείο
Παράδειγμα προς μίμηση
Στο γένος των Ελλήνων....

Η ώρα επλησίαζε
Να πάρουνε τα όπλα,
Για λευτεριά και για τιμή
Του Έθνους μας σαν πρώτα.

Του **Ρήγα** και του **Κοραή**
Ποιήματα, παιάνες,
Τη θέληση ατσάλωσαν
Τους έκαναν τιτάνες.

Ο ΘΟΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

Ως πότε παλικάρια, θα ζούμε στα στενά,
μονάχοι σα λιοντάρια, στις ράχες στα βουνά;
Σπηλιές να κατοικούμε, να βλέπουμε κλαδιά,
να φεύγωμ' απ' τον κόσμο, για την πικρή σκλαβιά;

Να χάνωμεν αδέρφια, πατρίδα και γονείς,
τους φίλους, τα παιδιά μας, κι όλους τους συγγενείς;
Κάλλιο είναι μιάς ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνια, σκλαβιά και φυλακή.

Τι σ' ωφελεί αν ζήσεις, και είσαι στη σκλαβιά;
στοχάσου πως σε ψένουν, καθ' ώραν στην φωτιά.
Βεζύρης, δραγουμάνος, αφέντης κι αν σταθής
ο τύραννος αδίκως σε κάμνει να χαθής.

Δουλεύεις όλη ημέρα, σε ό,τι κι αν σε πει,
κι' αυτός πασχίζει πάλιν, το αίμα σου να πιει.
Ο Σούτζος, κι ο Μουρούζης, Πετράκης, Σκαναβής
Γκίκας και Μαυρογένης, καθρέπτης, ειν' να ιδής.

Ανδρείοι καπετάνοι, παπάδες, λαϊκοί,
σκοτώθηκαν κι αγάδες, με άδικον σπαθί.
Κι αμέτρητοι άλλοι τόσοι, και Τούρκοι και Ρωμιοί,
ζωήν και πλούτον χάνουν, χωρίς καμμιά αφορμή.

Ελάτε με έναν ζήλον, σε τούτον τον καιρόν,
να κάμωμεν τον όρκον, επάνω στον σταυρόν.
Συμβούλους προκομμένους, με πατριωτισμόν
να βάλωμεν εις όλα, να δίδουν ορισμόν.

Οι νόμοι να 'ν' ο πρώτος, και μόνος οδηγός,
και της πατρίδος ένας, να γένει αρχηγός.
Γιατί κι η αναρχία, ομοιάζει την σκλαβιά
να ζούμε σαν θηρία, ειν' πιο σκληρή φωτιά.

Σ' ανατολή και δύση, και νότον και βοριά,
για την πατρίδα όλοι, να 'χωμεν μια καρδιά.
Στην πίστιν του καθ' ένας, ελεύθερος να ζη,
στην δόξαν του πολέμου, να τρέζωμεν μαζί.

Ρήγας Φερραίος

Βουλγάροι κι Αρβανήτες, Αρμένιοι και Ρωμιοί,
Αράπηδες και άσπροι, με μια κοινή ορμή,
Για την ελευθερίαν, να ζώσωμεν σπαθί,
πως είμαστ' αντρωμένοι, παντού να ζακουσθή.

Όσα απ' την τυραννίαν, πήγαν στην ξενητιά
στον τόπον του καθ' ένας, ας έλθη τώρα πιά.
Και όσοι του πολέμου, την τέχνην αγροικούν
δώ ας τρέξουν όλοι, τυρράνους να νικούν.

Η Ρούμελη τους κράζει, μ' αγκάλες ανοιχτές,
τους δίδει βιό και τόπον, αξίες και τιμές.
Ως ποτ' οφφικιάλος, σε ξένους Βασιλείς;
έλα να γένης στύλος, δικής σου της φυλής.

Κάλλιο για την πατρίδα, κανένας να χαθή
ή να κρεμάση φούντα, για ξένον στο σπαθί.
Και όσοι προσκυνήσουν, δεν είναι πιά εχθροί,
αδέλφια μας θα γένουν, ας είναι κ' εθνικοί.

Μα όσοι θα τολμήσουν, αντίκρυ να σταθούν,
εκείνοι και δικοί μας, αν είναι, ας χαθούν.
Σουλιώτες και Μανιάτες, λιοντάρια ζακουστά
ως πότε σταις σπηλιές σας, κοιμάστε σφαλιστά;

Μαυροβουνιού καπλάνια, Ολύμπου σταυραητοί
κι Αγράφων τα ξεφτέρια, γεννήστε μια ψυχή.
Ανδρείοι Μακεδόνες, ορμήσετε για μια,
και αίμα των τυρράνων, ρουφήζτε σα θεριά.

Του Σάββα και Δουνάβου, αδέλφια Χριστιανοί,
με τα άρματα στο χέρι, καθ' ένας ας φανή,
Το αίμα σας ας βράση, με δίκαιον θυμόν,
μικροί μεγάλοι ομώστε, τυρράννου τον χαμόν.

Λεβέντες αντρωμένοι, Μαυροθαλασσινοί,
ο βάρβαρος ως πότε, θε να σας τυραννή.
Μην καρτερήτε πλέον, ανίκητοι Λαζοί,
χωθήτε στο μπογάζι, μ' εμάς και σεις μαζί.

Δελφίνια της θαλάσσης, αζδέρια των νησιών,

σαν αστραπή χυθήτε, χτυπάτε τον εχθρόν.
Της Κρήτης και της Νύδρας, θαλασσινά πουλιά,
καιρός ειν' της πατριδος, ν' ακούστε την λαλιά.

Κι οσ' είστε στην αρμάδα, σαν άξια παιδιά,
οι νόμοι σας προστάζουν, να βάλετε φωτιά.
Με εμάς κι εσείς Μαλτέζοι, γεννήτε ένα κορμί,
κατά της τυραννίας, ριχθήτε με ορμή.

Σας κράζει η Ελλάδα, σας θέλει, σας πονεί,
ζητά την συνδρομήν σας, με μητρική φωνή.
Τι σκέκεις Παζβαντζιόγλου, τόσον εκστατικός;
τινάξου στο Μπαλκάνι, φώλιασε σαν αητός.

Τους μπούφους και κοράκους, καθόλου μην ψηφάς,
με τον ραγιά ενώσου, αν θέλεις να νικάς.
Συλήστρα και Μπραίλα, Σμαήλι και Κιλί,
Μπενδέρι και Χωτήνι, εσένα προσκαλεί.

Στρατεύματα σου στείλε, κ' εκείνα προσκυνούν
γιατί στην τυρραννίαν, να ζήσουν δεν μπορούν.
Γκιουρντζή πιά μη κοιμάσαι, σηκώσου με ορμήν,
τον Προύσια να μοιάσης, έχεις την αφορμήν.

Και συ που στο Χαλέπι, ελεύθερα φρονείς
πασιά καιρόν μη χάνεις, στον κάμπον να φανής.
Με τα στρατεύματά σου, ευθύς να συκωθής,
στης Πόλης τα φερμάνια, ποτέ να μη δοθής.

Του Μισιριού ασλάνια, για πρώτη σας δουλειά,
δικόν σας ένα μπέη, κάμετε βασιλιά.
Χαράτζι της Αιγύπτου, στην Πόλη ας μη φανή,
για να ψοφήσει ο λύκος, όπου σας τυραννεί.

Με μια καρδιά όλοι, μια γνώμη, μια ψυχή,
χτυπάτε του τυράννου, την ρίζα να χαθή.
Να ανάψουμε μια φλόγα, σε όλην την Τουρκιά,
να τρέξει από την Μπόσνα, και ως την Αραπιά.

Ψηλά στα μπαϊράκια, σηκώστε τον σταυρόν,

και σαν αστροπελέκια, χτυπατε τον εχθρόν.
Ποτέ μη στοχασθήτε, πως είναι δυνατός,
καρδιοκτυπά και τρέμει, σαν τον λαγόν κι αυτός.

Τριακόσιοι Γκιρτζιαλήδες, τον έκαμαν να ιδή,
πως δεν μπορεί με τόπια, μπροστά τους να εβγεί.
Λοιπόν γιατί αργήτε, τι στέκεσθε νεκροί;
ζυπνήστε μην είστε ενάντιοι κι εχθροί.

Πως οι προπάτορές μας, ορμούσαν σα θεριά,
για την ελευθερία, πηδούσαν στη φωτιά.
Έτσι κι ημείς, αδέρφια, ν' αρπάζουμε για μια
τα άρματα, και να βγούμεν απ' την πικρή σκλαβιά.

Να σφάζουμε τους λύκους, που στον ζυγόν βαστούν,
και Χριστιανούς και Τούρκους, σκληρά τους τυραννούν.
Στεργιάς και του πελάγου, να λάμψη ο σταυρός,
και στην δικαιοσύνην, να σκύψη ο εχθρός.

Ο κόσμος να γλυτώση, απ' αύτην την πληγή,
κ' ελεύθεροι να ζώμεν, αδέρφια εις την γη.

Αδαμάντιος Κοραΐς

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

Μα πριν να προχωρήσουμε
Εις την αφήγησή μας,
Τα προ της επανάστασης
Της ένδοξης φυλής μας,

Να δούμε ποιοι δουλέψανε
Για να την οργανώσουν
Σ' ελπίδες και οράματα
Σάρκα κι οστά να δώσουν.

Ξάνθος, Τσακάλωφ και Σκουφάς
Ίδρυσαν εταιρεία, 1814μ.χ.
Σαν **φιλική** που ξέρουμε,
Στη νέα ιστορία.

Με άκρα μυστικότητα
Και πίστη στο Θεό,
Ξεκίνησαν οι **φιλικοί**
Από την **Οδησσό**.

Άπλωσαν τα πλοκάμια τους
Παντού όπου μπορούσαν,
Στα μυστικά των **Φιλικών**
Τους Έλληνες μουούσαν.

Απ' άκρου σ' άκρου έφεραν
Της λευτεριάς τη δάδα.
Για χρόνια που σιγόκαιγε
Στη σκλαβωμέν' Ελλάδα.

Μυήθηκαν πολιτικοί,
Οπλαρχηγοί, εμπόροι,
Οι πλοιοκτήτες, ναυτικοί,
Κλέφτες, και ρασοφόροι.

Δίναν κουράγιο στο λαό
Πως θα τους βοηθούσαν

Μία μεγάλη δύναμη,
Τους **Ρώσους** εννοούσαν.

Ήθελαν όμως αρχηγό
Και αρχηγό δεν είχαν
Πρότειναν **Καποδίστρια**,
Μα **Υψηλάντη** βρήκαν.

Που δέχτηκε μετά χαράς
Να γίνει αρχηγός τους
Για την τιμή που του `καναν
Στον ιερό σκοπό τους.

Απ' τη **Ρωσία** έφυγε Φεβ.1821
Μπήκε στη **Μολδαβία**
Και τον αγώνα άρχισε 21 Φεβρ.
Στην **Παραδουναβία**.

Οι νέοι μ' ενθουσιασμό
Που είχανε για στόχο,
Τη λευτεριά, στελέχωσαν
Τον ιερό τον λόγο.

Μα όμως ανοργάνωτοι
Και εις το **Δραγατσάνι**
Σε μάχη κρισιμότατη
Ο **Υψηλάντης** χάνει.

Διαλυμένος ο στρατός
Και Τσάρο προδομένος
Κι από τον **Πατριάρχη** μας
Να ειν' αφορισμένος,

Με υπολείμματα στρατού
Φεύγει για την **Αυστρία**
Που ρίχνεται στη φυλακή
Μ' επισφαλή υγεία.

Όμως στην Πελοπόννησο
Το κίνημα φουντώνει,
Ο **Παπαφλέσσας** φλογερός
Τον κόσμο ξεσηκώνει.

Στην **Καλαμάτα** με ορμή
Με τον **Κολοκοτρώνη**
Μπαίνει Μανιάτικος στρατός
Και την ελευθερώνει. 23Μαρτ. 1821

Ξέρουμε πως υψώθηκε
Εις την **Αγία Λαύρα** 25Μαρτ. 1821
Το λάβαρο της λευτεριάς
Που άναψε τη δάδα,

Ξεσηκωμού και λευτεριάς
Του γένους των Ελλήνων,
Που των προγόνων έμελε
Να μοιάσουνε εκείνων.

Πολλοί τ' αμφισβητήσανε,
Εγώ δεν το `χω ψάξει,
Γι αυτό και για το γεγονός
Έχω επιφυλάξεις.

Μα ένα είναι γεγονός
Χωρίς αμφιβολία,
Ο γενικός ξεσηκωμός
Να σπάσει η δουλεία.

Με αρχηγούς πανάξιους
Λεβέντες παλικάρια,
Απ' άκρη σ' άκρη του Μοριά
Όλοι σαν τα λιοντάρια,

Το καριοφίλι πήρανε
Τον Τούρκο για να διώξουν
Τη σκλαβωμέν' Ελλάδα μας

Να την ελευθερώσουν.

Οι **Παπαφλέσσας**, **Πετμεζάς**,
Οι **Κολοκοτρωναίοι**,
Ζαΐμης, ο **Νικηταράς**,
Οι **Μαυρομιχαλαίοι**,

Ανδρούτσος, **Γκούρας**,
Πανουργιάς
Λόντος, **Καραϊσκάκης**,
Οι **Τζαβελαιοί**, **Μπότσαρης**,
Γρίβας, ο **Δασκαλάκης**.

Παρών κι ο Αρχιστράτηγος
Γέρο-Κολοκοτρώνης,
Η **Μαυρογένους** η **Μαντώ**
Ο **Γιάννης Μακρυγιάννης**.

Καπεταναίοι διαλεχτοί
Σηκώνουν μπαϊράκι
Και ξεσηκώνουν το ραγιά
Και κάθε μας νησάκι.

Έρωες θαλασσόλυκοι
Τον πανικό σκορπούσαν,
Στόλους και πλοία του εχθρού
Όπου τα συναντούσαν.

Μιαούλης, **Παπανικολής**,
Πιπίνος, και **Κανάρης**,
Κουντουριώτης, **Μπουμπουλίνα**,
Σαχίνης και **Τομπάζης**

Στα πλοία τα εμπορικά
Τους βάζουνε κανόνια
Και γίνονται το φόβητρο
Όλα αυτά τα χρόνια.

Η **Ύδρα**, **Σπέτσες** και **Ψαρά**

Με τα πολεμικά τους,
Ήρωες μπουρλοτιέρηδες
Με τα πυρπολικά τους.

Μα είχαν και απώλειες
Νησιά μας ερημώσαν.
Σφαγές, φωτιά, καταστροφή.
Το τίμημα πληρώσαν.

Η Κάσος, Χίος, τα Ψαρά,
Γίναν κρανίου τόπος
Γυναίκες, γέροι, και μωρά
Ήταν των Τούρκων στόχος.

Όμως οι μπουρλοτιέρηδες
Με τα πυρπολικά τους
Παίρνανε την εκδίκηση
Για τα φριχτά δεινά τους.

Στη **Χίο** πυρπολήσανε
Των Τούρκων ναυαρχίδα
Και δίκροτα στην **Ερεσό**
Που έστησαν παγίδα.

Όπου υπήρχε κίνδυνος
Τα πλοία βοηθούσαν,
Με τρόφιμα, εφόδια
Κι όπλα που κουβαλούσαν.

Φόβος και τρόμος γίνανε
Και εις τα **Δαρδανέλια**
Τρέχουν οι Τούρκοι να κρυφτούν
Με την ουρά στα σκέλια.

Τη **Ρούμελη** ξεσήκωσαν
Εύβοια, Θεσσαλία,
Απ' άκρου σ' άκρου στα βουνά,
Νησιά, Μακεδονία.

Αλή Πασάς στην **Ήπειρο**
Με τη φιλοδοξία,
Να γίνει ανεξάρτητος
Από την Εξουσία,

Τους Έλληνες βοήθησε
Χωρίς να το θελήσει,
Που ο Σουλτάνος έστειλε
Στρατό να τον κτυπήσει,

Χουρσίτ Πασά της Τρίπολης
Στην Ήπειρο θα στείλει,
Να πολεμήσει τον **Αλή**
Και να τον ξαποστείλει.

Και ευκαιρία έδωσε
Εις τον **Κολοκοτρώνη**
Με παλικάρια διαλεχτά
Την Τρίπολη κυκλώνει.

Για μήνες πολεμούσανε
Τριγύρω απ' την πόλη
Βαλτέτσι Λεβίδι, Γράνα
Κι απ' του εχθρού το βόλι,

Πέσαν οι πρώτοι ήρωες
Του ιερού αγώνα,
Και ξαναζωντανεύοντας
Το νέο Μαραθώνα.

Ομέρ Βρυώνης με στρατό
Για το Μοριά τραβάει,
Στης **Αλαμάνας** γέφυρα
Το **Διάκο** συναντάει.

Έγινε μάχη άνιση
Το **Διάκο** θα νικήσει, 24 Απρ. 1821
Και στο σουβλί τον ήρωα

Σαν το αρνί θα ψήσει.

Μα παρακάτω στη **Γραβιά**
Στο θρυλικό το χάνι
Ανδρούτσος τον περίμενε
Και το στρατό του χάνει.

Οι πόλεις λευτερώνονται
Η μια μετά την άλλη,
Με νίκες κατά του εχθρού,
Όμως η πιο μεγάλη,

Η άλωση της **Τρίπολης**
Στις **εικοστρείς Σεπτέμβρη 1821**
Πόλη στο κέντρο του Μοριά
Ελπίδα που θα φέρει.

Το γεγονός της άλωσης
Μεγάλης σημασίας,
Χρυσή σελίδα έγραψε
Στη νέα ιστορία.

Δόξα, τιμή, στο στρατηγό
Σοφό **Κολοκοτρώνη**,
Που με τη φαντασία του
Την πόλη την αλώνει.

Τον ανιψιό **Νικηταρά**
Ορμητικό και λάβρο
Για τα κεφάλια που `κοψε
Τον είπαν **τουρκοφάγο**.

Στη **Ρούμελη** λευτέρωσαν
Πόλεις, χωριά, και κάστρα,
Η δόξα των σταυραετών
Έφτασε μέχρι τ` άστρα.

Τα **Σάλωνα**, τη **Λειβαδιά**

Αράχοβα, **Αθήνα**

Το **Μεσολόγγι**, **Ναύπακτο**,
Που εις τα χρόνια `κείνα,

Το ηθικό ανέβασε,
Του Έθνους που μαχόταν
Και στις δικές του μοναχά
Δυνάμεις στηριζόταν.

Και τη στρατιά του **Δράμαλη**
Τόσο πολύ μεγάλη
Μέχρι εκείνη τη στιγμή
Κανείς δεν είδε άλλη,

Ο **Γέρος** την περίμενε
Κάπου στα **Δερβενάκια**
Και την αποδεκάτισε 26 Ιουλ. 1822
Κι οι λόγγοι και τ` αυλάκια,

Γεμίσανε με πτώματα
Και τούρκικα κεφάλια.
Κι αυτοί που απομείνανε
Γύρισαν σαν ρεμάλια,

Κακήν κακώς στην **Κόρινθο**
Κι από τη στενοχώρια
Ο **Δράμαλης** τα τίναξε
Που έχασε τ` ασκέρια.

Ο πρώτος χρόνος πέρασε
Που άρχισ' ο αγώνας
Κι ο άνεμος της λευτεριάς
Φυσά μετά αιώνας.

Τα μέρη τα ελεύθερα
Πώς να τα διοικούνε
Πρώτη Εθνοσυνέλευση
Σ' **Επίδαυρο** καλούνε. 20 Δεκ. 1821

Έγινε διακήρυξη
Για ανεξαρτησία
Με σύστημα κυβέρνησης,
Βουλή και γερουσία.
~ ~
Όρισε η Συνέλευση
Και το εκτελεστικό
Με **το Μαυροκορδάτο**
Πρώτο πρωθυπουργό.
~ ~
Επίσης βουλευτήριο
Που ψήφησαν αρχηγό,
Δημήτριο Υψηλάντη
Τ' **Αλέξανδρου** αδελφό.
~ ~
Συγκρότησαν κυβέρνηση
Ορίσανε σημαία,
Δικαστικό, το Σύνταγμα,
Κι άλλα πολλά σπουδαία.
~ ~
Θα ήτανε παράλειψη
Εάν του Πατριάρχη,
Γρηγόριου δεν λέγαμε
Το ρόλο σαν **Εθνάρχη**.
~ ~
Δύο υπάρχουν εκδοχές
Η μία του προδότης,
Γι' αφορισμούς που έκανε,
Του Έθνους μειοδότης.
~ ~
Κι η άλλη **Εθνομάρτυρα**
Που `δωσε τη ζωή του
Και τον αγιοποίησαν
Μετά απ' την ταφή του.
~ ~
Η πρώτη για αφορισμούς
Ξεσηκωμού του Έθνους,
Του **Υψηλάντη, Αρχηγών,**

Σταυραετών του Γένους.
~ ~
Κι η άλλη για το θάνατο
Στην Τούρκικη αγχώνη
Που με χιλιάδες Έλληνες
Στη Πόλη τα πληρώνει.
~ ~
Για να `μαστε πιο δίκαιοι
Να πούμε για παπάδες
Το καριοφίλι που `πιασαν
Και κάποιοι Δεσποτάδες.
~ ~
Της Κύπρου τον **Κυπριανό**
Σαλώνων Ησαΐα
Για την τιμή και λευτεριά
Που γίνανε θυσία.
~ ~
Επίσης τους **Φιλέλληνες**
Δεν πρέπει να ξεχνούμε
Για τις θυσίες τους για μας
Να τους ευγνωμονούμε.
~ ~
Ο **Λόρδος Βύρων** ποιητής
Άνδρας αφθάστου κάλλους
Που τη ζωή του έδωσε
Μαζί με τόσους άλλους.
~ ~
Απ' τη Γαλλία ήρθανε
Κι από τη Γερμανία
Ιταλία, Ελβετία
Κι από την Πολωνία.
~ ~
Η συμπαράσταση λαών
Ήταν φανταστική,
Βοήθεια έφτανε σ' εμάς
Κι απ' την Αμερική.
~ ~
Όμως οι κυβερνήσεις τους

Δείχναν αδιαφορία
Κι ο πιο μεγάλος μας εχθρός
Ήταν η **Αυστρία**.

Όμως βαριά τα σύννεφα
Στ' αγώνα την αντάρα
Σκέπασε η διχόνοια,
Του Έθνους η κατάρα.

Πολιτικοί, στρατιωτικοί,
Που γίνανε κομμάτια
Να βγάλ' ο ένας ήθελε
Του άλλου τα μάτια.

Θύματα πέσανε πολλά
Κάποιοι καπεταναίοι,
Σαν τον **Ανδρούτσο** της Γραβιάς
Και άλλοι νοματαίοι

Ό,τι κερδίσανε μαζί
Που ήταν μονιασμένοι
Κινδύνευσαν να χάσουνε
Που ήταν χωρισμένοι.

Το **Γέρο** τον φυλάκισαν
Εις την **Ακροναυπλία**,
Αφού του αφαιρέσανε
Την αρχιστρατηγία.

Πολλά σκαμπανεβάσματα
Είχε αυτή η ρήξη
Αντί η συμφιλίωση
Να την αποκηρύξει.

Κι ενώ αυτά συνέβαιναν
Οι τούρκοι προχωρούνε
Στο **Μεσολόγγι** φτάνουνε
Και το πολιορκούνε.

Για μήνες πολεμούσανε
Ως ότου του **Μιαούλη**
Τα πλοία του κατέφτασαν
Και βόηθησαν τη πόλη.

Οι Τούρκοι αποκάνανε
Απώλειες μετράνε,
Το **Μεσολόγγι** άφησαν
Και κατ' ανέμου πάνε.

Όμως με τον εμφύλιο
Βρίσκουν την ευκαιρία.
Οι **Τούρκοι** και **Αιγύπτιοι**
Να κάνουν συμμαχία.

Ο της Αιγύπτου **Ιμπραήμ**
Πασάς πολύ σπουδαίος
Με πολυάριθμο στρατό
Και στρατηγός γενναίος,

Με στόλο και με στράτευμα
Κατέκαψε την **Κάσο**
Και της **Μεθώνης** πάτησε
Το ξακουστό το κάστρο.

Αρχίζει τις επιδρομές
Καίει χωριά και δάση,
Βγάζει φιρμάνι φοβερό
Την κεφαλή θα χάσει.

Όποιος ραγιάς δεν θα δεχτεί
Να τότε προσκυνήσει,
Κρανίου τόπος γίνεται
Παντού όπου πατήσει.

Τα κάστρα καταρρέουνε
Το `να μετά το άλλο.
Ποτέ δεν είχαν ξαναδεί

Τέτοιο κακό μεγάλο.

Παπαφλέσσας στο **Μανιάκι**

Μάχεται ηρωικά, 19 Μάη 25

Μα σκοτώνεται στη μάχη

Μ' όλα τ' άλλα τα παιδιά.

Στο τέλος και η **Τρίπολη**

Κι εκείνη καταρρέει, 11 Ιουν. 1825

Ακάθεκτος ο **Ιμπραήμ**

Το πανικό θα φέρει.

Στη **Ρούμελη** ο **Κιουταχής**

Τα πάντα τα σαρώνει

Τα μέρη τα ελεύθερα

Και πάλι τα σκλαβώνει.

Το **Μεσολόγγι** προσπαθεί

Πάλι να εκπορθήσει 25 Απρ. 25

Όμως μπροστά στο φράχτη του

Ξανά θα σταματήσει.

Έντρομη η κυβέρνηση

Το **Γέρο** τότε βγάνει

Και αρχιστράτηγο ξανά

Όπως και πριν τον κάνει.

Μα δεν μπορούσε τώρα πια

Να αντιμετωπίσει,

Του **Ιμπραήμ** το στράτευμα

Σαν πριν να πολεμήσει.

Γι αυτό στο κλεφτοπόλεμο

Το γύρισε και πάλι,

Και φθορές του προξενούσε

Και μελάδες στο κεφάλι.

Επίσης και στη Ρούμελη

Με τον **Καραϊσκάκη**

Στ' αμάξεντά της προσπαθεί

Μ' αυτόν να κάνει κάτι.

Μα όμως να γυρίσουμε

Ξανά στο **Μεσολόγγι**

Π' αντιλαλούσαν τα βουνά

Και στέναζαν οι λόγγοι.

Ο **Κιουταχής** ως είπαμε

Το ξανα-πολιορκεί

Κι ο **Ιμπραήμ** αργότερα

Πάει κι αυτός εκεί.

Ο πληθυσμός κι οι μαχητές

Που μάχονταν γενναία

Δώδεκα μήνες άντεξαν

Στην εχθρική παρέα.

Τα τρόφιμα τελείωσαν

Και πυρομαχικά,

Γάτες και σκύλους έτρωγαν

Σαύρες, και τρωκτικά.

Από την πείνα πέθαιναν

Σκιές του εαυτού τους,

Δεν ήθελαν να πέσουνε

Στα χέρια του εχθρού τους.

Εκκλήσεις για παράδοση

Δεν ήθελαν ν' ακούσουν

Στο μήνυμα **Θερμοπυλών**

Σ' αυτό θα υπακούσουν.

Έξοδο αποφάσισαν

Ηρωική να κάνουν,

Ελεύθεροι να ζήσουνε

Ή όλοι να πεθάνουν.

Κι έτσι αποφασίσανε
Τη νύχτα των Βαΐων, 10 Απρ.1825

Την **Έξοδο** να κάνουνε
Με τις ευχές Αγίων.

Όμως κατά την **Έξοδο**
Και από προδοσία,
Οι Τούρκοι τους περίμεναν
Κι η αιματοχυσία,

Αυτή που ακολούθησε
Δεν είχε ξαναγίνει.
Οι Τούρκοι που κατέπεσαν
Επάνω τους σαν κτήνη.

Ελάχιστοι γλυτώσανε
Και στα βουνά σκορπίσαν
Χιλιάδες όμως πίσω τους
Τα κόκαλα αφήσαν.

Μεσολογγίου Έξοδος
Σαν νέες **Θερμοπύλες**,
Που τους λαούς συγκλόνισε
Άνοιξε νέες πύλες.

Που κυβερνήσεις άρχισαν
Να βλέπουν σοβαρά,
Τη λευτεριά της χώρας μας
Ετούτη τη φορά.

Που ποιητές εμπνεύστηκαν
Οι **Κάλβος, Σολωμός**
Διθύραμβους να γράψουνε
Για τον ηρωισμό.

Η πόλη του **Μεσολογγιού**
Για την αυτοθυσία,
Σαν **ιερή** κηρύχτηκε

Από την Πολιτεία.

Ο **Ιμπραήμ** εγύρισε
Και πάλι εις το Μοριά
Κι ο **Κιουταχής** που βάδισε
Προς τ' Ανατολικά.

Τα πάντα καθυπόταξε
Και στην Αθήνα φτάνει,
Με πολυάριθμο στρατό
Και την καταλαμβάνει.

Ο **αετός της Ρούμελης**
Μετά το **Μεσολόγγι**
Που τ' όνομά του τρέμανε
Κάμποι, βουνά, και λόγγοι,

Σαν σίφουνας λευτέρωσε
Τα πατημένα μέρη
Και πλεύρισε τον **Κιουταχή**
Στης Αττικής τα μέρη.

Όμως το τέλος έφτασε
Στο θρυλικό στρατάρχη,
Που απ' τη φυματίωση
Θα πέσει στο κρεβάτι.

Μα όμως αν και άρρωστος
Σε μίαν αψιμαχία,
Σηκώνεται σαν αίλουρος
Με θάρρος, με ανδρεία.

Τα άρματά του ζώνεται
Ορμά σαν παλικάρι
Μα μ' ένα βόλι αδέσποτο
Ο χάρος θα τον πάρει.

Με θρήνους και με δάκρυα

Έγινε η ταφή του. 23 Απρ. 1827

Κι ήταν ημέρες Άνοιξης
Ημέρα της γιορτής του.

Σφαγές, θυσίες, βάσανα
Των άτυχων Ελλήνων,
Τις κυβερνήσεις άγγιζαν
Και των λαών εκείνων,

Που βλέπαν με συμπάθεια
Τον άνισο αγώνα
Και είδαν πια πως έφτασε
Της λευτεριάς η ώρα.

Συνθήκη υπογράψανε
Ρώσοι και Αγγλο-Γάλλοι
Αυτονομία που `δινε 6 Ιουλ. 1827

Στη χώρα μας και πάλι.

Οι Έλληνες μετά χαράς
Άκουσαν τα μαντάτα,
Μα ο Σουλτάνος δήλωσε
Ξεχάστε το για πάντα.

Τότε κι οι τρεις εστείλανε
Στο **Ναβαρίνο** στόλους,
Να επιβάλουν θέληση
Και να πετύχουν στόχους.

Έγινε μάχη φοβερή
Μεγάλη ναυμαχία 20 Οκτ. 1827

Και οι **Τουρκο-Αιγύπτιοι**
Πάθαν πανωλεθρία.

Και η **Ρωσία** κήρυξε
Το πόλεμο στους Τούρκους,
Που το Σουλτάνο τρόμαξε
Με τους εχθρούς ετούτους.

Αυτονομία δέχτηκε
Για **Ρούμελη, Μοριά,**
Βεβαίως και την **Εύβοια**
Και μερικά νησιά.

Ο Γιάννης Καποδίστριας
Που είχανε εκλέξει 27 Μαρτ. 1827

Απ` την Εθνοσυνέλευση
Να τους διαφεντέψει,

Κατέφτασε στο **Ναύπλιο**
Από την **Ελβετία**, 7 Ιαν. 1828

Εν μέσω πανηγυρισμών
Για την ελευθερία.

Είχε μπροστά του Γολγοθά
Προβλήματα μεγάλα,
Φτώχεια, χάος, ερήμωση
Μέσα σε όλα τ` άλλα.

Οργάνωσε διοίκηση,
Και το ταχυδρομείο,
Το στράτευμα, το ναυτικό,
Νομισματοκοπείο.

Είχε κι αντιπολίτευση
Που τότε πολεμούσε,
Συχνότατα προβλήματα
Που του δημιουργούσε.

Δούλευε ασταμάτητα
Κι απ` τη φτώχη Πατρίδα,
Ποτέ του δεν πληρώθηκε
Αφού δεν είχε μία.

Παρ` όλα αυτά τον σκότωσαν
Οι **Μαυρομχαλαίοι**, 9 Οκτ. 1831
Που συνωμότησαν μ` αυτούς

Ξένοι, καπεταναίοι.

Ανύποπτος που πήγαινε
Μόνος στην εκκλησιά,
Εκεί του τη φυλάγανε
Δειλοί με μπαμπεσιά.

Με πιστολιές σκοτώσανε
Τον άνδρα τον σπουδαίο
Πολιτικής το γίγαντα
Μεγάλο **Κερκυραίο**.

Όμως κι αυτοί πληρώσανε
Βαριά το έγκλημά τους
Με τη ζωή τους, κι αίμα του,
Βαραίνει τη γενιά τους

Εμείς που τον πληρώσαμε
Με την αχαριστία,
Αυτόν που δημιούργησε
Κράτος την Ελβετία,

Και τον τιμούν σαν ήρωα
Θεμελιωτή του κράτους,
Εμείς τον ξαποστείλαμε,
Θύμα του παρακράτους.

Ακόμη τις συνέπειες
Πληρώνει ο λαός μας.
Μην είναι η κατάρα μας;
Μήπως το ριζικό μας;

Ιωάννης Καποδίστριας

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΑ 1832 -1862

Και έτσι η Ελλάδα μας,
Που με το καλημέρα
Σαν χώρα ανεξάρτητη
Δεν είδε άσπρη μέρα,

Η γάγγραινα του διχασμού
Εμπήκε στη ζωή της,
Σαν **Λάμια** αχόρταγη
Έφαγε το παιδί της.

Προσωρινή διοίκηση
Και ανεξαρτησία
Επέβαλαν οι σύμμαχοι
Αντί αυτονομία.

Και όρισαν πολίτευμα
Να έχει μοναρχία
Και βασιλιά μας φέρανε
Από τη **Βαυαρία** 25 Ιαν. 1833

Τον **Όθωνα** που ήτανε
Ανήλικος ,κουφός
Και με Αντιβασιλεία
Γιατ' ήτανε μικρός.

Στο **Ναύπλιο** κατέφτασε
Με το «**Μαδαγασκάρη**»
Μ' επευφημίες του λαού
Το θρόνο για να πάρει.

Οι **Άρμασπεργκ** και **Μάουερ**
Κι ο **Έιντεκ** μαζί τους
Την εξουσία άσκησαν
Παρέα και οι τρεις τους.

Για τρία χρόνια συναπτά
Αυτοί οι αλαζόνες

Κυβέρνησαν μ' εγωισμό
Απόλυτ' ηγεμόνες.

Κυνήγησαν αγωνιστές,
Και τον **Κολοκοτρώνη**

Τον δίκασαν εις θάνατο
Οι Βαυαροί βαρόνοι.

Για την ποινή αρνήθηκαν
Υπογραφή να βάλουν
Δύο λεβέντες δικαστές
Κι αντίσταση προβάλουν

Πολυζωίδης λεβεντιά
Γεώργιος Τερτσέτης,
Σ' αυτούς χρωστάει τη ζωή
Του Έθνους ο ηγέτης.

Έρωες αναγκάστηκαν
Να γίνουνε ληστές.
Να καταφύγουν στα βουνά
Αγνοί αγωνιστές.

Τον ήρωα **Νικηταρά**
Που τότε φυλακίσαν
Και στα στερνά τα χρόνια του
Ζητιάνο καταντήσαν.

Όταν ενηλικιώθηκε
Ο βασιλέας **Όθων** 1835
Κι έγινε ο ανώτατος
Και βασιλέας όλων,

Την αμνηστία έδωσε
Εις τους κατατρεγμένους,
Αγωνιστές της λευτεριάς
Και τους αδικημένους.

Όθων

Και την **Αθήνα** έκανε
Πρωτεύουσα του κράτους,
Με καμαρίλα αυλικούς
Κι άλλους του παρακράτους.

Παντρεύτηκε την όμορφη
Δούκισσα Αμαλία 10 Οκτ.1836
Κρυφά απ' τη κυβέρνηση
Κάπου στη Γερμανία.

Μα στην διακυβέρνηση
Απόλυτος μονάρχης,
Διόριζε πρωθυπουργούς
Λες κι ήταν κομματάρχης.

Είχε φρουρά **Βαυαρική**
Και **Βαυαρούς** συμβούλους,
Τους φουκαράδες Έλληνες
Τους θεωρούσε δούλους.

Μα ο λαός δεν άντεχε
Αυτή την κοροϊδία
Συχνά ξεσηκωνότανε
Σε στάση κι ανταρσία.

Μα το κακό παράγινε
Την **3^η του Σεπτέμβρη** 1843
Λαός, στρατός στασίασαν
Με αρχηγό **Καλλέργη**,

Και σύνταγμα απαίτησαν
Ο **Όθων** να τους δώσει
Και εξουσίες στο λαό
Να του τις παραδώσει.

Άλλη δεν είχ' επιλογή
Και με σκυφτό κεφάλι
Υπόγραψε για σύνταγμα,

Παρ' όλα αυτά και πάλι,

Δεν άλλαξε τροπάριο
Συχνές παραβιάσεις,
Έκανε εις το σύνταγμα,
Αλλά και επεμβάσεις,

Στο έργο της κυβέρνησης
Με τους εγκάθετούς του,
Που πάντα υποστήριζε
Τους ευνοούμενους του.

Στα χρόνια του γεννήθηκε
Η Μεγάλη Ιδέα
Στα μέρη τα αλύτρωτα
Της λευτεριάς αέρας

Για να φυσήξει κάποτε
Να ελευθερωθούνε
Κι όλοι μαζί οι Έλληνες
Μαζί να πορευτούνε.

Με της **Κριμαίας** πόλεμο
Ρωσίας και **Τουρκίας** 1854
Αρπάζοντας οι Έλληνες
Αυτή την ευκαιρία.

Οργάνωσαν αντάρτικα
Να μπουν στη Θεσσαλία
Όμως τους σταματήσανε
Αγγλία και **Γαλλία**.

Απόκλεισαν τον Πειραιά
Φέραν και τη χολέρα
Που τρεις χιλιάδες σκότωσε
Μέρα με την ημέρα.

Μετά από τον πόλεμο

Γκρίνια και φαγωμάρα
Π' ο βασιλιάς για σύνταγμα
Δεν έδινε δεκάρα.

Στάσεις αρχίσανε παντού
Ζητούσαν για να φύγει,
Αφού δεν έβαζε μυαλό
Η ώρα να του δίνει.

Έφτασε πλέον τελικά
Ο κόμπος εις το χτένι
Και τέλος το κατάλαβε
Άλλο δεν απομένει,

Μαζί με τη γυναίκα του
Με Αγγλικό καράβι
Απ' την Ελλάδα έφυγαν
Με κλάμα ένα βράδυ. 23 Οκτ. 1862

Γεωργιος Α΄

Η ΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ 1864

Της Επτάνησου είπαμε
Την ανεξαρτησία,
Πως έθεσαν οι σύμμαχοι
Υπό την προστασία,
Της τότε κοσμοκράτειρας
Της κραταιάς **Αγγλίας**,
Που όμως εξελίχθηκε
Βρόγχος και τυραννία.
Είχαν βουλή, κυβέρνηση
Όπου νομοθετούσαν
Όμως οι **Άγγλοι Αρμοστές**
Στο βάθος κυβερνούσαν.
Που είχαν το δικαίωμα
Της αρνησικυρίας,
Σε νόμους, νομοσχέδια
Βουλής και Γερουσίας.
Υπήρξαν Άγγλοι Αρμοστές
Ανθέλληνες, φονιάδες,
Π' ακόμα μας θυμίζουνε
Ημέρες αποφράδες.
Όταν ελευθερώθηκε
Η υπόδουλος Πατρίς,
Και λόγοι παρουσίας τους
Δεν ήτανε κανείς,
Οι **Επτανήσιοι** ζητούν
Μ' αυτήν να ενωθούνε
Εφόσον Έλληνες κι αυτοί
Μαζί πρέπει να ζούνε..
Όμως η Παντοδύναμος
Μεγάλη Βρετανία

Ήθελε τα Επτάνησα
Να έχει αποικία
Σκληρόν αγώνα άρχισαν
Τότε οι **Ριζοσπάστες**,
Με ντόπιους, καταχθόνιους,
Και Βρετανούς Δυνάστες.
Υπήρξανε κινήματα 1847-48
Και στάσεις εργασίας.
Κατά των ντόπιων κόντηδων
Και κραταιάς Αγγλίας..
Δεινά υπέστησαν πολλά
Αγχόνες, εξορίες,
Δημεύσεις, μαστιγώματα,
Σε δίκες παρωδίες.
Όμως το δίκιο του φτωχού
Και του αδικημένου
Στο τέλος υπερίσχυσε
Επί του προκειμένου.
Το πνεύμα και πολιτισμός
Των **Ιονίων Νήσων**
Σαν υπερόπλο νίκησε
Συσχετισμό ανίσων.
Στο τέλος υποχώρησε
Η γραία **Αλβιόνα**
Παρ' όλη της τη δύναμη
Και τα πολλά κανόνια.
Κι έφτασ' η μέρα η γλυκιά
Της λευτεριάς η δάδα
Που άναψε και ένωσε
Επτάνησο κι Ελλάδα. 21 Μάη 1864

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 1863 – 1913

Μετά από την έξωση
Όθων και Αμαλίας,
Σαν βασιλιά επέβαλαν
Πρίγκιπα της Δανίας.

Τον **Γλύξμπουργκ** το **Γεώργιο**
Κι επί τη ευκαιρία
Δόθηκαν τα **Επτάνησα**
«Δώρο» απ' την **Αγγλία**.

Μα ξέρουμε οι δυνατοί
Δώρα δεν συνηθίζουν
Αλλά πως οι αδύνατοι
Την λευτεριά κερδίζουν,

Με αίμα και με δάκρυα,
Με κόπους, και θυσίες,
Με εκτελέσεις, φυλακές,
Αγχόνες, εξορίες.

Επί της βασιλείας του
Γίναν πολλά σπουδαία
Και τήρησε το σύνταγμα
Σαν σώφρων βασιλέας.

Απέκτησε οκτώ παιδιά
Γενάρχης δυναστείας
Και με σκαμπανεβάσματα
Στον ρου της ιστορίας.

Αυτά τα χρόνια και πιο πριν
Άνθισε η ληστεία,
Κομματισμός κι εμπάθεια,
Όλα για εξουσία.

Στην **Κρήτη** επανάσταση
Κινήματα και στάσεις **1866**

Οδήγησε τα πράγματα
Σε άλλες καταστάσεις,

Το νέο ολοκαύτωμα **9 Νοεμ. 66**
Των Κρητικών στ' **Αρκάδι**,
Συγκίνηση προκάλεσε
Σε όλη την Ευρώπη.

Στη νήσο την ηρωική
Για την ελευθερία, **1878, 89, 97**
Που τελικά κερδήθηκε
Κάποια αυτονομία.

Με Έλληνα Διοικητή
Και με δικούς τους νόμους,
Εισ τον Σουλτάνο στο εξής
Θα του πληρώνουν φόρους.

Μα πρέπει να γυρίσουμε
Λίγα χρονάκια πίσω,
Ένα σπουδαίο γεγονός
Δεν πρέπει να τ' αφήσω.

Με μια συνθήκη που `γινε
Πιο πριν στο **Βερολίνο 1881**
Η **Θεσσαλία** δόθηκε
Στο κράτος των Ελλήνων.

Τα σύνορά μας έφτασαν
Στον **Όλυμπο** και **Τέμπη**
Την **Άρτα** εις την **Ήπειρο**
Και κάποια άλλα μέρη.

Αξίζει ν' αναφέρουμε
Μετά πολλούς αιώνες
Ότι ξαναγεννήθηκαν
Ολύμπιοι Αγώνες. 1896

Επίσης τον πρωθυπουργό
Χαρίλαο Τρικούπη 1832-96

Επί πρωθυπουργίας του
Στη χώρα μας ετούτη,

Έργα πολλά που γίνανε,
Τρένα, οδοποιία,

Στην **Κόρινθο** διώρυγα,
Για τη ναυσιπλοΐα. 1880-93

Όμως συνέβη και αυτό,
Δεινή χρεοκοπία
Που στέγνωσαν από λεφτά
Τα κρατικά ταμεία.

Με την Τουρκία πόλεμο
Χωρίς μυαλό και γνώση
Που η Ελλάδα άρχισε 1897
Θα τήνε ταπεινώσει.

Αφού υποχρεώθηκε
Σε βαρυτάτη ήττα
Και σε αποζημίωση
Δεν ξέρω πόσα λύτρα.

Στην **Κρήτη** πάλι ξέσπασε
Του **Θέρισου** η στάση 1905
Με αίτημα την ένωση
Σαν στόχο, ν' αποσπάσει.

Σ' αυτήν την επανάσταση
Είχανε αρχηγό τους
Το **Βενιζέλο**, γίγαντα
Μπροστάρη οδηγό τους.

Μα δεν τα καταφέρανε
Την ένωση να κάνουν
Οι **Αγγλο - Γάλλοι** «φίλοι» μας

Εμπόδια τους βάνουν.

Η ήττα απ' τον πόλεμο
Και η φαυλοκρατία,
Αναμπουμπούλα φέρανε
Κι έγιναν η αιτία,

Στελέχη εις το στράτευμα
Κατώτερων βαθμίδων,
Να κάνουν επανάσταση
Μετά πολλών ελπίδων

Να φέρουν ομαλότητα
Να φέρουν την ελπίδα
Μα και αξιοπρέπεια
Εις τη φτωχή Πατρίδα.

Κι έτσι λοιπόν εις το **Γουδί**
Κινήθηκαν μια μέρα, 15Απρ. 1909
Τα πάνω κάτω έφεραν
Και με το καλημέρα,

Διώξανε την κυβέρνηση
Και τη φαυλοκρατία,
Στους πρίγκιπες αφαίρεσαν
Την αρχιστρατηγία.

Και τέλος το καλύτερο,
Φέρανε απ' την **Κρήτη**
Το **Λευτέρη Βενιζέλο**
Σπουδαίο κυβερνήτη.

Πολιτικός με όραμα
Για τη **Μεγάλ' Ελλάδα**
Που έδωσε το είναι του
Κι όλη του την ικμάδα.

Μα πριν να προχωρήσουμε

Εις την αφήγησή μας,
Να πούμε και τι έγινε
Στη ρημαγμένη γη μας.
~*~
Όταν αποχωρήσανε
Πασάδες και αγάδες,
Και πήρανε τη θέση τους
Έλληνες τσιφλικάδες,
~*~
Στο κάμπο το Θεσσαλικό
Αγρότες και κολίγοι,
Βρεθήκανε ακτήμονες
Και δεν ήταν και λίγοι.
~*~
Γι' αναδασμό αρχίσανε
Μακρόχρονο αγώνα.
Τότε που ήταν οι αρχές
Του εικοστού αιώνα.
~*~
Απόστολος της αγροτιάς
Δεν ήταν συντοπίτης
Μα άνθρωπος με όραμα
Ένας Κεφαλλονίτης.
~*~
Αυτός το σπόρο που `σπειρε
Στη γη της Θεσσαλίας
Ο μάρτυρας της αγροτιάς
Μαρίνος ο Αντύπας.
~*~
Όλο τον κάμπο γύρισε
Κηρύττοντας τα δίκια
Γι' αυτό και τον σκοτώσανε
Στον Πυργετό μια νύχτα.
~*~
Το αίμα του που χύθηκε
Δεν πήγε στα χαμένα
Την αγροτιά την πείσμωνσε
Όλοι γινήκαν ένα.

Έξι Μαρτιού συμφώνησαν 1910
Όλοι μαζί να κάνουν.
Στο **Κιλελέρ** συγκέντρωση
Πρωτού να τους πεθάνουν..
~*~
Όμως εκεί τους κτύπησαν
Δυνάμεις ασφαλείας
Και με το αίμα βάψανε
Τη γη της **Θεσσαλίας.**
~*~
Πέρασαν χρόνια αρκετά
Το πρόβλημα να λύσουν
Και των κολίγων τα παιδιά
Αγρούς για ν' αποκτήσουν
~*~
Άλλο μεγάλο πρόβλημα
Ήταν το γλωσσικό
Για χρόνια που ταλάνισε
Το εκπαιδευτικό.
~*~
Ήθελαν καθαρεύουσα
Κι άλλοι δημοτική
Που έφερε διχόνοια,
Την «**Ευαγγελική**».
~*~
Χρόνια πολλά περάσανε
Το πρόβλημα να λύσουν
Να ξέρουνε κι οι γενεές
Τι γλώσσα θα μιλήσουν.
~*~
Αυτά τα χρόνια φούντωσαν
Εις την **Μακεδονία,**
Βουλγαρικές επιδρομές
Ν' αλλάξουν κοινωνία.
~*~
Ν' αλλάξουνε τους πληθυσμούς
Να τους εκβουλγαρίσουν
Και ειδικά τους Έλληνες

Να τους εξαφανίσουν.

Τρομοκρατία και σφαγές
Ήτανε στο μενού τους
Και βία να πετύχουνε
Τους πονηρούς σκοπούς τους.

Όμως δεν καταφέρανε
Γιατί οι **Μακεδόνες**
Ποτέ τους δεν λυγίσανε
Σαν νέοι **Μυρμιδόνες**.

Κρήτες, Μανιάτες, Κύπριοι
Οι Μακεδονομάχοι
Που πολεμήσανε μαζί
Σαν Μαραθονομάχοι.

Στα Άγια τα χώματα
Πολλοί θυσιαστήκαν,
Όπως ο **Παύλος ο Μελάς**
Το αίμα τους π' αφήκαν.

Το αίμα τους που χύσανε
Δεν πήγε στα χαμένα
Της λευτεριάς και της τιμής
Σε μέρη αγιασμένα

Ποτίσανε τα χώματα
Το δέντρο να ριζώσει
Ν' απλώσει τα κλωνάρια του
Γλυκούς καρπούς να δώσει

Παύλος Μελάς
Παύλος Μελάς

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ 1912-1913

Αυτά τα χρόνια έγιναν
Και άλλα γεγονότα
Που η **Τουρκία** άλλαξε
Πολιτική και ρότα.

Έγινε επανάσταση 1908
Το καθεστώς ν' αλλάζει.
Ισονομία των λαών
Σε όλους είχε τάξει.

Το κίνημα τ' ονόμασαν
Κίνημα **Νεοτούρκων**,
Μα όπως αποδείχθηκε
Ήτανε των τραμπούκων.

Οι Χριστιανοί υπόφεραν
Χειρότερ' από πρώτα
Και οι Βαλκάνιοι λαοί
Άλλαξαν κι αυτοί ρότα.

Έλληνες, Σέρβοι, Βούλγαροι
Κάνανε συμμαχία,
Και πόλεμο αρχίσανε
Να διώξουν την **Τουρκία**,

Απ' όλα τα Βαλκάνια
Και οι λαοί να ζήσουν
Ειρηνικά κι ελεύθεροι
Για να ευημερήσουν.

Εδώ μία παρένθεση
Χρειάζεται να κάνω,
Πως ήταν η Ελλάδα μας
Δια τα πάρα πάνω.

Ο **Βενιζέλος** εκλογές
Έκανε στην Ελλάδα

Τις κέρδισε με βουλευτές
Που έβγαλε πλειάδα.

Το στράτευμα βελτίωσε
Και με υπεροπλία,
Ενίσχυσε το ναυτικό
Μ' **«Αβέρωφ»** κι άλλα πλοία.

Με **Κουντουριώτη**, ναύαρχο
Διάδοχο Στρατάρχη
Και με τη συμπάρασταση
Του βασιλιά – Μονάρχη

Ο πόλεμος εξέσπασε
Στις πέντε Οκτωβρίου 1912
Όλοι μαζί οι σύμμαχοι
Και του **Μαυροβουνίου**.

Άρχισε πόλεμος σκληρός
Μάχες εκ του συστάδην
Σκληρή στο **Σαραντάπορο**
Έως αργά το βράδυ.

Οι πόλεις λευτερώνονται
Νάουσα, Κατερίνη,
Η Έδεσσα, η Φλώρινα,
Στης λευτεριάς καμίνι,

Όλες τις πόρτες άνοιξαν
Για να `μπει ο στρατός μας,
Λευτερωτής, με εμπνευστή
Το νέο αρχηγό μας.

Κι ήρθε η ώρα η χρυσή
Που χρόνια καρτερούσε
Η **Νύφη** του **Θερμαϊκού**
Που τόσο λαχταρούσε,

Να μπει η γαλανόλευκη
Ψηλά να κυματίσει 26 Οκτ.1912

Και η **Θεσσαλονίκη** μας
Δάκρυ χαράς να χύσει.

Να πούμε ο **Χασάν Ταξίν**

Την πόλη παραδίδει
Στον **Ιωάννη Μεταξά**
Και τα κλειδιά του δίνει.

Κι ήταν καιρός, οι **Βούλγαροι**
Προ των πυλών της φθάνουν
Την άλλη μέρα, ευτυχώς,
Οι Έλληνες προφτάνουν.

Ο **βασιλεύς Γεώργιος**
Στη πόλη καταφτάνει
Του κράτους σαν πρωτεύουσα
Αμέσως θα την κάνει.

Επίσης προς ανατολάς
Και της Χαλκιδικής
Ήρθε κι εκείνης η σειρά
Να ελευθερωθεί

Ο στόλος μας στη θάλασσα
Γράφει εποποιία
Στα **Δαρδανέλια** που `κλεισε
Τα τούρκικα τα πλοία.

Σε ναυμαχία δυο φορές
Θα τα κατατροπώσουν
Ψάχνουνε μέρος να κρυφτούν
Κάπου για να τρυπώσουν.

Εγίνανε το φόβητρο
Τ` **«Αβέρωφ»** τα κανόνια
Και τη φθορά που έκανε

Θα την θυμούνται χρόνια.

Να δούμε τώρα στην ξηρά
Τη δράση του στρατού μας
Που στράφηκε στα δυτικά
Στα νώτα του εχθρού μας.

Προορισμός τα **Γιάννενα**
Να τα ελευθερώσει
Μα **Μπιζανιού** τα οχυρά
Θα τότε καθηλώσει.

Εδώ μία παρένθεση
Φίλε μου αναγνώστη,
Θα κάνω για τη μνήμη του
Και για να λάβεις γνώση.

Ο θείος μου σκοτώθηκε
Κι έδωσε τη ζωή του
Αριστοτέλης ο Κλωνής
Για δόξα και τιμή του.

Μα με κινήσεις έξυπνες
Στα Γιάννενα θα μπούνε 21 Φεβ. 13
Κι από αιώνες στη σκλαβιά
Τη λευτεριά θα δούνε.

Ολόκληρη η **Ήπειρος**
Γλεντά τη λευτεριά της
Και ο στρατός δαφνοστεφής
Φτάνει στην **Κορυτσά** της.

Το ναυτικό λευτέρωσε
Τ` Αιγαίου τα νησιά
Λέσβο, Χίο, Σαμοθράκη,
Ίμβρο, Σάμο και Ψαρά.

Τον **Άγιο Ευστράτιο,**

**Ικαρία, Οινούσες,
Θάσο, Λήμνο, Τένεδο,**
Όλα Αιγαίου μούσες.

Η ώρα που περίμενε
Έφτασε και της **Κρήτης**
Την ένωσή τους να χαρούν
Κρήτες και Ψηλορείτης.

Πρέπει να σημειώσουμε
Κι οι σύμμαχοί μας είχαν,
Επιτυχίες πάμπολλες
Στα μέτωπα που είχαν.

Οι Σέρβοι κατεβήκανε
Μέχρι το **Μοναστήρι.**
Στα μέρη που κατέλαβαν
Στήσανε πανηγύρι.

Οι Βούλγαροι σταμάτησαν
Πριν να `μπουνε στη Πόλη
Τη **Θράκη** που κατέλαβαν
Σα να `τανε διαβόλοι.

Αλλά κι οι **Μαυροβούνιοι**
Κατέλαβαν τη **Σκόδρα**
Οι Τούρκοι κατατρόμαξαν
Και τι να κάνουν τώρα;

Ειρήνη τώρα τους ζητούν
Με τα βρακιά βρεγμένα
Που βλέπουν τα Βαλκάνια
Να έχουνε χαμένα.

Με συνθήκη του Λονδίνου
Που υπόγραψαν εκεί, 17 Μάη 13
Όλες έχασαν τις κτήσεις
Που `χαν στη Βαλκανική.

Και οι σύμμαχοι πια τώρα
Κάνουν υπολογισμό,
Για τα κέρδη τα μεγάλα,
Όμως στο λογαριασμό,

Τα χαλάσανε οι φίλοι
Κι άρχισαν τον τσακωμό.
Όσα πιο πολλά να πάρουν
Απ` το διαμελισμό.

Οι Βούλγαροι που θέλανε
Του λέοντος μερίδα,
Όμως οι **Σέρβοι** κι **Έλληνες**
Τους στείλαν στα τσακίδια.

Μα είναι απαραίτητο
Και για την ιστορία
Να πούμε του **Γεώργιου**
Στυγνή δολοφονία. .5 Μαρτ. 1913

Που έγινε απ` το **Σχινά**
Εις τη **Θεσσαλονίκη**
Και εις το πένθος βύθισε
Μεσ τη χαρά της νίκης

Μόλις και που προλάβανε
Ελλάδα και **Σερβία**
Ενάντια στους **Βούλγαρους**
Να κάνουν συμμαχία.

Και άρχισε ο πόλεμος 16 Ιονν. 1913
Των φίλων και συμμαχων
Χιλιάδες κόστισε ζωές
Μαχίμων και αμάχων.

Οι Έλληνες σαν κεραυνός
Θα τους κατατροπώσουν
Και μάχες δίνοντας σκληρές

Πόλεις θα λευτερώσουν.

**Νιγρίτα, Καβάλα, Σέρρες,
Κιλκίς και Νευροκόπι**

Πόλεις Ελληνικότεατες
Και αγιασμένοι τόποι,

Τη λευτεριά τους χαίρονται
Και ραίνουν με λουλούδια
Το δοξασμένο μας στρατό
Με γέλια με τραγούδια.

Κι οι Σέρβοι σημειώσανε
Νίκες πολύ μεγάλες
Κι εκτάσεις καταλάβανε
Των Βούλγαρων μεγάλες.

Μέσα σ' αυτό το χαλασμό
Οι **Τούρκοι και Ρουμάνοι,**
Μπαίνουν κι αυτοί στον πόλεμο
Κι οι **Βούλγαροι** που μόνοι,

Ό,τι κερδίσανε πιο πριν
Πολλά θα χάσουν τώρα
Συνασπισμένοι οι εχθροί
Εισβάλουνε στην χώρα.

Οι Βούλγαροι σε πανικό

Ζητάνε την ειρήνη
Για ό,τι περισώσουνε
Βουλγαρικό να μείνει.

Στο **Βουκουρέστι** φτάσανε
Πάλι για να μοιράσουν 17 Αυγ.1913
Και σ' ό,τι συμφωνήσουνε
Πάλι να υπογράψουν.

Τα σύνορά μας φτάσανε
Στο Νέστο το ποτάμι.
Ομόνοια και σύμπνοια
Το θαύμα της το κάνει.

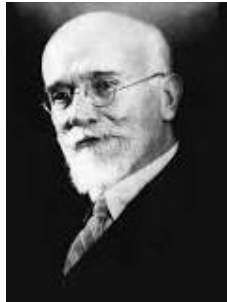
Από τις λίγες τις φορές
Ο Έλληνα ενωμένος
Που βρέθηκε δεν έχασε
Μα βγήκε κερδισμένος.

Υπό την καθοδήγηση
Λευτέρη Βενιζέλου
Και πολεμάρχων αρχηγών
Είδαμε επί τέλους,

Τα αγαθά της σύμπνοιας
Και της αδελφοσύνης
Και να τ' αποτελέσματα
Της εποχής εκείνης.

Ελευθέριος Βενιζέλος

Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ - ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΙΧΑΣΜΟΣ

Μα η παλιά μας γάγγραινα
Του διχασμού κατάρα
Δεν άργησε στη χώρα μας
Να φέρει την αντάρα.

Οι καταστάσεις άλλαξαν
Ήρθαν τα πάνω κάτω
Τη Γηραιά μας Ήπειρο
Που `κανε άνω κάτω.

Η «Μπελ Επόκ» τελείωσε
Κι ο πόλεμος αρχίζει
Και με το αίμα των λαών
Τη γη μας την ποτίζει.

Εκεί που χρόνια οι λαοί
Ζούσαν σ` ευδαιμονία,
Μα το καζάνι έβραζε
Και ζήταγε αιτία,

Ο πόλεμος τ` απαίσιο
Το πρόσωπο να δείξει
Κι όλη την ανθρωπότητα
Στην άβυσσο να ρίξει.

Κι η ευκαιρία δόθηκε
Με τη δολοφονία 28 Ιουλ. 1914
Που `γινε στο **Σεράγεβο**
Του **Δούκα** της **Αυστρίας**

Του έδωσε το έναυσμα
Τα τύμπανα να κρούσει
Την κουρασμένη Ήπειρο
Στο αίμα να τη λούσει.

Αυστρογγαρία κήρυξε
Πόλεμο στη **Σερβία**

Κι αμέσως ακολούθησαν
Ρωσία, Γερμανία.

Δεν άργησε στον πόλεμο
Να μπει και η **Γαλλία**
Και δίχως καθυστέρηση
Μπήκε και η **Αγγλία.**

Οι **Τούρκοι** ακολούθησαν
Βέλγιο, Βουλγαρία,
Λίγο καιρό αργότερα
Μπαίνει κι η **Ιταλία.**

Κι η χώρα μας διχάστηκε
Με ποιον να συμμαχήσει,
Οι βασιλιάς, πρωθυπουργός
Που ήρθανε σε ρήξη.

Ο **Βενιζέλος** ήθελε
Τους **Ρωσο-Αγγλο-Γάλλους**
Κι ο **Κωνσταντίνος** ήθελε
Να πάει με τους άλλους.

Και άρχισε ο διχασμός
Που θα μας καταστρέψει
Ο αδελφός του αδελφού
Που τα πυρά θα στρέψει.

Το Έθνος εχωρίστηκε
Σε δύο παρατάξεις,
Που θέσεις έλαβαν κι οι δυο
Στου διχασμού επάλξεις.

Ένας τον άλλον έλεγε
Πως ήτανε προδότης
Κι ο αδελφός του αδελφού
Γινόταν καταδότης.

Ο Βενιζέλος βλέποντας
Πως δεν υπήρχε λύση
Στο βασιλιά υπέβαλε
Παραίτηση για λύση.

Στις εκλογές που έγιναν
Παίρνει πλειοψηφία
Μα τίποτα δεν έγινε
Κι απόφαση καμιά.

Οι εκλογές ξανάγιναν
Χωρίς το Βενιζέλο
Π' απ' την Αθήνα έφυγε
Παίρνοντας το καπέλο.

Κυβέρνηση σχημάτισε
Εις τη **Θεσσαλονίκη**
Συντάχτηκε με την **ΑΝΤΑΤ**
Ελπίζοντας στη νίκη.

Στην Αθήνα ρασοφόροι
Πείσμα στο σκοταδισμό,
Βενιζέλο τιμωρήσαν 12/12/16
Με σκαιό αφορισμό.

Αγγλο-Γάλλοι με το στόλο
Αποκλείσανε κι αυτοί
Την Αθήνα και αρχίσαν
Οι κανονιοβολισμοί.

Τον **Κωνσταντίνο** έστειλαν
Τώρα στην εξορία
Με τη φαμίλια φυσικά
Και άνασσα **Σοφία**.

Στο θρόνο πια ανέβηκε
Αλέξανδρος ο γιος του
Του Βενιζέλου τελικά

Έγινε το δικό του.

Με την **ΑΝΤΑΤ** συμμαχίσε
Σύσσωμη η **Ελλάδα**
Και μάχες άρχισε σκληρές
Στη Βόρεια **Ελλάδα**.

Ο πόλεμος σταμάτησε
Τα όπλα εσιγήσαν 11/11/1918
Μ' εκατομμύρια νεκρούς
Κι ερείπια π' αφήσαν.

Με τη συνθήκη των **Σεβρών**
Μας δόθηκε η **Σμύρνη**, 28/7/1920
Κι η **Θράκη**, μα η **Πόλη** μας
Στους Τούρκους θ' απομείνει.

Ο δοξασμένος μας στρατός
Στην Πόλη παρελαύνει
Στη **Σμύρνη** με απόβαση
Παρέλαση θα κάνει.

Κι έτσι λοιπόν το όραμα
Για τη **Μεγάλ' Ιδέα**,
Επήρε σάρκα και οστά
Για μια **Ελλάδα** νέα.

Χάριν στο Μέγα αρχηγό
Του Έθνους τον **Εθνάρχη**
Πολιτική διάνοια
Που άλλος δεν υπάρχει.

Μα στην Αθήνα ξαφνικά
Ατύχημα συμβαίνει
Από πιθήκου δάγκωμα
Ο βασιλιάς πεθαίνει. 25/10/ 1920

Ο θάνατος του βασιλιά

Κι η ήττα Βενιζέλου 1/11/20
Είχαν βαριές συνέπειες,

Ήταν αρχή του τέλους.

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Στρατός αποβιβάστηκε
Κατέλαβε τη **Σμύρνη** 2/5/19

Εν μέσω αποθέωσης
Π' αξέχαστη θα μείνει.

Η **Σμύρνη** πια ελεύθερη

Κι όλη η **Ιωνία**,

Γιορτάζουνε τη λευτεριά

Απ' την τουρκοκρατία.

Όμως βαριά τα σύννεφα

Τον ουρανό σκεπάζουν

Τα πάνω κάτω έρχονται

Τα πάντα τώρ' αλλάζουν.

Ο Βενιζέλος εκλογές 1/11/20

Έκανε κι ανετράπη,

Που ούτε πλέον βουλευτής

Δεν βγήκε απ' την κάλπη.

Στρατός, λαός, κουράστηκε

Για μια δεκαετία

Τον πόλεμο, κι εξέφρασε

Έτσι τη δυσφορία.

Η νέα πια κυβέρνηση

Φέρνει τον **Κωνσταντίνο**

Λάθος μεγάλο έκανε.

Το σφάλμα τους εκείνο,

Θα το πληρώσει ακριβά,

Καταστροφή θα φέρει,

Τα κέρδη απ' τον πόλεμο

Θα χάσει από χέρι.

Άλλο μεγάλο λάθος τους

Εις τη **Μικρά Ασία**,

Που ο στρατός προχώρησε

Πέραν της συμφωνίας.

Οι σύμμαχοι γυρίσανε

Την πλάτη στην Ελλάδα

Κι είδαμε τ' αποτέλεσμα.

Να λιώσει σαν λαμπάδα.

Στου **Πόντου** τα παράλια

Απόβαση θα κάνει 19/5/19

Ο Μουσταφά Κεμάλ πασάς

Αντίσταση να κάνει.

Στρατιώτης και πολιτικός,

Πανέξυπνος, σκληρός

Συνθήκες που ανέτρεψε

Γιατ' ήταν ικανός.

Με τη **Ρωσία** έκανε

Φιλία, συμμαχία,

Τους **Γάλλους** τους τουμπάρισε

Με τη διπλωματία.

Εδώ αρχίζει η φριχτή

Πόντου γενοκτονία

Που τέτοια δεν ξανάγινε

Ποτέ στη ιστορία.

Σφαγές και βαρβαρότητες,

Στην έρημο πορείες,
Με εξορίες, βιασμούς,
Αγχόνες, ατιμίες.

Στο τέλος ξεριζώθηκαν
Απ' την πατρώα γη τους,
Περιπλανώμενοι παντού
Να σώσουν τη ζωή τους.

Κατά χιλιάδες έφυγαν
Πρόσφυγες σ' άλλα μέρη
Για να γλυτώσουν τη ζωή
Του τούρκου το μαχαίρι.

Και ο στρατός ανύποπτος
Βαδίζει στην παγίδα
Μην ξέροντας πως θα βρεθεί
Μπροστά σε καταγίδα.

Βαδίζει για την **Άγκυρα**
Καταλαμβάνει πόλεις,
Εσκή Σεχίρ, Καραχισάρ,
Χωριά και κωμοπόλεις.

Έφτασε στο **Σαγγάριο**
Κατά ξεθεωμένους
Και από την κυβέρνηση
Να είναι ξεχασμένους.

Εφόδια τελειώσανε
Και πυρομαχικά
Και έπεσε ανήμπορος
Στου λύκου τη φωλιά.

Και ο **Κεμάλ** μ' εφόδια
Απ' τους **Σοβιετικούς**
Έπιασε στην παγίδα του
Όπως τους ποντικούς.

Η μάχη ήτανε σκληρή 11/8/21
Με νίκη των Ελλήνων.

Όμως χωρίς εφόδια
Κι ενίσχυση εκείνων,

Άρχισαν υποχώρηση
Με τάξη στην αρχή
Που όμως εξελίχθηκε
Σε άτακτη φυγή.

Το μέτωπο κατάρρευσε
Φυγή κι απελπισία
Κι απ' την Ελλάδα δυστυχώς
Ενίσχυση καμία.

Και ο **Κεμάλ** με το στρατό
Βαριά εξοπλισμένο,
Ακολουθούσ' από κοντά
Με λύσσα και με μένος.

Ρακένδυτοι και νηστικοί
Οι Έλληνες στρατιώτες
Στο χάος και διάλυση,
Τους χτύπαγαν κι οι **Τσέτες,**

Στη **Σμύρνη** ξαναγύρισαν
Να βρουν την σωτηρία,
Μα σκόρπισαν τον πανικό
Απ' την πληροφορία,

Οι Τούρκοι πως πλησίαζαν
Και με κακές προθέσεις
Και όντως όταν έφτασαν
Άρχισαν επιθέσεις,

Σφαγές, ληστείες, βιασμούς,
Στα σπίτια των Ελλήνων,
Τις συνοικίες έκαψαν

Δικών μας κι Αρμενίων.

Πτώματα γέμισαν παντού
Σε δρόμους και δρομάκια,
Το αίμα όπου έτρεχε
Σχημάτιζε ρυάκια.

Η **Σμύρνη** τώρα καίγεται,
Έλεος δεν υπάρχει,
Ο κόσμος πανικόβλητος
Τρέχει προς το λιμάνι.

Θέλει να φύγει από `κει
Να βρει τη σωτηρία
Και κολυμπώντας προσπαθεί
Να φτάσει ως τα πλοία.

Π' αδιάφοροι οι σύμμαχοι
Στο δράμα των Ελλήνων,
Τους κόβανε τα χέρια τους
Σε όσους από `κείνων,

Σκαρφάλωναν στα πλοία τους
Να σώσουν τη ζωή τους,
Και άλλοι θυσιάζονταν
Να σώσουν το παιδί τους.

Θρήνος κλαυθμός και οδυρμός
Σε κόλαση του **Δάντη** Σεπτ. 1922
Κατάντησε η **Σμύρνη** μας
Ελλήνων το διαμάντι.

Τέτοιο κακό, καταστροφή,
Τέτοια πανωλεθρία,
Ποτέ της δεν εγνώρισε
Μέσα στην ιστορία.

Μ' όλα αυτά που γίνονταν

Λέει ο **Τζωρτζ ο Χόρτον**,
Αντί σε χόμα πάταγε
Σε πτώματα ανθρώπων.

Αυτά ο κάθε Έλληνας
Θα πρέπει να τ' ακούσει.
Να μάθει να ξεστραβωθεί
Τ' ακούς μωρή **Ρεπούση**;

Δεν ήτανε συνωστισμός,
Ήταν γενοκτονία
Κι άντε να πας στο διάολο
Στη μάνα σου **Τουρκία**.

Θα ήτανε ατόπημα
Χλεύη στην ιστορία,
Του **Σμύρνης** του **Χρυσόστομου**
Μαρτυρική πορεία.

Εάν δεν αναφέραμε
Το τραγικό του τέλος,
Θηριωδίας θύματος
Οθωμανών το μένος.

Αν και τον παρακίνησαν
Να φύγει, ν' αποδράσει
Για να γλυτώσει τη ζωή
Να μη τη θυσιάσει.

Αυτός προτίμησε βορά
Να πέσει των αγρίων,
Ορδών που τον κομμάτιασαν
Υπάνθρωπων, θηρίων.

Ο **Βενιζέλος** ως γνωστόν
Που `χε μυαλό ξυράφι,
Σαν άνθρωπος που ήτανε
Έκανε κάποια λάθη.

Για Αρμοστή επέλεξε
 Τον ύπουλο **Στεργιάδη**
 Τον άνθρωπο που έστειλε
 Χιλιάδες εις τον άδη
 Που 'βλεπε πως πλησίαζε
 Η μαύρη καταιγίδα
 Μα τίποτα δεν έκανε
 Να δώσει την ελπίδα
 Στον πανικόβλητο λαό,
 Βοήθεια να ζητήσει,
 Από συμμάχους, Έλληνες,
 Τον κόσμο να βοηθήσει.
 Της **Σμύρνης** για τους Έλληνες
 Το άστρο έχει σβήσει.
 Χιλιάδες χρόνια στη ζωή
 Έφτασε πια στη δύση.
 Οι αδελφοί μας Πόντιοι
 Κι εκείνοι υποφέρουν.
 Πορείες, διώξεις και σφαγές
 Τη συμφορά τους φέρνουν.
 Για πλήρες ολοκαύτωμα
 Μιλούν τα γεγονότα.

Στου Πόντου τα παράλια
 Εσβήσανε τα φώτα,
 Που έκαιγαν και φώτιζαν
 Εκατονταετίες,
 Και τώρα αναγκάζονται
 Ν' αφήσουν τις εστίες.
 Της προσφυγιάς τα κύματα
 Έχουνε μιαν ελπίδα
 Να βρουνε καταφύγιο
 Στη παλαιά πατρίδα.
 Ρακένδυτοι και νηστικοί
 Κατά πολλές χιλιάδες
 Θα κατακλύσουν τα νησιά
 Οι πρώην αφεντάδες.
 Όμως παντού δεν βρήκανε
 Στοργή, φιλοξενία,
 Κάποιοι τους περιφρόνησαν
 Δείξαν αδιαφορία.
 Κι ας μη μας κακοφαίνεται
 Εδώ τα λέμε όλα,
 Που δυστυχώς τουρκόσπορους
 Αποκαλούσαν κιόλας.

Σμύρνη - Οκτώβριος 1922

Η Σμύρνη καίγεται

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Οι αλλαγές που έφερε
Δίκην κοσμογονίας,
Η ήττα και καταστροφή
Σ' όλη την κοινωνία,
Υπήρξαν σαρωτικές
Κι ο άνεμος θα πάρει
Που με την επανάσταση 11/9/22
Του **Μαύρου Καβαλάρη**,
Τον **Κωνσταντίνο** διώξαν
Και στο στρατοδικείο
Δικάσανε κι εκτέλεσαν
Των πρωτο-υπαιτίων
Της φοβερής καταστροφής
Και της πανωλεθρίας,
Που τέτοια δεν γνωρίσαμε
Στον ρου της ιστορίας.
Το **Γούναρη** τον **Μπαλτατζή**,
Στράτο, **Χατζηανέστη**
Το στρατηγό που ο στρατός
Τον είπε Χατζηχέστη.,
Το **Θεοτόκη** και μαζί
Τον **Πρωτοπαπαδάκη**
Που σβήσανε τη **Σμύρνη** μας
Για πάντα απ' το χάρτη.
Με τους **Πλαστήρα**, **Γονατά**
Μεγάλους πατριώτες.
Για της πατρίδας την τιμή
Και έντιμους στρατιώτες,
Τη μοναρχία τέλειωσαν.
Και τη **Δημοκρατία**

Επέβαλαν πολίτευμα
Να εχ' η πολιτεία.
Το Βενιζέλο έστειλαν
Να πάει στη **Λωζάνη** 24/7/23
Στη διάσκεψη ειρήνης
Κι ό,τι μπορεί να κάνει.
Μ' επίπονες προσπάθειες
Υπόγραψαν ειρήνη
Η **Θράκη** ως τον **Έβρο**
Ελληνική να μείνει.
Όμως η **ανατολική**
Και η **Μικρά Ασία**
Η **Ίμβρος** και η **Τένεδος**
Θα μείνουν στην **Τουρκία**.
Συμφώνησαν ανταλλαγή
Των πληθυσμών να κάνουν
Και τις περιουσίες τους
Βεβαίως θα τις χάνουν.
Και έτσι ξεριζώθηκαν
Από την **Ιωνία**
Του **Πόντου** τα παράλια
Πατρώα τους εστία,
Που άκμασε πολιτισμός
Για τρεις χιλιετίες
Και τώρα πλέον νοσταλγούν
Αξέχαστες Πατρίδες.
Το βάρος το προσφυγικό
Λύγισε την πατρίδα,
Που με ψαλίδι έκοψε
Του χρήματος παρτίδα.

Σε κάθε χαρτονόμισμα
Έκοβαν μια γωνία,
Και έτσι μειωνότανε
Του χρήματος αξία.

Και τα πραξικοπήματα
Φέρνανε αναρχία
Που κάνανε πρωθυπουργό
Κάθε κινήματ'ια.

Δικτατορία **Πάγκαλου**
Είχαν για ένα χρόνο 1925-26
Που φούστα ως αστράγαλο
Επέβαλε με νόμο.

Και ο **Κονδύλης** έκανε
Κι αυτός το κίνημά του
Και μ' εκλογές επέβαλε
Σαφώς το μέντορά του.

Ο **Βενιζέλος** κέρδισε
Γερή πλειοψηφία
Και σταθερά κυβέρνησε
Για μια τετραετία. 1928-32

Εκείνη την περίοδο
Με σχετική ειρήνη,
Κατάσταση πρωτόγνωρη
Την εποχή εκείνη,

Έγιναν έργα αρκετά
Προόδου και ειρήνης
Μα όμως οικονομικής
Της παγκοσμίου κρίσης,

Χτύπησε και την πόρτα μας
Στο τέλος της θητείας
Και στο λαό συσσωρεύσε

Φτώχεια και δυστυχία.

Τα πάθη ξαναφούντωσαν
Κινήματα και στάσεις,
Ο **Βενιζέλος** έπεσε,
Και νέες καταστάσεις

Βγήκαν στην επιφάνεια
Που γύρισαν στα ίδια
Κι άντε πάλι απ' την αρχή
Και μία απ' τα ίδια.

Σε συμπλοκές τραυματισμούς
Μα και νεκρούς θρηνήσαν
Και των πολέμων ήρωες
Στ' απόσπασμα που στήσαν.

Στο τελευταίο κίνημα 1/3/35
Που έκαν' ο **Πλαστήρας**,
Απέτυχε παταγωδώς
Και μ' αδειανάς τας χείρας,

Για τη **Γαλλία** έφυγε
Κρυφά με **Βενιζέλο**,
Για να γλυτώσουν τη ζωή
Παίρνοντας το καπέλο.

Το κόμμα πια το Λαϊκό
Με αρχηγό **Τσαλδάρη**
Ήρθε σειρά γι' αντίποινα
Κι εκδίκηση να πάρει.

Καθάρισε το στράτευμα
Απ' τους **Βενιζελικούς**
Και με τιμές ξανάφερε
Τους φιλοβασιλικούς.

Όμως δεν πέρασε καιρός

Του στρατηγού **Κονδύλη**,
Το νέο πραξικόπημα 10/10/35
Στο σπίτι θα τους στείλει.

Κατέλυσε το σύνταγμα
Και τη δημοκρατία
Και κάνει δημοψήφισμα
Υπέρ της μοναρχίας. 3 Νοεμ. 1935

Αυτό το δημοψήφισμα
Μένει στην ιστορία
Για τη νοθεία πού `γινε
Και για την κοροϊδία.

Οι ψήφοι που μετρήθηκαν
Κατά πολλές χιλιάδες
Ξεπέρασαν σε ποσοστό
Τις εκατό μονάδες.

Μόνος του ονομάστηκε
Ως αντιβασιλέας
Αυτός που την καριέρα του
Άρχισε δεκανέας.

Ο βασιλεύς **Γεώργιος Β`**
Γυρίζει στην Αθήνα 10 Νοεμ. 1935
Με παρελάσεις, με χορούς,
Βιολιά και μαντολίνα.

Στο **Δεμερτζή** ανάθεσε
Κυβέρνηση να κάνει
Όμως η μοίρα το `θελε
Γρήγορα να πεθάνει. 11 Απρ. 1936

Του **Βενιζέλου** λίγο πριν 18 Μαρ. 36
Αλλά και του **Κονδύλη** 31 Ιαν. 1936
Που της ζωής ο θάνατος,
Έσβησε το καντήλι.

Η πόρτα τώρα άνοιξε
Διά να κυβερνήσει,
Αυτό που το περίμενε
Ο **Μεταξάς** μια ζήση.

Ο Βασιλιάς τ` ανάθεσε
Κυβέρνηση να κάνει
Κι απ` την ακυβερνησία
Τη χώρα να την βγάλει.

Κι ο **Μεταξάς** δεν έχασε
Αυτήν την ευκαιρία,
Έχοντας πάντοτε στο νου
Για τη δικτατορία.

Τα κόμματα των **Λαϊκών**
Και των **Φιλελευθέρων**,
Του `δωσαν ψήφο ανοχής
Όμως εκ των υστέρων,

Θα μετανιώσουνε πικρά
Για την επιλογή τους,
Σε ξερονήσια θα βρεθούν
Να κάνουν τη ζωή τους.

Τα λάθη τους επί λαθών,
Στου **Μεταξά** το μύλο,
Έριξαν μπόλικο νερό
Που και αυτός με ζήλο,

Την ευκαιρία ζήτηγε
Για τις επιδιώξεις,
Και για τους αντιπάλους του
Πολιτικές διώξεις.

Κι η ευκαιρία βρέθηκε
Με τις διαδηλώσεις
Των συνδικάτων κι εργατών

Μισθών τους οι μειώσεις,
Που έκαναν χειρότερη
Τη μίζερη ζωή τους,
Και στους αγώνες έδωσαν
Εργάτες τη ζωή τους. 9Μάη 1936

Μ' υπογραφή του βασιλιά
Στις τέσσαρες **Αυγούστου 1936**.
Ανέστειλε το Σύνταγμα
Και έβαλε δικούς του,
Στα υπουργεία, στο στρατό,
Και στην αστυνομία,
Ιδίως στην ασφάλεια
Για να `χει ησυχία.

Κομμουνιστές αντίπαλοι
Γεμίζουν οι φυλακές,
Πάγος και ρετσινόλαδο
Στους αντεξουσιαστές.

Να πούμε όμως και καλά
Που έκανε στο κράτος
Κι ας ήτανε δικτάτορας
Κι ας είχε παρακράτος.

Οκτάωρο εθέσπισε
Στο χώρο εργασίας.
Το **Ι.Κ.Α.** δημιούργησε
Γι' ασφάλιση υγείας.

Την άμυνα στα σύνορα
Οχύρωσε δεόντως,
Ως **οχυρά του Μεταξά**
Γνωστά παρεμπιπτόντως.

Οξύνων νους στρατιωτικός
Βλέπει να πλησιάζουν
Του πόλεμου τα σύννεφα
Τον ουρανό που σκιάζουν.

Τα τέρατα του ναζισμού
Και φασισμού συνάμα
Συμμάχησαν για πόλεμο
Πηγαίνοντας αντάμα.

Να αιματοκυλήσουνε
Και πάλι την Ευρώπη,
Κι ειρήνης οι προσπάθειες
Ήταν χαμένοι κόποι.

Οι **Γερμανοί** σαν άγρια
Της κόλασης θηρία
Από το χάρτη έσβηναν
Κρατών κυριαρχία.

Κι οι Ιταλοί από κοντά
Με μεγαλομανία
Και βλέψεις στα **Βαλκάνια**
Παίρνουν την **Αλβανία**.

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 40 ΚΑΙ Η ΚΑΤΟΧΗ

Ελλάδα πια στο στόχαστρο
Μπήκε του **Μουσολίνι**
Και τις προκλήσεις άρχισε
Νομίζοντας εκείνη,

Θα φοβηθεί με τις στρατιές
Του άφρονα ηγέτη,
Στα πόδια του θα έσερνε
Σαν ταπεινό ικέτη.

Έτσι με υποβρύχιο
Τορπίλισε την «**ΕΛΛΗ**»
Αλλά το αποτέλεσμα
Δεν είν' αυτό που θέλει.

Ατσάλωσε τη θέληση
Και πατριωτισμό μας,
Για της πατρίδας την τιμή
Και το φιλότιμό μας.

Και η στιγμή δεν άργησε
Για χρέος και θυσία.

ΟΧΙ βροντοφωνάξαμε
Λαός και ηγεσία. 28 Οκτ.1940

Σύσσωμος τότε ο λαός
Προέταξε τα στήθη
Για την τιμή και λευτεριά
Εις του εχθρού τα στήφη.

Πάνω στις **Πίνδου** τα βουνά
Γράφουν εποποιία,
Που καθηλώνουν τον εχθρό,
Μπαίνουν στην **Αλβανία**.

Ελευθερώνουν **Κορυτσά,**
Χιμάρα, Τεπελένι,

Κλεισούρα, Αργυρόκαστρο,
Κι ο κόσμος απομένει,

Εκστατικός και έκθαμβος,
Στο θαύμα των Ελλήνων
Που τους Αρχαίους θύμισαν
Και δόξα τους εκείνων.

Γυναίκες, γέροι και παιδιά
Πρόσφεραν στον αγώνα
Παράδειγμα προς μίμηση
Του εικοστού αιώνα.

Οι **Άγγλοι** με το **B.B.C.**
Μας πλέκουν διθυράμβους
Που των προγόνων έλεγαν
Θυμίζουνε θριάμβους.

Ο **Τσώρτσιλ** υποσχότανε
Μαζί μας θα μοιράσουν
Τα κέρδη απ' τον πόλεμο
Που όμως θα ξεχάσουν.

Κι οι Ρώσοι μας εκφράζανε
Κι αυτοί το θαυμασμό τους,
Που αντιμετώπισαμε
Το μισητό εχθρό τους,

Και βρήκαν όλο τον καιρό
Να προετοιμαστούνε
Να αντισταθούν άμυνα
Αν τους επιτεθούνε.

Κι ο Χίτλερ ομολόγησε
Όσοι τον πολεμήσαν,
Οι Έλληνες το θάνατο
Οι μόνοι π' αφηγήσαν.

Μέσα στις νίκης τη χαρά
Και μες την παραζάλη
Ήρθε ο χάρος ξαφνικά
Φρένο για να μας βάλει.

Ο **Ιωάννης Μεταξάς**

Ο άξιος ηγέτης 29 Ιαν. 1941

Αρρώστησε και πέθανε
Κι ερώτημα ετέθη.

Εναγωνίως αρχηγός
Και ποιος θα είναι τώρα;
Σ' αυτούς τους κρίσιμους καιρούς
Στην κρίσιμη την ώρα;

Τον **Κορυζή Αλέξανδρο**

Όρισε ο βασιλιάς
Στη θέση του πρωθυπουργού
Την ώρα που ο τσολιάς,

Συνέχιζε να πολεμά
Τους ιταλούς φασίστες
Και τα τσιράκια **Αλβανούς**
Και **Τσάμηδες** αγόρτες.

Η Άνοιξη που έφτασε
Βρίσκει το **Μουσολίνι**
Σαν αρχηγό στο μέτωπο
Διαταγές να δίνει.

Μα τίποτα δεν έγινε
Και στη απελπισία,
Βοήθεια αναζήτησε
Στη φίλη **Γερμανία**.

Κι οι **Γερμανοί** σαν κεραυνός
Από τη **Βουλγαρία** 6 Απρ. 1941
Τον πόλεμο μας κήρυξαν

Χωρίς αργοπορία.

Άλλες στρατιές εισβάλουνε
Απ' τη **Γιουγκοσλαβία**
Θεσσαλονίκη παίρνουνε
Και πάνε για **Λαμία**.

Οι Έλληνες προβάλουνε
Αντίσταση γενναία,
Μα τελικά λυγίζουνε
Στα νέα δεδομένα.

Στις **Θερμοπύλες** προσπαθούν
Να τους αναχαιτίσουν. 16 Απρ. 1941
Οι **Γερμανοί** ακάθεκτοι
Θα υπερφαλαγγίσουν.

Για την **Αθήνα** προχωρούν
Που τρομοκρατημένοι
Κυβέρνηση και βασιλιάς
Που μόνη απομένει.

Αφού την εγκατέλειψαν
Και πάνε για την **Κρήτη**
Βλέπετε φοβηθήκανε
Μη τους ματώσ' η μύτη.

Οι **Γερμανοί** που φτάσανε
Βρήκανε μιαν **Αθήνα** 27/4/41
Παντέρημη στους δρόμους της
Και πήγαν κατ' ευθεία,

Πάνω εις την **Ακρόπολη**
Στον ιερό το βράχο
Και ύψωσαν τη **Σβάστικα**
Για φόβο των αμάχων.

Τη μέρα της ταπείνωσης

Η Πηνελόπη Δέλτα

Έδωσε τέρμα στη ζωή

Έτσι απλά και σκέτα.

Πρέπει να πούμε και αυτό

Πως και ο **Κορυζής**, 18 Απρ.1941

Κι εκείνος το θεώρησε

Πως περιττό να ζει,

Εφόσον η Πατρίδα μας

Υπέκυψε στη βία

Και υπετάγη τελικά.

Εις την υπεροπλία.

Να πούμε για το μέτωπο

Εκεί της **Αλβανίας**,

Χωρίς πολεμοφόδια

Κι ενίσχυσης καμίας,

Άρχισε υποχώρηση

Στα πάτρια εδάφη

Και η συνθηκολόγηση

Στο τέλος υπεγράφη. 23/4/41

Ο στρατηγός **Τσολάκογλου**

Σ' εχθρούς και ηττηθέντες,

Παράδωσε το στράτευμα

Αν και ταπεινωθέντες.

Κατέλαβαν και τα νησιά

Ιόνιου κι **Αιγαίου**.

Κι η **Κρήτη** πια απόμεινε

Εκ του αντικειμένου.

Και πράγματι επίθεση

Με αλεξιπτωτιστές

Από αέρος άρχισε

Σφοδρή που μέχρι εχτές,

Ήταν τελείως άγνωστη

Στα θέατρα πολέμων,

Που από τότε έγινε

Τέχνη των εμπολέμων.

Μα από κάτω **Κρητικοί**

Για τους **Γερμαναράδες**

Απ' τα σεντούκια βγάλανε

Να πολεμούν με γκράδες.

Όσος στρατός εβρέθηκε

Μαζί με τους συμμάχους

Γενναία τους πολέμησαν

Σε Κάμπους, και σε βράχους.

Για δέκα μέρες κράτησαν

Την άμυνα της νήσου

Μα πιο πολύ, τις αντοχές

Δεν είχαν να κρατήσουν.

Σαν έπεσε το **Μάλεμε**

Πήραν το πάνω χέρι

Οι **Γερμανοί** και έβαλαν

Τους σύμμαχους στο χέρι.

Η **Κρήτη** καταλήφθηκε

Μα ο ηρωισμός της

Προκάλεσε το θαυμασμό

Ακόμη στον εχθρό της.

Που όμως εκδικήθηκε

Για τις απώλειές του,

Με τις σφαγές, καταστροφές,

Και με τις απειλές του.

Απ' τους στρατιώτες Γερμανούς

Αν κάποιον τον σκοτώσουν

Δέκα από τους Έλληνες

Γι' αυτόν θα την πληρώσουν.

Την απειλή εφάρμοσαν
Σε όλη την Ελλάδα
Που έζησε στην κατοχή
Ημέρας αποφράδας.

Να κάποια παραδείγματα
Απ' τις θηριωδίες
Καλάβρυτα, στον Κάνδανο,
Στο Δίστομο, και άλλες.

Τ' αντάρτικο που άρχισε
Αγκάλιασε τη χώρα,
Κι ανάγκασε τους Γερμανούς
Μέχρι να ρθει η ώρα,

Να φύγουν να ξεκουμπιστούν
Να πάνε στα τσακίδια,
Τους καθηλώσανε στρατό
Που μέτραγε παιδιά.

Απ' τα πλευροκοπήματα
Του **Άρη Βελουχιώτη,**
Κι άλλων σπουδαίων αρχηγών
Και κάθε πατριώτη.

Ο στόλος με απώλειες
Φεύγει να συνεχίσει
Τον πόλεμο στην Αίγυπτο
Που θα μεγαλοουργήσει.

Πλοία και υποβρύχια
Διαμάντια του στρατού μας
Ο εφιάλτης έγιναν
Του άσπονδου εχθρού μας.

Καταστροφές προξένησαν

Σε πλοία συνοδείας,
Νηοπομπές, μεταφορές,
Όπλων, τροφοδοσίας.

Η κατοχή των **Γερμανών**
Και Ιταλο – Βουλγάρων
Με συνεργάτες ύπουλους
Και με στρατό βαρβάρων,
Κόστισε στην πατρίδα μας
Θυμάτων εκατόμβες,
Από την πείνα και λοιμούς
Τουφεκισμούς και βόμβες.

Κάθε πρωί μαζεύανε
Στις πόλεις με τα κάρα
Από την πείνα τ' άψυχα
Που κείτονταν κουφάρια.

Που πέθαναν συνολικά
Χιλιάδες τριακόσιες
Και στα πεδία των μαχών
Περίπου άλλες τόσες.

Παντού στους δρόμους γύρναγαν
Κορμιά σκελετωμένα,
Κι από τη πείνα τα παιδιά
Εις την κοιλιά πρησμένα.

Ληηλασίες κι εμπρησμοί
Ήτανε στο μενού τους,
Και άλλες βαρβαρότητες
Που βάζανε στο νου τους.

Και τα βασανιστήρια
Σε ύποπτους εχθρούς,
Τέτοια που ειν' αδύνατο
Να τα χωρέσει νους.

Και οι κλοπές των θησαυρών,
Που άδειασαν μουσειά,
Κι έστειλαν στη πατρίδα τους ,
Σκέτη λεηλασία.

Τα δάνεια της κατοχής
Που κάναν με το ζόρι
Ξευτέλισαν το νόμισμα
Και χάθηκαν οι πόροι.

Αυτά ακόμα τα χρωστούν
Και κάνουν το κορόιδο
Το δάχτυλό που μας κουνούν
Να προκαλέσουν φόβο.

Όλα αυτά που έκαναν
Ίσως μην είχαν κάνει
Αν συνεργούς στο έγκλημα
Σαφώς δεν είχαν κάνει.

Στον ρου της ιστορίας μας
Είχαμε και προδότες,
Δωσίλογους, κατάπτυστους,
Ύπουλους, καταδότες.

Και πρώτοι και χειρότεροι
Ήταν οι κυβερνήτες,
Κατοχικοί πρωθυπουργοί
Και ταγματасφαλίτες.

Ο στρατηγός **Τσολάκογλου,**
Μακρήδες, Λογοθέτες,
Στους **Γερμανούς** δωσίλογοι
Γλοιώδεις υπηρέτες.

Ήταν και άλλοι βέβαια
Και ιδίως στα χωριά,
Που κατέδιδαν το φίλο,

Συγγενή και φουκαρά.

Οι **Βούλγαροι** με **Γερμανούς**
Που είχαν συμμαχία
Τα ίδια κάνανε κι αυτοί
Εις την **Μακεδονία.**

Του **Ιονίου** τα νησιά
Για να τα προσαρτήσουν
Που `χαν σκοπό οι Ιταλοί
Σκληρά θα προσπαθήσουν.

Μα δεν τα καταφέρανε
Που συνθηκολογήσαν.
Πολλές χιλιάδες απ` αυτούς
Τα κόκαλα αφήσαν. Σεπτ. 1943

Γιατί οι πρώην σύμμαχοι
Οι **Γερμανοί Ναζήδες**
Εχτύπησαν αλύπητα
Τους Ιταλούς κιοτήδες.

Θα πρέπει να προσθέσουμε
Για το αντάρτικό μας
Που κίνησε τον θαυμασμό
Των φίλων και εχθρών μας.

Αμέτρητα τα σαμποτάζ
Μάχες εκ του συστάδην
Γέφυρα **Γοργοπόταμου**
Κι αυτήν ανατινάζει. 26/11/42

Απόρροια **Αντίστασης**
Αίματος και θυσιών,
Να κηρυχτεί ελεύθερη
Η Ελλάδα των βουνών.

Να έχει και κυβέρνηση

Νομίμως εκλεγμένη
Και από τους συμμάχους μας
Η αναγνωρισμένη.

Το έπος της **Αντίστασης**
Το αναγνωρισμένο,
Απ' όλους τους συμμάχους μας
Μα παρεξηγημένο,

Μετά από τον πόλεμο
Και εν καιρώ ειρήνης,
Οι μαχητές του διώχτηκαν
Ω! ποία κατασχύνη!

Αντίθετα δωσίλογοι
Αντί για τιμωρία,
Παράλογα καρπώθηκαν
Τιμές και μεγαλεία.

Μα όμως ήρθε ο καιρός
Το πλήρωμα του χρόνου,
Οι μέρες της καταστροφής
Του τρόμου και του πόνου,

Να λάβουν τέλος κι ο εχθρός
Να πάει στα τσακίδια,
Να ξαναρθεί η λευτεριά
Να φέρει την ελπίδα. 12 Οκτ.1944

Μα να που η διχόνοια,
Ο δαίμων της φυλής μας,
Πάλι το μίσος έσπειρε

Συν αναμεταξύ μας.

Ομάδες της αντίστασης
Κατά των εισβολέων
Κομματικοποιήθηκαν
Σαν άλλος χαμελαίων,

Σε κόκκινους, σε πράσινους,
Μαύρους και ό,τι άλλο.
Ήτανε και ο δάχτυλος
Των «**Φίλων**» μας των Άγγλων,

Που έστρεψαν τον αδελφό
Κατά του αδελφού του
Προς τέρψη κι αγαλλίαση
Του μισητού εχθρού του!

Κι ενώ κατά τον πόλεμο
Για τον ηρωισμό μας
Μας έψαλαν διθύραμβους
Και για το ηθικό μας,

Μετά από τον πόλεμο
Αλλάξανε τροπάρι,
Εφρόντισαν ο διάβολος
Να έρθει να μας πάρει.

Έσπειραν τη διχόνοια
Κι ο δαίμων της φυλής μας
Έκανε ό,τι ήθελαν
«**Φίλοι**» και σύμμαχοί μας.

ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ 1946-1949

Μετά την αναχώρηση
Του μισητού εχθρού μας 12 Οκτ.44
Μέσα σε παραλήρημα
Του λεύτερου λαού μας.

Έφτασε η κυβέρνηση
Απ' το εξωτερικό 18 Οκτ.44
Του **Γεωργίου Παπανδρέου**
Με πρόγραμμα Εθνικό.

Όμως μαζί κατέφτασε
Και στράτευμα των **Άγγλων**
Για να πετύχουν τους σκοπούς
Για το συμφέρον άλλων.

Μην πέσει η Πατρίδα μας
Σε σφαίρα επιρροής
Της **Σοβιετικής Ρωσίας**
Αλλά της **Αγγλικής**.

Και πάνω που η χώρα μας
Έγλυφε τις πληγές,
Του εμφυλίου σπαραγμού
Πέσανε τουφεκιές.

Στο Σύνταγμα που ο λαός
Ειρηνικά ζητούσε
Μόνον αυτός το μέλλον του
Να το τακτοποιούσε,

Εγκάθετοι πυροβολούν
Τυφλά μέσα στο πλήθος,
Σκοτώνουν αδιάκριτα
Χωρίς καρδιά και ήθος. 2 Δεκ. 44

Άρχισαν μέρες χαλασμού
Π' ο νους μας δεν τα πιάνει

Όσα διαδραματίστηκαν
Εκεί στο **Μακρυγιάννη**.

Για μέρες πολεμούσανε,
Τ' αδελφικό το αίμα,
Έβαψε κατακόκκινο
Του **Ιλισού** το ρέμα.

Αυτά τα `κοστετράωρα
Τα τραγικά, τι κρίμα!
Που έκανε Χριστούγεννα
Ο **Τσώρτσιλ** στην Αθήνα. 1944

Και έδωσε διαταγή
Στο στρατηγό του **Σκόμπυ**
Να βλέπει την Αθήνα μας
Σαν αποικίας πόλη.

Συμφώνησαν ανακωχή
Οι δύο παρατάξεις 11 Ιαν.1945
Στη **Βάρκιζα** συνάντηση
Να πάρουν αποφάσεις.

Στη **Βάρκιζα** συμφώνησαν
Για πλήρη αμνηστία 12 Φεβρ.1945
Ενόπλων τον αφοπλισμό
Και για δημοκρατία.

Οι όροι δεν τηρήθηκαν
Απ' τα συμφωνηθέντα.
Εστείλανε περίπατο
Και τα υπογραφέντα.

Αντίπαλους φακέλωναν
Τους στέλναν εξορία.
Ακόμη και στ' απόσπασμα
Σε δίκες παρωδία.

Αφόρητη κατάσταση
Είχε δημιουργήσει
Του κράτους η ασφάλεια
Για να επικρατήσει.

Ακόμη και το **Κ.Κ.Ε.**
Κάνει μεγάλα λάθη,
Που διογκώνουν στο λαό
Τα μίση και τα πάθη.

Η αποχή στις εκλογές
Ήταν μεγάλο λάθος. 31 Μαρ. 1946
Αυτή τη μέρα άρχισε
Και το μεγάλο πάθος.

Του εμφυλίου σπαραγμού
Και της τρομοκρατίας,
Που μας αιματοκύλισε
Πέραν της τριετίας.

Στην επαρχία τα χωριά
Κομμουνιστοκρατούνται
Όπως και κέντρα αστικά
Αστυνομοκρατούνται.

Έγινε δημοψήφισμα
Να ρθει ο Βασιλέας 1^η Σεπτ. 1946
Μ' όλη την οικογένεια
Και τη σκυλοπαρέα.

Εγύρισε ο βασιλεύς
Μετά από νοθεία
Όμως δεν κράτησε πολύ
Ετούτη η θητεία.

Που η καρδιά τον πρόδωσε
Απρόοπτα συνέβη 1^η Απρ. 1947
Κι ο **Παύλος** ως διάδοχος

Στο θρόνο του θ' ανέβει.

Μέσα στη δίνη των καιρών
Και αιματοχυσίας
Ένα σπουδαίο γεγονός
Υψίστης σημασίας,

Συνέβη και γιορτάστηκε
Σε όλη την Ελλάδα 31 Μαρτ. 1947

Δωδεκανήσου Ένωση
Με τη μαμά Ελλάδα.

Αιώνες που περίμενε
Για να πανηγυρίσει
Την κόρη την πεντάμορφη
Στην αγκαλιά να κλείσει.

Μα η **Βόρεια Ήπειρος**
Πάλι αδικημένη
Της **Αλβανίας** έδαφος
Και πάλι παραμένει,

Κι αν ο στρατός μας τρεις φορές
Την έχει λευτερώσει
Ο ξενικός παράγοντας
Στους **Αλβανούς** θα δώσει.

Οι **Άγγλοι** αφού σπείρανε
Στη χώρα τη διχόνοια
Σ' **Αμερικάνους** πάσαραν
Του πόλεμου την πρόνοια.

Που σ' όλη την Πατρίδα μας
Έχει γερά φουντώσει
Και αδελφός τον αδελφό
Να θέλει να σκοτώσει.

Όμως το μέγα έγκλημα

Εις βάρος του λαού μας
Ήταν το παιδομάζωμα,
Στίγμα πολιτισμού μας.

Που μάζεψαν μικρά παιδιά
Κατά πολλές χιλιάδες
Μαζί τους που τα πήρανε
Πολιτικοί φυγάδες.

Ανθέλληνες τα κάνανε
Τα πότισαν με μίσος
Για κάθε τι **Ελληνικό**
Για να γυρίσουν πίσω,

Στη χώρα, ν' αποσπάσουνε
Τη γη των **Μακεδόνων**,
Απ' των Ελλήνων τη «**σκλαβιά**»
Τη χώρα των προγόνων.

Μάχες μεγάλες δόθηκαν
Στο **Γράμμο** και στο **Βίτσι**
Με ήττα των αριστερών
Κι ο πόλεμος εκρίθη. 27 Αυγ. 49

Τελείωσε και άφησε
Παντού αποκαΐδια
Ακόμη ένα μάθημα
Και μία απ' τα ίδια.

Ο τριετής εμφύλιος
Ο τρισκαταραμμένος
Άφησε την **Ελλάδα** μας
Έθνος διαλυμένο.

Ό,τι αφήσαν οι εχθροί
Στα πόδια του να στέκει
Το `κανε ο εμφύλιος
Εις το... και μη παρέκει.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ

Και οι πληγές που άφησε
Χρόνια ταλαιπωρούσε
Αυτό τον άτυχο λαό
Που δεν ορθοποδούσε.

Το μίσος που συσφάρευσε
Η αδελφοκτονία,
Χρόνια πολλά ταλάνιζε
Όλη την κοινωνία.

Πολιτικούς κρατούμενους
Στέλνανε εξορία
Εις θάνατο δικάζανε
Και τα στρατοδικεία.

Το Κ.Κ.Ε. το θέσανε
Εις την παρανομία
Κι οι ύποπτοι προσάγονται
Εις την αστυνομία.

Αν κάποιος που προσωπικά
Είχε με κάποιον άλλον
Στο τμήμα τον κατέδιδε
Κομμουνιστή και φαύλο.

Και είχε τις συνέπειες
Του ψηφισθέντος νόμου,
Κομμουνιστή, αναρχικού,
Εχθρού και παρανόμου.

Ι.Δ.Ε.Α. δημιούργησαν
Οι παραστρατιωτικοί
Μεσ το στρατό συμπτύζανε
Οι αξιωματικοί,

Το κράτος να γλυτώσουνε
Απ' τον κομμουνισμό

Με ιδεολογία τους:
Τον πατριωτισμό.

Στ' απόσπασμα οδήγησαν
Πλουμπίδη, Μπελογιάννη
Για ύποπτες ενέργειες
Δήθεν πως είχαν κάνει.

Προδότες κατηγορήσαν
Κάποιους αεροπόρους
Αφού τους έμπλεξαν κι αυτούς
Ωσάν συνοδοιπόρους.

Οι φίλοι **Αμερικανοί**
Βρήκαν την ευκαιρία
Και την Ελλάδα βάλανε
Υπό την «προστασία»

Βάσεις δημιουργήσανε
Σε όλη την Ελλάδα
Και έγιν' η πατρίδα μας
Πάρτε διαόλοι βάγια.

Που δρούσαν ανεξέλεγκτοι
Με ετεροδικία

Και για παρανομίες τους
Εις τα στρατοδικεία,

Ουσιαστικά τους χάιδευαν
Κι αντί για τιμωρία,
Τους στέλνανε με άδεια
Να πάνε στα πορνεία.

Και για πολλή ασφάλεια
Μας βάλανε στο **N.A.T.O.**
Να ξέρουμε τι κάνουμε,
Να είμαστ' από κάτω.

Επί **Παπάγου** άρχισε
Στην **Κύπρο** ο αγώνας, 1/4/55

Που ήθελε την **Ένωση**
Και έστειλε στο χώμα,

Τόσα αμούστακα παιδιά

Ο **Βρετανός Δυνάστης**,
Διπλωματίας βρώμικος
Πολλών κακών ο δράστης.

Που την **Τουρκία** ώθησε
Και μπήκε στο παιγνίδι,
Κι έκανε βαρβαρότητες
Στην **Πόλη** και στη **Σμύρνη**.

Το κάθε τι ελληνικό 6-7 Σεπτ.55
Με λύσσα καταστρέφουν
Τους Τούρκους με τους Έλληνες
Ενάντια τους στρέφουν.

Κι οι σύμμαχοι τι κάνανε
Για να μας προστατεύσουν;
Μα τίποτα ουσιαστικά
Απλά θε να κωφεύσουν.

Πολιτική κατάσταση
Για μια οκταετία
Με την **Ε.Ρ.Ε. Καραμανλή**
Είχε ισορροπία.

Είχε και παρατράγουδα
Με παρακρατικούς
Που το **Λαμπράκη** σκότωσαν
Για λόγους σκοτεινούς.

Επέθανε κι ο βασιλιάς
Κι ανέβηκε στο θρόνο
Ο **Κωνσταντίνος**, νεαρός

Εικοστεσσάρων μόνο.

Ανένδοτο εκήρυξε
Για τη Δημοκρατία,
Ο **Παπανδρέου** για αισχρή
Φίλων αποστασία.

Το γιο του κατηγορήσαν
Ανδρέα σαν προδότη,
Σοσιαλιστή στο φρόνημα
Κοινώς σαν συνωμότη.

Πως κίνημα ετοιμάζε
Με σύνθημα **“ασπίδα”**
Για να αλλάξει καθεστώς
Στην έρημη πατρίδα.

Μετά απ' τον εμφύλιο
Κομμουνισμού φοβία,
Είχε σαν αποτέλεσμα
Στυγνή δικτατορία,

Τον πόνο που συσώρευσε
Με τους φυλακισμένους,
Με τις χιλιάδες τους νεκρούς
Και τους αγνοουμένους.

Μετ' από τα μεσάνυχτα
Μια νύχτα του Απρίλη 21 Απρ.67
Εσβήσανε της λευτεριάς
Τρεμουλιαστό καντήλι.

Κατάργησαν κυβέρνηση
Και με λογοκρισία,
Τον τύπο τον φιμάωσαν
Με την τρομοκρατία.

Τα ξερονήσια γέμισαν

Μακρόνησο και Γυάρο

Με υπουργούς και βουλευτές
Ακόμη και το **Μαύρο**.

ΕΑΤ/ΕΣΑ βασάνιζαν

Σ' υπόγεια μπουντρούμια,
Αγωνιστές ν' αποκαλούν
Μιάσματα κομούνια.

Αξίζει ν' αναφέρουμε
Πραξικοπηματίες
Που το λαό στερήσανε
Απ' τις ελευθερίες.

Το **Γιώργο Παπαδόπουλο**,

Τον πράκτορα της **Σ.Ι.Α.**
Τους **Μακαρέζο, Πατακό**,
Εις την συνομοσία.

Αυτοί με συναδέλφους τους
Όλους караβανάδες
Έβαλαν την πατρίδα μας
Σ' οδυνηρούς μελάδες.

Που τσαμπουκά πουλούσανε
Χωρίς διπλωματία,
Για Κύπρο και για Ένωση
Στη γείτονα Τουρκία.

Μα όμως όταν τρίξανε
Τα δόντια τους οι Τούρκοι,
Μαζέψανε τη γλώσσα τους
Και μπήκαν στο καβούκι .

Στην Κύπρο αποσύρανε
Στρατό μια μεραρχία
Και έρμαιο αφήσανε
Την **Κύπρο** στη Τουρκία.

Κι ο βασιλιάς τι έκανε
Για να τους εμποδίσει;
Μα βέβαια κυβέρνηση
Όλους θα τους ορκίσει.

Αργότερα σε κίνημα
Που κάνει, παρωδία,
Για να γλυτώσει το `σκασε
Και πήγε **Ιταλία**.

Αλλά και οι δικτάτορες
Με τις φιλοδοξίες,
Την άγνοια πολιτικής
Και τις λυκοφιλίες,

Σ' εξέγερση των φοιτητών
Εις στο Πολυτεχνείο. 17/11/73
Πάνω τους καταπέσανε
Σαν άγριο θηρίο.

Εφτά χρονάκια είχανε
Τη χώρα μας στο γύφο
Που είχε αποτέλεσμα
Καταστροφή στη **Κύπρο**.

Μετά το πραξικόπημα
Κατά του **Μακαρίου**
Ένα Σαββάτο πρωινό
Στα μέσα Ιουλίου, 15 Ιουλ. 74

Που έδωσε την αφορμή
Στους Τούρκους να εισβάλουν,
Κι ένα κομμάτι του νησιού
Για να το καταλάβουν. 20/7/74

Χιλιάδες σκοτωθήκανε
Και πρόσφυγες γινήκαν,
Στην ίδια την πατρίδα τους

Τα σπίτια τους π` αφήκαν.

Μα και οι αγνοούμενοι
Πολλές εκατοντάδες,
Ακόμη τους αναζητούν
Παιδιά τους και manάδες.

Κι η χούντα πανικόβλητη
Το έβαλε στα πόδια,
Εφόσον στην πολιτική
Ήτανε σκέτα βόδια.

Γύρισε ο **Καραμανλής**
Νύχτα απ` τη **Γαλλία**,
Και πήρε εις τα χέρια του
Της χώρας τα ηνία. 23/7/74

Κατάφερε και έσωσε
Ίσως και τα χειρότερα,
Ενώ στην **Κύπρο** τα `καναν
Οι Τούρκοι δυσκολότερα.

Μετά πολλές προσπάθειες

Υπόγραψαν ειρήνη
Αλλά κομμένη εις τα δύο
Η **Κύπρος** θ' απομείνει.

Και από τότε συνεχώς
Κάνουν συνομιλίες
Μα τίποτα δεν γίνεται
Είν' όλα κοροϊδίες.

Την Κύπρο διχοτόμησαν
Και είναι δύο κράτη
Και τ' όνειρο της Ένωσης
Έμεινε αμανάτι.

Οι σύμμαχοι μας έπαιξαν
Το βρώμικο παιγνίδι,
Με τη λυκοφιλία τους
Που πάντα μας προδίδει.

Μας βάζουν και τρωγόμαστε
Συναναμεταξύ μας
Αφού δεν έλειψαν ποτέ
Προδότες στη φυλή μας.

ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Σαν γύρισ' ο **Καραμανλής**
Μέσα σ' αυτό το χάος
Με εκδηλώσεις του λαού
Πως τέλειωσε το πάθος,
~*~*~*
Επάρατης, επτάχρονης,
Στυγνής δικτατορίας,
Στο πρόσωπό του έβλεπε
Πως ήρθε ο Μεσσίας.
~*~*~*
Να ανυψώσει ηθικό
Να βάλει κάποια τάξη,
Πρώτη δουλειά του ήτανε
Την **Κύπρο** να κοιτάξει.
~*~*~*
Ηγήθηκε κυβέρνησης
Εθνικής ενότητας
Και **Κ.Κ.Ε.** να λειτουργεί
Εντός της νομιμότητας.
~*~*~*
Εξόριστους εις τα νησιά
Ευθύς ελευθερώνει
Κι αγωνιστές αντίστασης
Κι αυτούς τους δικαιώνει.
~*~*~*
Έκανε δημοψήφισμα
Για τη δημοκρατία
Για να διαλέξει ο λαός
Ή για τη βασιλεία.
~*~*~*
Και ο λαός εψήφισε
Για τη δημοκρατία,
Και μόνιμα στα τάρταρα
Στέλνει τη βασιλεία.
~*~*~*
Αλλά και τους πρωταίτιους
Στυγνής δικτατορίας

Να δικαστούν τους έστειλε
Και κρίση ιστορίας.
~*~*~*
Και νέο κόμμα ίδρυσε
«**Νέα Δημοκρατία**»
Στη χώρα που θα έγγραφε
Μια σοβαρή πορεία
~*~*~*
Στις εκλογές που έκανε
Παίρνει πλειοψηφία
Και ο **Ανδρέας** με **ΠΑΣΟΚ**
Παίρνουν μειοψηφία.
~*~*~*
Μεγάλο του επίτευγμα
Μα και αυτοσκοπός
Που την Ελλάδα έβαλε
Μέσα εις την **ΕΟΚ**.
~*~*~*
Μα είναι όμως βασικό
Δεν πρέπει να ξεχάμε
Που ο **Ανδρέας** φώναζε
Βρε... ξέρετε που πάμε;
~*~*~*
Πάμε σε μια σφηκοφωλιά
Σε ένα συνδικάτο,
Που `ναι το ίδιο ακριβώς
Των «φίλων» μας του **ΝΑΤΟ**.
~*~*~*
Πριν πάρει την κυβέρνηση...
Μα τι τα λέμε τώρα...
Για Τούρκους που ξεφώνιζε
Βυθίσατε το «**ΧΟΡΑ**».
~*~*~*
Σαν πήρε την κυβέρνηση
Άλλαξε το τροπάρι 1981
Που είδε έναν Πακτωλό
Χρημάτων πως θα πάρει.

Που οι κρουνοί ανοίξανε
Οι «φίλοι» στις **Βρυξέλες**,
Και πάνω τους που πέσανε
Σαν πεινασμένες βδέλλες.

Το όργιο ξεκίνησε
Κραιπάλης και σπατάλης,
Με πάμπερς μεταφέρανε
Το χρήμα υπό μάλης.

Με χρήμα που κατέφθανε
Να γίνουν επενδύσεις.
Αλόγιστα σκορπούσανε
Και σ' άλλες καταχρήσεις.

Οι υπουργοί λαδώνονται
Από τις εταιρίες,
Για εύκολό τους πλουτισμό
Δεν χάνουν ευκαιρίες.

Οι **Κοσκωτάς, Κουτσόγιωργας**
Ο δούναι και ο λαβείν
Μεγάλοι πρωταγωνιστές
Σε τούτη τη σκηνή.

Διέφθειραν και άρπαξαν
Χωρίς αιδώ και τσίπα
Και τη ζωή δυσκόλεψαν
Αργότερα του **Τσίπρα**.

Να πούμε πρασινοφρουροί
Του κόμματος στρατιώτες
Κι εκείνοι για τη μάζα τους
Το `παιζαν πατριώτες.

Και ο λαός τι έκανε;
Κι αυτός επήρε μέρος,
Στο πάρτι που γινότανε

Ωσάν υπνωτισμένος.

Δεν ήξερε ο φουκαράς
Με δανεικά πως ζούσε
Και η Ευρώπη τα λεφτά
Πίσω θα τα ζητούσε.

Και ο **Ανδρέας** έπεσε
Κι εκείνος με τα μούτρα,
Το χρήμα τον ξελόγιασε
Και της **Μιμής** τα μπούτια.

Απ' την καρδιά αρρώστησε
Τις εκλογές τις χάνει 1989
Και όπως λεν στον έρωτα
Το είχε παρακάνει.

Ο **Μητσοτάκης** νικητής
Σε δίκη θα τον στείλει
Ο άθλιος που βάλθηκε
Να τον εξαποστείλει.

Όμως κι αυτόν ο **Σαμαράς**
Τον έριξε μια μέρα
Κι ο **Μητσοτάκης** του `κοψε
Ως και τη καλημέρα.

Και ο **Ανδρέας** ευτυχής
Μια νύχτα στην **Εκάλη**
Παρέδωσε το πνεύμα του
Στης **Μιμής** την αγκάλη.

Κι εκλέχτηκε πρωθυπουργός
Ο **Κώστας ο Σημίτης** 1996
Αυτός που εις τα **Ίμια**
Φέρθηκε σαν κοπρίτης.

Στις μέρες του διαφθορά,

Μίζες, δολοπλοκίες
Φτάσανε στο έπακρον
Με τις παραγγελίες,
~
Γι' αμυντικά συστήματα
Για τανκς, αεροπλάνα,
Για το κτηματολόγιο
Τη **Ζήμενς** και τα πλάνα.
~
Το πάρτι **Ολυμπιακών 2004**
Και των μεγάλων έργων,
Τα χρήματα κατέληξαν
Σε τσέπες ημετέρων.
~
Σκάνδαλα διαδέχονται
Ένα μετά το άλλο,
Και το χρηματιστήριο,
Ήταν το πιο μεγάλο.
~
Που ο κοσμάκης έχασε
Σε φούσκες μετοχές
Από τους επιτήδειους
Αυτές τις εποχές.
~
Κι οι υπουργοί δε χάσανε
Αυτήν την ευκαιρία
Για να πλουτίσουνε κι αυτοί
Που πριν δεν είχαν μία.
~
Βλέπε τον **Τσοχατζόπουλο**
Μαντέλη και **Τσουκάτο**
Που με τα μούτρα έπεσαν
Στης εξουσίας πιάτο.
~
Έφαγαν τον αγλέουρα
Π.Α.Σ.Ο.Κ. σοσιαλιστές
Που τα ταμεία άδειασαν
Σαν τους κοινούς ληστές.

Και μόνο **Τσοχατζόπουλος**
Επλήρωσε τη νύφη
Ενώ οι άλλοι οι πολλοί
Που είχανε την τύχη,
~
Να κυβερνά διαφθορά
Του κράτους η σαπίλα
Τους άφησε ανέγγιχτους
Η ντόπια καμαρίλα.
~
Επί **Σημίτη** φούντωσαν
Κλεψιά, δωροδοκίες,
Με **Ζήμενς**, εξοπληστικά
Και άλλες ιστορίες.
~
Το πάρτι συνεχίστηκε
Μετά κι επί **Κωστάκη 2004-09**
Κι εκεί στο μέλι βούτηξαν
Κάποιοι το δαχτυλάκι.
~
Τις εκλογές που έγιναν
Τις χάνει ο **Κωστάκης**,
Με το «λεφτά υπάρχουνε»
Κερδίζει ο **Γιωργάκης. 2009**
~
Που έφερε τη θύελλα
Μαζί με κερδοσκόπους,
Φέρνει και τα μνημόνια,
Αγύρτες, καιροσκόπους.
~
Τα πάντα τα διάλυσε
Μείωσε τους μισθούς,
Συντάξεις τις κρεοούργησε
Κι εργάτες τους μισούς,
~
Στην ανεργία έστειλε
Και στην απελπισία.
Συσσίτια αρχίσανε

Σε Δήμους κι εκκλησία.

Επήλθε η καταστροφή
Και την αυτοκτονία
Τη βλέπουνε σαν λύτρωση
Εις την απελπισία.

Γέροι στους κάδους ψάχνουνε
Κάτι να βρουν να φάνε.
Τα πεινασμένα τα παιδιά
Σχολειό λιποθυμάνε.

Νοικοκυριά κατάρρευσαν
Τους παίρνουνε τα σπίτια
Στο δρόμο άπονα πετούν
Σαν τα φτωχά σπυργίτια.

Και το χειμώνα θέρμανση
Είδος πολυτελείας
Κατάντησε και έγινε
Στας πολυκατοικίας.

Κι οι νέοι που δεν έχουνε
Κατ' απ' τον ήλιο μοίρα
Κι αυτοί στη μετανάστευση
Των ομματιών τους πήραν.

Τέτοια, ποτέ, καταστροφή
Δεν είχε ξαναγίνει,
Μονάχα εις τον πόλεμο
Και όχι εν ειρήνη.

Παρ' όλη την καταστροφή
Οι πλούσιοι συνεχίζουν,
Να κλέβουνε, να αδικούν,
Κι ακόμη να πλουτίζουν.

Τα δισεκατομμύρια

Στην Ελβετία φεύγουν,
Με πρώτους τους πολιτικούς
Που τα δικά τους στέλλουν.

Την τρόικα που φέρανε
Δήθεν να βοηθήσει
Τα μέτρα που επέβαλε
Στη φτώχεια θα βυθίσει.

Χιλιάδες νοικοκύρηδες
Κι απ' τη μεσαία τάξη
Πολλούς στην αθλιότητα
Εκεί θα τους πετάξει.

Κακήν κακώς πετάξανε
Τον άμυαλο **Γιωργάκη**
Να συνεχίσει το κακό
Βάλαν τον **Αντωνάκη**.

Με υποσχέσεις ψεύτικες
Προγράμματα και μπούρδες
Τις κέρδισε τις εκλογές 2012
Μα κάνει κολοτούμπες.

Σαν άξιος διάδοχος
Που είναι του **Γιωργάκη**,
Και άλλα μέτρα πιο σκληρά
Παίρνει για τον κοσμάκη.

Την ανεργία έφτασε
Σε ύψη δυσθεώρητα
Λαμόγια και τ' αφεντικά,
Αφήνει ατιμώρητα.

Αλλά δεν γλύτωσε κι αυτός
Ο **Τσίπρας** θα κερδίσει 2015
Και τη διαπραγμάτευση
Με δανειστές θ' αρχίσει.

Όμως αυτοί αδίστακτοι
Τον έχουνε στο χέρι
Που το πεπόνι το κρατούν
Αλλά και το μαχαίρι.
~ ~ ~
Ορθά κοφτά του δήλωσαν
Λεφτά για να του δώσουν
Το πλούτο της πατρίδας μας
Πρέπει να παραδώσουν.
~ ~ ~
Για έξι μήνες πάλευε
Με διαπραγματεύσεις
Και όλο περισσότερες
Ζητούσανε δεσμεύσεις.
~ ~ ~
Με πρωτοστάτες Γερμανούς
Σκληρούς εις τα παζάρια
Την τύχη της Ελλάδας μας
Την παίζανε στα ζάρια.
~ ~ ~
Δημογήφισμα, εκλογές
Δεν ίδρωνε τ' αυτί τους.
Τους Έλληνες τους θέλανε
Έξω απ' το μαντρί τους.
~ ~ ~
Στο τέλος συμφωνήσανε
Λεφτά να μας δανείσουν
Με το μαχαίρι στο λαιμό
Μέτρα σκληρά ν' αρχίσουν.
~ ~ ~
Να εξοντώσουν το λαό
Κεφάλι μη σηκώνει
Και γενεές των γενεών
Για πάντα να πληρώνει.
~ ~ ~
Τον **Τσίπρα** που ετόλμησε
Κεφάλι να σηκώσει

Κι απεγνωσμένα ήθελε
Ό,τι μπορεί να σώσει,
~ ~ ~
Οι Ευρωπαίοι δανειστές
Κι εταίροι μας ας πούμε,
Τους Έλληνες μας θέλουνε
Στο λούκι τους να μπούμε.
~ ~ ~
Αυτό ας γίνει μάθημα
Στις μέλλουσες γενιές
Φίλοι πως δεν υπάρχουνε
Μα φέρνουν συμφορές,
~ ~ ~
Αν το συμφέρον τους καλεί
Πως βάζουνε θηλιά
Και ότι τους προσφέραμε
Σαν γράμματα ψιλά.
~ ~ ~
Έτσι αυτοί τα βλέπουνε
Δεν μας υπολογίζουν
Αλλά κουνούν το δάχτυλο
Έτσι να μας φοβίζουν.
~ ~ ~
Γι' αυτό σου λέω αδελφέ
Εσύ που με διαβάζεις
Στηρίξου στις δυνάμεις σου
Και πάντοτε να βάζεις,
~ ~ ~
Του Έθνους τα συμφέροντα
Πάνω απ' τα δικά σου
Μέλλον να έχουνε στη γη
Εγγόνια και παιδιά σου.
~ ~ ~
Είσαι λαός ανάδελφος
Έχεις και ιστορία,
Χιλιάδες χρόνια έγγραφες
Μοναδική πορεία.

Είσαι λαός μοναδικός
Τα πάντα σου χρωστάνε
Ενώ αυτοί παμπόνηροι
Θέλουν να σου τα φάνε,

Ό,τι παράγ' ο τόπος σου
Να βάλουνε στο χέρι,
Ιδρώτα σου, τη δούλεψη,
Και ό,τι τους συμφέρει.

Ο Τσίπρας το πολέμησε
Για μια τετραετία
Με τη θηλιά τους στο λαιμό
Και με τρομοκρατία.

Παρ' όλ' αυτά κατάφερε
Κεφάλι να σηκώσει
Και στον εργάτη κι άνεργο
Βοήθεια να του δώσει.

Κατάφερε με **Σκοπιανούς**
Να ρθει σε συμφωνία
Που πήρανε το όνομα
Βορρά Μακεδονία.

Όμως εκεί π' απέτυχε
Να έχει ο πολίτης
Ασφάλεια στο σπίτι του
Κι έτσι ο καθ' αλήτης

Να μπαίνει, να τρομοκρατεί,
Ληστεύει, να σκοτώνει
Και με αναίδεια πολύ
Όλα να τα σουφρώνει.

Έδωσε τα προσχήματα
Στην ντόπια καμαρίλα,
Μ' αλήθειες και με ψέμματα
Την έπαθε τη νύλα.

Με λύσσα τον πολέμησαν
Αντίπαλοι και άλλοι
Να έχουν τα προνόμια
Στη τσέπη τους και πάλι.

Στις εκλογές που έγιναν
Κερδίζει ο **Κυριάκος 2019**
Πλουτοκρατίας γέννημα
Και μέγας φιλαράκος.

Μια τελευταία συμβουλή
Πάντα να την θυμάσαι
Όσο μπορείς παντοτινά
Ήσυχος να κοιμάσαι.

Να έχεις πάντοτε στο νου
Πως Έλλην ενωμένος
Στην ιστορία του ποτέ
Δεν βγήκε νικημένος.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΠΑΡΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Και τώρα δω που φτάσαμε
Φίλε μου αναγνώστη
Κάτι παραλειπόμενα
Σ' αυτά που έχω γνώση
Θα καταθέσω με ψυχή
Έτσι να μην ξεχνάμε,
Πού ήμασταν, πού είμαστε
Και κατά πού τραβάμε.
Μέσ' απ' του χρόνου τα παλιά
Τα σκοτεινά τα βάθη
Που άρχισε ο Έλληνας
Τον κόσμο μας να πλάθει
Και που οι άλλοι άνθρωποι
Ζούσανε σε λειμώνες,
Κι αυτός προπορευότανε
Πάρα πολλούς αιώνες,
Μ' ένα μυαλό ανήσυχο
Που είχε στο κεφάλι,
Τις απαντήσεις έψαχνε
Και λύσεις για να βγάλει.
Για τα πολλά μυστήρια
Αλλά και για τον ίδιο.
Το ρόλο του πάνω στη γη
Και κάτω απ' τον ήλιο.
Και έγινε προπάτορας
Πολλών επιστημόνων,
Της ηθικής, των ιδεών
Κι άλλων πολλών κανόνων.
Που να διέπουν τη ζωή
Και σχέσεις των ανθρώπων

Αόρατων και ορατών
Γνωστών τε και αγνώστων.
Με εφευρέσεις δυνατές
Που άλλαξαν τον κόσμο,
Με θεωρίες και θεούς
Κι αυτά δεν είναι μόνο.
Τα γράμματα και τη γραφή
Για επικοινωνία,
Διοίκησης συστήματα
Και τη δημοκρατία.
Φύση λαός ανήσυχος,
Τις θάλασσες οργώνει,
Από τα χρόνια τα παλιά
Τη φήμη του απλώνει.
Σαν επιστήμων, έμπορος
Και ιδιοφυία
Φέρνει παντού το μήνυμα:
Ελλάδα είναι μία.
Γύρω απ' τη Μεσόγειο
Στα παλαιά τα χρόνια,
Μ' αποικισμούς που έκανε
Σ' ερήμους και σε χιόνια,
Σ' υποανάπτυκτους λαούς
Την Άνοιξη τους φέρνει
Και την ποιότητα ζωής
Που ζει και τήνε ξέρει.
Έχνη αυτής της εποχής
Παντού `ναι σκορπισμένα
Μα ήρθε όμως εποχή
Που ήταν ξεχασμένα.

Ακόμη και το όνομα
Του Έλληνα εχάθη.
Στη Βυζαντινοκρατία
Ρωμαίος ονομάσθη.
~*~
Ραγιάς, Ρωμαίος, ή Ρωμιός,
Επί τουρκοκρατίας
Με τη βοήθεια πάντοτε
Και της Ορθοδοξίας.
~*~
Τότε που η συνείδηση
Του Έθνους δεν υπήρχε
Μα ευτυχώς της γλώσσας μας
Το όπλο που κατείχε.
~*~
Και έδωσε τη δύναμη
Στο μέγα εθνεγέρτη
Το **Ρήγα το Βελεστινλή**
Της νόησης ηγέτη,
~*~
Να βγάλει απ' το λήθαργο
Του Έθνους τις δυνάμεις,
Να ξαναβρούν τις ρίζες τους
Ν' ανέβουν στις επάλξεις.
~*~
Ιστορικά τους δίκαια
Να τα υπερασπίσουν
Και των προγόνων αρετές
Να τις υπενθυμίσουν.
~*~
Όμως μακραίωνες σκλαβιές
Του άφησαν κουσούρια
Και επί πλέον πρόσθεσαν
Στον Έλληνα καινούρια.
~*~
Στα χρόνια τα νεότερα
Σε κύματα φυγής,
Άρχισε μετανάστευση,

Πατρίδα, όπου γης.
~*~
Έφυγε απ' τη χώρα του
Και πήγε σ' άλλους τόπους
Και έδρεψε της δούλεψης
Μίας ζωής τους κόπους.
~*~
Ανέχεια τον έκανε
Για να μεταναστεύσει
Που ευκαιρίες εύρισκε
Σαφώς να διαπρέπει.
~*~
Έφυγε και διέπρεψε
Στα πέρατα του κόσμου
Σε μέρη που `φαρμόζουνε
Τα γράμματα του νόμου.
~*~
Σ' Αμερική, σε Καναδά,
Σ' Ευρώπη, σ' Αυστραλία,
Αργεντινή, σε Αφρική
Και εις την Βραζιλία.
~*~
Ξενιτεμένος Έλληνας
Δεν ξέχασε πατρίδα.
Πάντα σε δίσεκτους καιρούς
Της έδινε ελπίδα.
~*~
Ανδρώθηκαν και πλούτισαν
Μεγάλοι ευεργέτες
Που τ' όνομά τους έγραψαν
Σε έργων ετικέτες.
~*~
Ναι! είναι υπερήφανος
Ο Έλλην για προγόνους,
Όμως θα είναι και γι' αυτόν
Από τους απογόνους;
~*~
Γιατί αυτό που γίνεται

Τη σήμερον ημέρα,
Με κλέφτες κυβερνητικούς
Δεν βλέπει άσπρη μέρα.

Τον έκαναν ρεντίκολο
Για τα συμφέροντά τους,
Που κλέβουν από το λαό
Για τα αφεντικά τους.

Του παρελθόντος κατ` αρχήν
Να πούμε τα κουσούρια
Που σ` έτρωγαν πατρίδα μου
Σαν του γιαλού καβούρια.

Στους μύθους που μας έπλασες
Μας είπες για τον **Κρόνο**
Πως τα παιδιά του έτρωγε
Βαθιά μέσα στο χρόνο.

Και κάποια στρίγκλα **Λάμια**
Κι εκείνη τα παιδιά της,
Μόλις γεννούσε τα `τρωγε
Μέσα στην αγκαλιά της.

Δεν ξέρω πως κατάφερες
Κι εσύ τόσα παιδιά σου
Αυτά που τα γαλούχησες
Με τα ιδανικά σου,

Σαν **Κρόνος** και σαν **Λάμια**
Να τα κατασπαράζεις,
Εκείνα που σε δόξασαν
Γιατί να θυσιάζεις;

Τον **Αριστείδη Δίκαιο**
Τον είχες εξορίσει.
Τι αδικία έκανε
Για να τον τιμωρήσεις;

Τον **Μιλτιάδη** που σαφώς
Σε άνισο αγώνα
Απ` τον εχθρό σε γλύτωσε
Ελλάς στο **Μαραθώνα,**

Τον έκλεισες στη φυλακή
Με πρόστιμο μεγάλο,
Της **Σαλαμίνας** νικητή
Πανέξυπνο, μεγάλο,

Θεμιστοκλή που σ` έσωσε
Από πανωλεθρία,
Τον ώθησες εις τον εχθρό
Να βρει την ασυλία.

Της ηθικής το γίγαντα
Τον πότισες φαρμάκι,
Τον άνδρα τον ενάρετο
Τον πάνσοφο **Σοκράτη.**

Πονάω και οδύρομαι
Για την αχαριστία,
Που τόσα άξια παιδιά
Τα πρόσφερες θυσία,

Στο πνεύμα παραλογισμού
Και μισαλαδοξίας,
Μικρότητας, αφέλειας
Και ματαιοδοξίας.

Και αν αλλάξαν οι καιροί
Δεν άλλαξες τροπάρι
Όλο και κάποιον άξιο
Ο χάρος θα τον πάρει.

Βλέπε στην **Αλεξάνδρεια**
Την ήθους **Υπατία,**
Εγκάθετοι την ξέσκισαν

Σαν άγρια θηρία.

Και τα αριστουργήματα
Της τέχνης των αιώνων
Συντρίμια τα κατάντησαν
Ορδές απατεώνων.

Εγκάθετοι των θρησκευτών,
Των ρασοφορεμένων,
Αμόρφωτων, σκοταδιστών
Και των αφιονισμένων.

Στο όνομα της αρετής
Της νέας σου θρησκείας,
Φανατισμένα σου παιδιά
Άρχισαν εκστρατεία,

Αυτά που οι προπάτορες
Είχαν δημιουργήσει
Ο άφρονας ο Έλληνας
Εις την πυρά θα ρίξει.

Ιδέες και συγγράμματα,
Να λέμε την αλήθεια,
Άραβες τα διέσωσαν.
Δεν είναι παραμύθια.

Αρνήθηκαν κι ονόματα
Με κάποια σημασία
Και ξένα υιοθέτησαν
Χωρίς καμιά ουσία.

Ονόματα ελληνικά
Προγόνων των σπουδαίων
Επήρανε τη θέση τους
Ονόματα Εβραίων.

Τους μύθους και προπάτορες

Των «φίλων» μας επίσης
Σαν «άγιους» μας πάσαραν
Μιας κάποιας Διαθήκης.

Των μύθων και θρησκείας μας
Σαφώς να ξεχαστούνε
Και τους διεφθαρμένους τους
«Άγίους» να τιμούμε.

Κράτησε η κατάπτωση
Δύο χιλιάδες χρόνια
Οι Έλληνες που ήτανε
Της εκκλησίας πόνια.

Ως ότου τους αφύπνησαν
Του **Ρήγα** οι παιάνες
Και έφεραν στη μνήμη τους
Τους πρόγονους τιτάνες.

Αιώνες που οι Έλληνες
Σαν καταπιεσμένοι
Και αιωνίου κόλασης
Θα είναι κολασμένοι,

Ακόμη δεν απέβαλαν
Κουσούρια και φοβίες,
Αυτά που κουβαλούσανε
Που ζούσαν σαν παρίες.

Και μ' όπλο τον αφορισμό
Τους κράταγαν δεμένους
Να σκύβουν το κεφάλι σε....
“Κορακοφορεμένους”.

Σ' αυτούς που πολεμήσανε
Το πνεύμα των προγόνων
Σοφία κι επιτεύγματα
Τόσων πολλών αιώνων.

Πως θα `ταν σήμερα η γη
Εάν δεν ήταν θύμα
Της βίας, των σκοταδιστών!
Πως θα `τανε! Τι κρίμα!

Κι εκεί που μας χρωστούσανε
Μας πήραν και το βόδι,
Πληγή του κράτους έγιναν
Και κάλος εις το πόδι.

Και τ` άλλο το οξύμωρο,
Κηρύχθηκαν προστάτες
Παιδείας και εκπαίδευσης,
Ελλήνων αποστάτες,

Τρεις ιεράρχες άσπονδοι
Διώκτες του πνεύματός σου,
Για να θολώνουν πιο πολύ
Το πνεύμα των παιδιών σου.

Παρ` όλο που μας μπήκανε
Στο σβέρκο μας καβάλα
Και έχουν λόγο και πυγμή
Μέσα σε όλα τ` άλλα,

Δεν βρέθηκε κυβέρνηση
Το κράτος να χωρίσει
Από το σφιχταγκάλιασμα
Και να διαχωρίσει,

Τους ρόλους και αποστολή
Κράτους και εκκλησίας,
Αλλά και υποχρέωση
Τα της μισθοδοσίας.

Ο Έλλην σαν ανάδελφος
Λαός στον κόσμο τούτο
Προσφάτως ανακάλυψε

Ένα καινούργιο φρούτο.

Ότι για όλα τα δεινά
Ξένοι του τα `χουν φέρει
Αυτοί του τα φορτώσανε
Γι` αυτό και υποφέρει.

Για σύνελθε βρε Έλληνα
Το λέω για καλό σου!
Ο μεγαλύτερος εχθρός
Είναι ο εαυτός σου.

Δεν φταίνε αν λαδώνεσαι
Και δεν πληρώνεις φόρους,
Αν είσαι μάγκας και νταής
Και δεν τηρείς τους νόμους.

Αν σ` έχουν κάνει υπουργό
Κι ότι χοντρά τα παίρνεις.
Αν κλέβεις το δημόσιο
Και δεν καταλαβαίνεις,

Κάνεις κακό στο σύνολο
Αλλά και στα παιδιά σου,
Σ` άλλους φορτώνεις ενοχές
Για σφάλματα δικά σου.

Σε βασικά ζητήματα
Δεν βρίσκεις μία λύση
Να κάτσεις με τον αδελφό
Για να τα συζητήσεις.

Στα εθνικά ζητήματα
Μία γροθιά να γίνεις,
Για δίκια να δικαιωθείς
Εάν θα επιμείνεις.

Χρόνια πολλά οι **Σκοπιανοί**

Δούλευαν υπογείως
Για τη **Μακεδονία** σου
Να κλέψουν αναίτιως.
~
Το ένδοξό της παρελθόν
Και τη **Θεσσαλονίκη**,
Πολιτισμός, κληρονομιά
Ότι σ' αυτούς ανήκει.
~
Κι ενώ αυτοί δουλεύανε
Να στρουθοκαμηλίζεις,
Λέγοντας τέτοιο πρόβλημα
Εσύ δεν το γνωρίζεις.
~
Και όταν βρέθηκες μπροστά
Εις τα τετελεσμένα
Κατηγορείς τους σύμμαχους
Τι κάνουν σε σένα.
~
Στο τέλος αναγκάστηκες
Υπογραφή να βάλεις
Με τη **συνθήκη των Πρεσπών**
Συμβιβασμό να κάνεις.
~
Από δικά σου σφάλματα
Χάνεις **Μικρά Ασία**,
Που έφερε καταστροφή,
Πόνο και δυστυχία.
~
Είπαμε τον εμφύλιο
Επέβαλαν οι ξένοι
Που δεν θα καταφέρνανε
Εάν οι πουλημένοι,
~
Δεν έριχναν στο μύλο τους
Νερό εν αφθονία,
Που την πατρίδα πρόδωσαν
Στα ξένα τα χαλκεία.

Να πούμε για το έγκλημα
Που έγινε στην **Κύπρο**,
Που έδωσε το έναυσμα
Της εισβολής στο Τούρκο;
~
Κι εκεί είσαι υπεύθυνος
Έλληνα αδελφέ μου,
Και έλα, αν διαφωνείς
Κάτσε κι εξήγησέ μου.
~
Να πούμε για μνημόνια
Που σου `χουν επιβάλει
Τι να σου πω, αφού ποσώς
Μυαλό δεν έχεις βάλει;
~
Οι κερδοσκόποι πέσανε
Πάνω σου σαν κοράκια
Κι εσύ για τους πολιτικούς
Τους παίζεις παλαμάκια.
~
Κατηγορείς τους δανειστές
Άρπαγες τοκογλύφους.
Φίλε μου τα προβλήματα
Δεν λύνονται με γρίφους.
~
Πρέπει να σφίξεις τη γροθιά
Να δουν τη δύναμή σου,
Εκείνοι που κατάστρεψαν
Πατρίδα και ζωή σου.
~
Οι ξένοι τα συμφέροντα
Κοιτάζουν τα δικά τους
Κοίτα κι εσύ τη πάρτη σου
Πατρίδα και παιδιά σου.
~
Είσαι λαός πανέξυπνος
Και το `χεις αποδειξει
Οι αρετές σου σπάνιες

Και αν ομονοήσεις

Θα αποκτήσεις δύναμη
Αρκεί να πεις το “θέλω”
Και θα σου βγάξουν Έλληνα
Οι ξένοι το καπέλο.

Γιατί να παραδέχονται
Οι ξένοι τους Αρχαίους;
Γιατί οι κυβερνήσεις σου
Να διώχνουνε τους νέους;

Μιλάς και κοκορεύεσαι
Για ένδοξους προγόνους.
Εσύ ο Νεοέλληνας
Θ' αφήσεις απογόνους.

Και τι θα λένε αδελφέ
Για σένα τα παιδιά σου;
Θα είναι υπερήφανα
Για σε και τη γενιά σου;

Πολλές φορές το τόνισα
Και σου το ξαναλέω
Είσαι λαός πανέξυπνος,
Περήφανος, γενναίος.

Σου λείπει η οργάνωση,
Ο σεβασμός στους νόμους,
Εύκολα παρασύρεσαι
Από τους παρανόμους.

Τους κλέφτες κυβερνήτες σου
Που σ' έχουν χαντακώσει
Χειροκροτείς κι ακολουθείς!
Μα σ' έχουνε υπνώσει;

Κι εφόσον σου τα έψαλα

Για την κακομοιριά σου
Ας πούμε Νεοέλληνα
Για λίγο τα καλά σου.

Είσαι λαός εργατικός,
Φιλότιμος με μπέσα,
Δημιουργείς, μεγαλουργείς,
Είσαι σε όλα μέσα.

Έχεις την οικογένεια
Σαν άλφα και ωμέγα.
Στον κόσμο μας τον σύγχρονο
Λάμπουν δικά σου έργα.

Στις επιστήμες, μόρφωση,
Παντού είσαι ο πρώτος,
Και τα παιδιά σου πια δεν ζουν
Σ' αμάθειας το σκότος.

Έγινες περιζήτητος
Σε όλον τον πλανήτη
Για το μυαλό σου αδελφέ
Σε όλα του τα μήκη.

Στη μουσική, πολιτισμό
Στον εικοστό αιώνα,
Σε τίποτα δεν υστερεί
Απ' το χρυσό αιώνα.

Του **Χατζηδάκη** μουσική
Και **Μίκη** μελωδίες,
Σ' όλο τον κόσμο παίζουνε
Ορχήστρες, χορωδίες.

Στο πνεύμα και στην ποίηση
Γεννήθηκαν τιτάνες
Διθύραμβους που έγραψαν,
Πατρίδα και παιάνες.

**Λουντέμης και Σικελιανός,
Ελύτης και Σεφέρης,
Ρίτσος, Καβάφης, Παλαμάς**
Όλους μαζί θα φέρεις,

Να σ' ανεβάσουνε ψηλά
Στης ποίησης παλάτια
Μοναδικά, Πατρίδα μου,
Στης δόξας μονοπάτια

Οι κίνδυνοι που σ' απειλούν
Τα τελευταία χρόνια
Τους **φίλους** σου και σύμμαχους
Των τουρκαλάδων πiónια

Να μην τους εμπιστεύεσαι,
Στηρίξου στα παιδιά σου
Συμφέροντά τους νιάζονται
Κι όχι για τα δικά σου.

Στο παρελθόν μαθήματα
Σου δώσανε σκληρά,
Μην πέσεις στην παγίδα τους
Και τούτη τη φορά.

Κι άλλα πολλά θα έγγραφα
Αλλά η ιστορία,
Σε τούτο το βιβλίο μου
Είναι εν συντομία.

Μια φράση που θυμήθηκα
Κάποιου που είπε κάτι,
Και θα τελειώσω με αυτό
Έστω κι αν βγάξει μάτι.

*”Καταραμένε Έλληνα
Όπου και να κοιτάζω
Πάντα μπροστά μου θα σε βρω
Όπου και αν θα ψάξω....”*

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ελλάδα μου Πατρίδα μου
Πώς να σ' ευχαριστήσω;
Που μού `δωσες τη δύναμη
Τη δόξα σου να ζήσω!

Μεσ' από τούτες τις γραμμές
Της φτωχικής μου πένας,
Που έγγραψε με σεβασμό
Για να υμνήσει σένα.

Που μου `δωσες τη δύναμη
Και την αυτογνωσία,
Ελλάδα μου μοναδική
Ελλάδα αιωνία.

Γράφοντας τούτες τις γραμμές
Αναπολών τη δόξα,
Που έγγραψες Ελλάδα μου,
Τα πάθη σου τα τόσα.

Να φχαριστήσω τους Θεούς
Θυμίαμα να κάψω,
Αυτούς που με αξίωσαν
Για σένανε να γράψω.

Ανεπανάληπτες στιγμές
Πώς να το εξηγήσω!
Μέσ' από τούτες τις γραμμές
Που μ' έκανες να ζήσω

Όμως θα πρέπει να στο πω
Δεν πρέπει να στο κρύψω
Έζησα κι άσχημες στιγμές
Και θα στο εξηγήσω.

Απελπισία ένοιωθα
Σαν έγγραφε η πένα,
Αδελφοκτόνους σπαραγμούς
Ανόητους σε μένα.

Αναρωτιόμουνα γιατί;
Γιατί τόσο ινάτι;
Γιατί να βγάζει αδελφός
Του αδελφού το μάτι;

Γιατί δεν πορευόμαστε
Πάντα αγαπημένοι,
Έτσι αφού δεν είμαστε
Ποτέ μας νικημένοι;

Εγώ θα φύγ' απ' τη ζωή
Όμως εσύ θα ζήσεις
Αν ενωμένα τα παιδιά
Μπορέσεις να κρατήσεις.

Για να βαδίσουνε μαζί
Σε νέα μονοπάτια,
Να σ' ανεβάσουνε ξανά
Στης δόξας τα παλάτια!!!!!!

ΤΕΛΟΣ

Φίλε αναγνώστη

Γεννήθηκα σ' ένα μικρό χωριό της Κεφαλλονιάς, τις Πλατειές, στις μαύρες μέρες της Ιταλο-γερμανικής κατοχής, το Νοέμβριο του 1943, από πολύ φτωχή οικογένεια.

Έμεινα ορφανός από πατέρα σε ηλικία μόλις τεσσάρων ετών μέσα στο χαλασμό του εμφυλίου πολέμου.

Σαν μέλος πολυμελούς οικογένειας, πέρασα πολύ δύσκολα παιδικά χρόνια. Έζησα τη φοβερή κατάστροφή των σεισμών του 1953.

Τελείωσα τη βασική εκπαίδευση στα Χιονάτα, πάνω από μία ώρα ποδαρόδρομο από το χωριό μου. Συνέχισα στο γυμνάσιο Αργοστολίου για ένα χρόνο και εν συνεχεία πήγα στην Αθήνα που συνέχισα στο νυχτερινό γυμνάσιο, ενώ την ημέρα δούλευα ως επιλοποιός, μαραγκός, μηχανοξυλουργός κ.λ.π. υπηρέτησα ως εθελοντής στην Αεροπορία και το 1965 ήρθα στην Αυστραλία. Παντρεύτηκα την Αγγελική Αναστοπούλου και απέκτησα δύο παιδιά, τη Μαρία και τον Γιάννη. Είχα τη χαρά να κρατήσω στην αγκαλιά μου τις δυο μου εγγονούλες την Στεφανία και την Ελευθερία. Την ποίηση την ανακάλυψα σε προχωρημένη ηλικία. Έκτοτε μου έγινε πάθος.

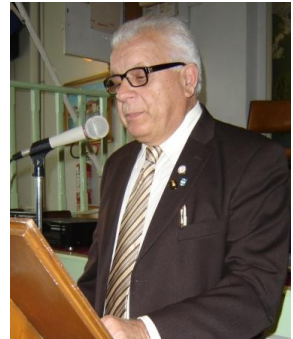
Μέχρι σήμερα έχω εκδώσει πέντε ποιητικές συλλογές της σειράς **«ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΣΥΜΜΙΚΤΑ»**

Η αγάπη μου για την ποίηση και την ιστορία, με ώθησε να γράψω την **«ΕΜΜΕΤΡΟ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ»**. Είναι το βιβλίο που κρατάς ανά χείρας και το οποίο σε Πανελλήνιο διαγωνισμό βιβλίου απάσπασε το πρώτο βραβείο.

Δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Μου πήρε μερικά χρόνια. Νομίζω τα κατάφερα. Δεν διεκδικώ ποιητικές ή λογοτεχνικές διακρίσεις. Είμαι ο ελάχιστος για τέτοιες φιλοδοξίες. Τώρα στη δύση της ζωής μου το θεώρησα ότι το χρωστούσα στην πατρίδα μου, που βάλλεται πανταχόθεν, σαν ελάχιστο δείγμα ευγνωμοσύνης που με γέννησε και με γαλούχησε στις ηθικές αξίες που μόνο η Ελλάδα μας προσφέρει στον παραγμένο κόσμο που ζούμε.

Με εκτίμηση

Γεράσιμος Κλωνής

Εικόνα από τον εμφύλιο! Ας γίνει μάθημα